

Giây Phút Này Thuộc Về Chúng Ta

Contents

Giây Phút Này Thuộc Về Chúng Ta	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Chàng Trai Tường Vi	3
3. Chương 3: Định Mệnh An Bài Sẽ Gặp Lại	12
4. Chương 4: Vẻ Đẹp Không Thể Chạm Đến (1)	23
5. Chương 5: Vẻ Đẹp Không Thể Chạm Đến (2)	29
6. Chương 6: Không Thể Ngừng Yêu Anh (1)	34
7. Chương 7: Không Thể Ngừng Yêu Anh (2)	39
8. Chương 8: Không Thể Ngừng Yêu Anh	43
9. Chương 9: Nỗi Buồn Của Hoa Tường Vi (1)	46
10. Chương 10: Nỗi Buồn Của Hoa Tường Vi (2)	51
11. Chương 11: Nỗi Buồn Của Hoa Tường Vi (3)	56
12. Chương 12: Nước Mắt Vô Hình (1)	61
13. Chương 13: Nước Mắt Vô Hình (2)	65
14. Chương 14: Nụ Hôn Dưới Bầu Trời Sao (1)	70
15. Chương 15: Nụ Hôn Dưới Bầu Trời Sao (2)	76
16. Chương 16: Hạnh Phúc Ngắn Ngủi (1)	81
17. Chương 17: Hạnh Phúc Ngắn Ngủi (2)	85
18. Chương 18: Hạnh Phúc Ngắn Ngủi (3)	90
19. Chương 19: Bí Ẩn Của Thời Gian (1)	94
20. Chương 20: Bí Ẩn Của Thời Gian (2)	99
21. Chương 21: Lạc Hướng Trong Kí Ức (1)	104
22. Chương 22: Lạc Hướng Trong Kí Ức (2)	107
23. Chương 23: Tình Yêu Vẫn Là Vĩnh Hằng (1)	111
24. Chương 24: Tình Yêu Vẫn Là Vĩnh Hằng (2)	115

Giây Phút Này Thuộc Về Chúng Ta

Giới thiệu

Bạn có tin cái gọi là số phận? Ngay từ khi còn nhỏ Tình Mỹ đã không được nhìn thấy mặt cha mẹ mình, sự cô đơn luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giay-phut-nay-thuoc-ve-chung-ta>

1. Chương 1: Mở Đầu

Bạn đã bao giờ nhìn thấy màu của giọt nước? Những giọt nước nhạt nhòa như giọt lệ, nếu như có thể mọc cánh bay lên sẽ trở nên vô cùng chói lòa, giống như những trái tim được xuyên thấu bởi ánh mặt trời, phát ra ánh hào quang rực rỡ như những viên kim cương phản chiếu ánh sáng chói lòa trên bầu trời xanh ngắt.

Đây là nơi Tình Mỹ thích đến nhất. Kể từ ngày bố cô qua đời, cứ mỗi lần buồn phiền là cô lại đến nơi này, ngắm nhìn những giọt nước trong vát nhỏ giọt từ trên cao xuống, ngẩng đầu nhìn sương mù bao bọc khắp nơi, lúc ấy cô sẽ ngước lên, ngắm nhìn những giọt nước phản xạ ánh hào quang rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Bạn có biết không?

Khi nào muốn khóc, hãy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nước mắt sẽ chảy ngược vào trong.

Ánh mắt của Tình Mỹ rời khỏi những giọt “pha lê” đang nhảy múa trong không trung, cô ra sức dụi mắt, nước mắt hoen ướt hàng lông mi dài của cô.

“Bố ơi, bé Mỹ nhất định sẽ làm được phải không bố?”

Chỉ cần trúng thưởng một nghìn tệ, cô có thể thể hiện tình yêu với bố. Bố thích vẽ tranh như vậy, cho nên cô chỉ cần học vẽ, bố ở trên thiên đường chắc chắn sẽ rất vui!

Tình Mỹ nhón chân ngồi xuống bậc thềm của đài phun nước, lặng nhìn tấm vé nhỏ nằm trong lòng bàn tay, thì cô nói chỉ cần cô có một nghìn tệ là có thể đi học vẽ, tấm vé cào này là hi vọng cuối cùng của cô.

Đồng xu nhỏ phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cô siết chặt đồng xu trong tay, run rẩy cào lên tấm vé số.

Dưới bồn phun nước phản chiếu bóng một cô gái nhỏ bé.

Gió thổi tung bay mái tóc ngắn của cô, vạt váy trắng bị gió hất tung bay, mềm mại phất phơ trong nắng, một chút máu tươi tứa ra trên đôi môi bị cô cắn quá mạnh.

“Bạn đang sợ hãi sao?”

Một âm thanh trong trẻo tựa như những giọt nước đang rơi xuống trước mặt cô, dịu dàng như một làn gió nhẹ thoảng qua vườn hoa tường vi, đem theo hương thơm man mát tỏa ra khắp không gian.

Giọng nói hay quá!

Mắt cô ngân ngấn nước, hướng về phía giọng nói phát ra.

Khoảnh khắc bóng người nhỏ bé ấy xuất hiện trong tầm mắt, thế giới của cô như yên tĩnh hẳn đi!

Những giọt nước trong vát như đang nhảy múa hân hoan trong ánh mặt trời.

Ánh nắng mặt trời như đang nhảy nhót trên những đám mây.

Cơn gió nhẹ nhàng như đang thì thầm bên tai.

Cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác...

Đây là thần tiên ư?

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt đen láy của cậu giống như một dòng suối róc rách, thỉnh thoảng cuộn tung những giọt nước long lanh, phản chiếu ánh sáng lấp lánh, đem theo một sức hút mãnh liệt khiến người khác phải mê đắm.

Tình Mỹ bị cuốn hút bởi đôi mắt này, cô gần như nghẹt thở, mắt chớp lia lịa, nhìn cậu bé xuất hiện trước mặt mình.

“Bạn đang nhìn gì thế? Mặt tôi có dính bẩn à?”, cậu bé đưa tay lên sờ mặt mình, giọng nói vẫn trong vát và âm vang.

“Bạn đẹp quá, bạn có phải là thiên thần không? Chắc chắn là phải, nếu không sao bạn có thể đẹp đến thế?”, không thể kiềm chế được cảm xúc trong lòng, Tình Mỹ thốt ra những gì mình đang nghĩ.

Nghe thấy cô nói vậy, cậu bé ngại ngùng mỉm cười, để lộ hàm răng trắng muốt, có cảm giác như tất cả ánh sáng đều hướng lên khuôn mặt cậu, khiến cả khuôn mặt cậu sáng bừng lên, giống như một đóa hoa tường vi đang nở rộ, phảng phất hương thơm nhẹ nhàng.

“Tôi không phải là thiên thần... nhưng tại sao bạn lại khóc?”

Tình Mỹ lúc này mới giật mình bừng tỉnh, nhìn cậu bé trước mặt mà cô không khỏi đỏ mặt.

“Tôi... tôi muốn cào tấm vé số, nhưng tôi là người bất hạnh...”, cô ủ rũ cúi đầu, giọng nói buồn bã, đôi mắt đỏ hoe. Người trong nhà đều nói cô khắc chết bố mẹ mình, nhưng cô đâu có muốn bố mẹ mình chết?

Cậu bé nhú mày.

“Vì vậy tôi không thể cào trúng thưởng được... nhưng đây là hi vọng cuối cùng của tôi!”

Trên mặt cậu bé hiện rõ vẻ băn khoăn: “Tại sao bạn muốn trúng thưởng?”

“Tôi muốn học vẽ tranh, tôi muốn vẽ được những bức tranh đẹp như của bố tôi, như thế chắc chắn bố tôi sẽ thấy vui lòng!”

“Bố mẹ bạn đâu, tại sao không cho bạn đi học vẽ?”

Tình Mỹ cắn chặt môi, cố gắng để không bật khóc: “Bởi vì... bởi vì bố mẹ tôi đều qua đời cả rồi, mọi người đều nói tôi là người xui xẻo, tất cả những bất hạnh này đều do tôi gây ra, dù nói tôi phải kiếm được một nghìn tệ mới có thể đưa tôi đi học vẽ”.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu bé, cố gắng kìm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tôi thật sự rất thích học vẽ, có như thế lúc tôi nhớ bố mẹ, tôi có thể vẽ họ, như vậy tôi sẽ không còn cô độc nữa... Bạn có thể... giúp tôi cào tấm vé số này không?”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn cô, mỉm cười dịu dàng, bàn tay mềm mại đón lấy tấm vé trên tay cô.

Những con số dần hiện ra sau vài lần cào bằng đồng xu. Tình Mỹ như nghẹt thở, lặng lẽ nhìn những con số đang hiện ra, ánh mắt cô càng lúc càng sáng!

“A, trúng rồi!”

Khoảnh khắc tất cả những con số hiện ra, cô gần như nhảy cẫng lên vì vui mừng. Cô nhón chân quay một vòng trên bậc thềm đài phun nước, tà váy trắng bay phấp phới trong gió, tiếng cười trong vắt vang vọng trong không gian.

Cậu bé căng thẳng nói: “Bạn cẩn thận kéo ngã xuống bể nước bây giờ!”

Tình Mỹ vui sướng nhảy từ trên bậc xuống, cậu bé như nghẹt thở, định đỡ cô nhưng lại bị cô làm ngã ngửa ra đất.

“Bạn đúng là thiên thần được cử xuống để giúp đỡ tôi, bạn là thần hộ mệnh của tôi đúng không?”, đôi mắt của Tình Mỹ như biết cười: “Nếu không phải nhờ bạn, làm sao một người xúi quẩy như tôi lại trúng giải cơ chứ? Cảm ơn bạn đã giúp tôi trúng một nghìn tệ, thế là tôi có thể đi học vẽ rồi!”

Cô nằm nguyên đó, quan sát cậu ở cự li rất gần, ngắm nghía đôi mắt lấp lánh và sâu thẳm của cậu, đôi mắt huyền bí và tuyệt đẹp!

“Thần hộ mệnh?”

“Đúng thế, thần hộ mệnh!”

Đôi mắt cậu bé ánh lên nét cười, cậu nhìn theo cái bóng hạnh phúc của cô, sự dịu dàng và thương cảm trào lên qua ánh mắt: “Nếu như bạn đồng ý, tôi sẽ làm thần hộ mệnh của bạn. Nhưng bạn không phải là người bất hạnh! Bởi vì bạn là thiên sứ mà thần thánh yêu thương, vì vậy mà bạn mới trúng thưởng...”

2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Chàng Trai Tường Vi

Sao còn chưa đến nhỉ?

Tình Mỹ đang đứng ở trước cửa cửa hàng đồ ngọt “Tình yêu Tường Vi Sweet”, nhón chân nhìn ra xung quanh.

Rất nhiều người đi qua đi lại, so với mấy cửa hàng xung quanh thì cửa hàng này đông đến mức khó tưởng, chỗ ngồi ngày càng ít đi, thế nhưng hai người Thuần Hạ và Sâm Trí vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Đây là một cửa hàng đồ ngọt mới mở.

Bảng hiệu toàn bộ được làm từ tấm kính dày 0,5cm. Trên tấm biển trong suốt hiện lên dòng chữ màu đỏ cực nổi bật “Tình yêu Tường Vi Sweet”, góc bên phải còn vẽ một bông hoa tường vi rất to và đẹp, được tô điểm bởi những bóng đèn nhấp nháy nhỏ xíu.

Phong cách thiết kế lộng lẫy rất phù hợp với xu hướng lãng mạn của những cặp đôi yêu nhau. Tình Mỹ cảm thấy nơi này còn phảng phất những nét riêng rất độc đáo, vì thế cô đã hẹn Thuần Hạ và Sâm Trí đến đây chúc mừng sinh nhật với cô, thế mà đến giờ, đã quá nửa tiếng đồng hồ so với giờ hẹn mà vẫn không thấy hai người bạn đó đâu.

Cô nhìn đồng hồ, đã là sáu giờ, trong lòng thầm than vãn: “Hai cái cậu này, dám đến muộn trong ngày sinh nhật mình! Khó khăn lắm mình mới được nghỉ nửa ngày làm thêm ở quán KFC để đến đây, thế mà hai người bọn họ lại đến muộn, chẳng phải đã hẹn họ năm rưỡi đợi ở đây hay sao? Nhà hàng này chuẩn bị tổ chức hoạt động khai trương rồi!”

“Ro... ro...”

Điện thoại trong túi rung lên, Tình Mỹ vội vàng lấy ra nghe.

“A lô?”

“Tình Mỹ à, tớ là Thuần Hạ đây...”

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói có vẻ dè dặt của Thuần Hạ.

“Thuần Hạ, cậu với Sâm Trí làm cái trò quái gì thế hả, đã muộn mất nửa tiếng rồi đấy! Chuẩn bị khai trương đến nơi rồi, bên trong bao nhiêu là người, sắp hết chỗ đến nơi rồi!”, vừa nghe thấy giọng nói của Thuần Hạ là Tình Mỹ liền nói luôn một tràng.

“Điếc hết cả lỗ tai rồi!”, Thuần Hạ vừa than vãn vừa kéo điện thoại ra xa tai.

“Cậu sắp đến chưa hả?”

“Tình Mỹ, thật sự xin lỗi, chuyện đó... Tớ có chút việc gấp, không thể đón sinh nhật với cậu rồi!”, Thuần Hạ dè dặt giải thích.

“Cái gì?”

“Ngày mai, ngày mai nhất định tớ sẽ đền cho cậu một món quà sinh nhật tuyệt đẹp! Tình Mỹ tốt bụng lắm mà!”

“Nhưng...”

Câu nói đã ra đến cửa miệng rồi đành phải nuốt lại. Tình Mỹ thầm nghĩ: “Chẳng phải đã hứa sẽ đón sinh nhật với tớ hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ không để tớ một mình sao?”

Kể từ sau khi bố mẹ qua đời, Tình Mỹ đã quen với việc đón sinh nhật một mình. Kể từ sau khi quen với Thuần Hạ và Sâm Trí, cô đã có hai người họ ở bên. Hôm nay họ không đến, thế là chỉ còn lại một mình Tình Mỹ mà thôi.

Mỗi khi ở một mình, Tình Mỹ lại cảm thấy vô cùng, vô cùng nhớ bố mẹ...

Lúc còn nhỏ, mỗi lần sinh nhật cô đều được nhận rất nhiều quà, trong nhà sẽ treo rất nhiều bóng bay, dán đầy những tấm đề can lấp lánh, còn cả những dải ruy băng rực rỡ trang trí trên tay vịn cầu thang. Điều khiến Tình Mỹ thích thú nhất là thế nào cũng có một chiếc bánh ga tô màu trắng sữa thật to. Bố sẽ cho cô ngồi lên vai, mẹ sẽ đứng bên cạnh nhìn hai bố con và mỉm cười. Lúc ấy cô cảm thấy mình như một cô công chúa nhỏ hạnh phúc trên thế giới này.

Nhưng năm cô năm tuổi, bố mẹ qua đời vì một tai nạn giao thông, hạnh phúc của cô chợt vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Tình Mỹ từ một cô công chúa bé nhỏ biến thành một đứa trẻ mồ côi, như con chó nhỏ lang thang, bị người thân thích đưa qua đấy lại, chẳng ai chịu nhận nuôi cô. Về sau người dì phát hiện ra bố mẹ cô khi còn sống đã mua bảo hiểm nên mới quyết định nhận nuôi cô.

Mặc dù lúc ấy Tình Mỹ vẫn còn nhỏ, nhưng cô biết rõ dì chỉ vì món tiền bảo hiểm mà quyết định nhận nuôi mình, bởi vì cô nhìn thấy sự ghét bỏ ánh lên từ trong đáy mắt của dì...

Trang: CapNhatEbook.Com

Quả nhiên, khi dì biết tin số tiền bảo hiểm sẽ được chuyển cho Tình Mỹ sau khi cô đủ tuổi thành niên, Tình Mỹ ngay lập tức trở thành thành viên của trại trẻ mồ côi. Cô đã đón rất nhiều lần sinh nhật chỉ có một mình, cho đến khi gặp được Thuần Hạ và Sâm Trí, họ trở thành những người bạn tốt nhất của cô.

Nhưng mà lần này, ngay cả bọn họ cũng không thể đón sinh nhật với cô...

“Tình Mỹ, Tình Mỹ?”, đầu dây bên kia vang lên giọng nói căng thẳng của Thuần Hạ: “Cậu không giận đấy chứ?”

Tình Mỹ cố gượng cười, giả bộ rất vui vẻ: “Ha ha, sao có thể chứ? Cậu cứ làm việc của cậu đi! Nhưng lúc nào có cơ hội phải mời tớ đi ăn đấy! Cậu biết thừa là tớ rất ki kiệt mà!”

Thuần Hạ lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn: “Ha ha, lần sau tớ sẽ mời cậu! Cậu chơi vui nhé! Vây cứ như thế đi, tớ đang vội, tớ cúp điện thoại đây, bye bye!”

“Ok, bye...”, chưa đợi cô nói hết, Thuần Hạ đã cúp máy, điện thoại vang lên tiếng tút tút liên hồi.

Tình Mỹ siết chặt điện thoại trong tay, ngẩng đầu lên nhìn trời, bố mẹ cô đang đứng phía sau những đám mây kia liệu có nhìn thấy cô không nhỉ?

“Bố ơi, mẹ ơi... Con nhớ bố mẹ quá! Chắc chắn bố mẹ có nhớ hôm nay là sinh nhật của con đúng không? Ở trên thiên đường, có phải bố mẹ đã chuẩn bị rất nhiều quà sinh nhật cho con không?”

“Đợi khi nào con lên đó, bố mẹ nhất định phải tặng bù những món quà sinh nhật của mấy chục năm cho con nhé, nếu không con sẽ khóc thật to, sẽ khóc cho hết những nỗi buồn mà bao năm nay con phải chịu đựng!”
“Bố ơi, mẹ ơi...”

Tình Mỹ nhìn xuống chân mình, một cái bóng mờ ảo dài dưới chân cô, những giọt nước mắt long lanh tựa những viên kim cương nhỏ xíu rơi lã chã, mắt cô nhòa đi. Nỗi tủi thân làm nghẹn ngào nơi cổ họng, nỗi nhớ nhung lan tràn trong trái tim đang thổn thức của cô.

Mặt trời đã xuống núi từ lúc nào chẳng biết, chỉ để lại một vệt vàng cam đỏ rực phía chân trời.

Những đám mây màu vàng dày đặc, mềm mại tựa làn bông, đẹp tới mức khiến người ta như nghẹt thở. Trong những khe hở giữa đám mây và bầu trời, một màu đen nặng nề đang làm tăng thêm sự kì bí cho một buổi chiều tà.

Cô vẫn chưa thay đổi thói quen này.

Mỗi khi muốn khóc cô đều ngẩng đầu lên trời, khiến cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Tình Mỹ, đừng khóc!

Thực ra một mình cũng có thể đón sinh nhật vui vẻ! Sau khi bố mẹ qua đời, khi chưa gặp được Thuần Hạ và Sâm Trí, chẳng phải suốt một thời gian dài cô vẫn phải đón sinh nhật một mình đấy hay sao?

Tình Mỹ gạt nước mắt, sau đó soi mình trong tấm kính của cửa hàng, cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi.

Trên tấm gương phản chiếu hình ảnh một cô gái nhỏ nhắn và sạch sẽ, tà váy trắng tinh bay nhẹ trong gió, đôi mắt ngân ngấn nước cong lên như hình trăng khuyết, hàm răng đều và trắng bóng như những vỏ sò xếp san sát nhau.

Chỉ đến khi nụ cười của mình trở nên rạng rỡ như ánh mặt trời, cô mới quay người bước vào trong cửa hàng.

Nhưng...

Sao chẳng còn chỗ ngồi nào thế?

Tình Mỹ ngó đông ngó tây, chỗ nào cũng chật kín người, ban này vẫn còn nhiều ghế lắm cơ mà?

Ánh mắt cô tìm kiếm trong từng góc nhỏ của cửa hàng, đột nhiên đôi mắt như sáng rực lên.

Bên đó, hình như còn một chỗ trống.

Chiếc bàn to chỉ có một người ngồi, tấm lưng của chàng trai ấy thuôn dài, mang lại cảm giác ấm áp như ánh mặt trời. Ánh đèn bên ngoài cửa kính hắt lên người anh, khiến cho khuôn mặt nghiêng của anh càng trở nên bí ẩn và mê đắm.

Xung quanh anh có rất nhiều cô gái đang vây kín, nhưng họ đều chỉ đứng ngáy ra đó, thỉnh thoảng liếc mắt ngắm nhìn anh, rồi đảo mắt sang vị trí còn trống bên cạnh anh, không ai dám ngồi xuống đó.

Thời cơ tốt không thể bỏ lỡ!

Tình Mỹ mở to mắt, chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều, chạy như bay đến cái ghế còn trống và ngồi xuống đối diện với anh.

Sau đó khẽ nở nụ cười...

“Hi, anh không phiền nếu tôi ngồi ở đây chứ. Hi hi, trong cửa hàng không còn chỗ trống nữa...”, Tình Mỹ cười ngọt ngào và ngẩng đầu lên, khoanh khắc nhìn rõ khuôn mặt ấy, cô như khựng lại, trái tim bỗng như ngừng đập.

Dưới ánh đèn sáng lóa phản chiếu qua những tấm kính trong suốt, khoanh khắc này, mọi thứ như nhòa đi, thế giới của cô chợt trở nên hỗn loạn, trong mắt cô bây giờ chỉ còn lại hình ảnh của chàng trai ngồi trước mặt đang mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Anh yên lặng ngồi đó.

Rèm cửa màu trắng bị gió cuốn tung lên, mái tóc ngắn mềm mại của anh cũng tung bay trong gió, làn da trắng mịn như những bông tuyết nhỏ đang nhảy múa trong không gian. Anh dường như không phải là con người, anh là một đóa tường vi trong vườn, một đóa tường vi đẹp nhất!

Bởi vì bạn là thiên sứ được thần thánh yêu thương, vì vậy mà bạn mới trúng thưởng!

Khi nhìn thấy người con trai này, trong đầu Tình Mỹ lại vang lên một giọng nói trong trẻo. “Thần hộ mệnh...”

Tình Mỹ lẩm bẩm, ngồi ngẩn ra nhìn người con trai trước mặt.

Chàng trai khẽ héch cằm lên, chiếc cằm nhọn tuyệt mỹ đẹp hoàn hảo tựa như những nét vẽ của một họa sĩ thiên tài. Đôi mắt anh, gò má anh, sống mũi thẳng tắp của anh và cả làn môi căng mịn như một đóa tường vi tuyệt đẹp... chẳng khác gì một liều thuốc độc đang tỏa ra một sức quyến rũ chết người.

“Bạn đang gọi tôi đấy à?”, đôi mắt anh như đang cười.

Giọng nói hay quá, lại thoang thoảng hương hoa tường vi khiến cho từng kí ức dần hiện về trong đầu Tình Mỹ, cô đột nhiên cảm thấy mình đang đứng giữa cánh đồng mùa hạ, trước mặt là một khu vườn toàn hoa tường vi và những đám cỏ xanh mượt.

Thịch thịch thịch...

Tim đập càng lúc càng nhanh, gần như muốn nhảy phóc ra khỏi lồng ngực.

“Bạn là thần hộ mệnh của tôi ư?”, Tình Mỹ căng thẳng đến mức muốn nghẹt thở.

Chàng trai mỉm cười tươi tắn, đôi mắt trong veo long lanh, đẹp tới mức không thể hình dung: “Tôi là người, không phải thần thánh!”

Nhìn nụ cười của anh, tất cả những kí ức như đổ về trong đầu cô. Thấy đôi mắt long lanh như nước của anh đang chăm chú nhìn mình, mặt Tình Mỹ bỗng đỏ bừng lên.

Ôi mắt mặt quá!

Sao mình lại vô duyên vô cớ đi nói mấy câu đó chứ, có phải vì quá nhớ nhưng hay không? Sao anh ta có thể là cậu bé ấy được, chuyện đã qua hơn chục năm rồi, làm sao có thể tình cờ gặp lại anh thế này?

Nhưng cậu bé đẹp như thiên thần đã giúp cô cào vé số, vị thần hộ mệnh của cô ấy, sau này khi lớn lên, chắc hẳn cậu ấy cũng đẹp như chàng trai trước mặt cô bây giờ.

“À... xin lỗi, ban nãy tôi nói linh tinh quá!”

Ngại ngần nhìn chàng trai đối diện, Tình Mỹ ấp úng chẳng biết nói gì, tay nắm chặt gấu váy, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Không sao đâu!”

Rèm cửa màu trắng bị gió cuốn tung lên, chàng trai nhìn thấy bộ dạng luống cuống của Tình Mỹ liền mỉm cười cúi đầu. Những sợi tóc mái của anh sáng lên dưới ánh đèn, che kín hết mắt anh. Tình Mỹ len lén nhìn, nhưng không sao nhìn rõ sắc mặt anh lúc này.

“Mọi người trật tự nào!”

Cô nhân viên phục vụ của cửa hàng đi ra giữa đại sảnh, cười ngọt ngào, giọng nói cũng ngọt ngào khiến người khác phải thích thú.

“Thưa quý khách, để chúc mừng cửa hàng của chúng tôi khai trương, chúng tôi đã tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng lần này. Giải đặc biệt là một chuyến du lịch đến đảo Benoa cực kì lãng mạn cho hai người. Chỉ có điều, lần rút thăm trúng thưởng này chỉ có các cặp đôi mới được tham gia, các cặp đôi ở đây sẽ có cơ hội rút thăm may mắn”.

Đi du lịch ngoài đảo...

Trong lòng Tình Mỹ có hơi kì vọng, trong đầu lại hiện lên đôi mắt trong veo và tuyệt đẹp đó, nếu có thể cùng đi du lịch với thần hộ mệnh thì tốt biết mấy!

Thần hộ mệnh, hiện giờ anh đang ở đâu? Anh có khỏe không?

Anh có nhớ lúc còn nhỏ đã từng giúp đỡ một cô bé ngốc nghếch không? Mặc dù chỉ gặp nhau có đúng một lần, nhưng hình bóng của anh đã in đậm trong trái tim cô, mỗi lần buồn bã cô lại nhớ đến anh, bởi vì anh khiến cho cô cảm nhận được sự tươi đẹp, nhìn thấy niềm hi vọng...

Bởi vì bạn là thiên sứ được thần thánh yêu thương, vì vậy mà bạn mới trúng thưởng...

Câu nói ấm áp ấy vẫn loáng thoáng bên tai cô.

Vậy lần này liệu mình có trúng thưởng không? Anh nói cô là thiên sứ được thần thánh yêu thương, vậy anh có biết, kể từ giây phút đó, anh đã trở thành vị thần hộ mệnh trong tim cô?

Tình Mỹ đón lấy tờ bốc thăm trúng thưởng, cẩn thận viết tên và những thông tin có liên quan của mình vào. Nhưng điền xong thông tin của mình, Tình Mỹ chợt khựng lại, ngẩn ra nhìn nửa bên kia của tờ bốc thăm. Phải điền thế nào đây, cô không biết tên anh, cũng đâu biết những thông tin có liên quan đến anh.

“Bạn muốn tham gia à?”, chàng trai ngồi đối diện đột nhiên lên tiếng.

Phải rồi!

Cô ngẩng đầu nhìn chàng trai đối diện, có thể nhờ anh ấy giúp đỡ không?

“Hi hi, đúng vậy, tôi cũng muốn tham gia, nhưng tôi chỉ có một mình!”, Tình Mỹ cười ngại ngần: “Nếu như bạn không phiền, có thể giúp tôi điền nốt thông tin vào phần này không? Tôi biết tôi không thể nào trúng thưởng, nhưng coi như chơi bởi thôi, cho mình một niềm hi vọng!”

Chàng trai khựng người trong giây lát, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Bạn rất giống một cô bé mà tôi gặp lúc còn nhỏ!”

Anh khẽ nói, sau đó đón lấy tờ giấy bốc thăm trên tay cô, cúi đầu điền thông tin vào, động tác rất tao nhã và từ tốn, giống hệt như một chàng hoàng tử trong truyện cổ tích.

Tầm lưng thẳng, chiếc áo sơ mi trắng như phát sáng dưới ánh đèn, những lọn tóc mềm mại khẽ lay động, những nét chữ nắn nót như nhảy múa trên trang giấy.

Khoảnh khắc này, Tình Mỹ đã nhớ rõ tên anh...

Dục Thụ

Lúc hoạt động khai trương kết thúc, trời đã tối đen. Bầu trời nặng nề như úp sụp xuống trái đất, những tia chớp len qua những đám mây dày, lóe sáng trong đêm.

“Hình như sắp mưa đấy!”

Dục Thụ đứng bên cạnh Tình Mỹ, nhíu mày nhìn bầu trời.

Tình Mỹ đứng bên cạnh anh, cảm thấy hơi căng thẳng, tay chân lóng ngóng chẳng biết đặt đâu, nghe anh nói vậy liền tiếp lời: “Đúng thế, thời tiết mùa hạ thật kì lạ, ban ngày còn nắng to thế kia mà!”

Đùng...

Vừa nói xong, tiếng sấm động từ xa vang đến, chớp rạch ngang bầu trời, ánh sáng làm sáng bừng cả góc trời trong giây lát.

Tình Mỹ sợ đến mức suýt nữa thì hét lên, hoảng hốt tóm chặt lấy vạt áo của Dục Thụ đứng bên cạnh, đôi mắt hoang mang nhìn chăm chăm vào những tia chớp ở phía xa.

Dục Thụ ngoảnh đầu lại nhìn cô, ánh mắt cô mơ hồ, những lọn tóc đen óng ả bay phấp phới trong gió, đôi mắt đen láy tựa như những vì sao nhỏ trên bầu trời đêm. Cái nhìn của Dục Thụ khiến cho Tình Mỹ hơi sượng sùng, vội vàng thả tay ra.

“Xin lỗi, từ nhỏ tôi đã sợ sấm sét rồi!”

Anh mỉm cười, không nói gì. Một cơn gió mạnh cuốn tung giấy vụn và lá khô trên đường, mang theo hơi lạnh từ những giọt nước mưa. Trong lúc hai người nói chuyện, cơn mưa rào đã ào ào đổ xuống.

“Tình Mỹ...”

Trong màn mưa, bóng một cô gái nhỏ nhắn tay cầm hai chiếc ô hiện ra, đứng ngay trước mặt cô.

“Thuần Hạ, chẳng phải cậu có việc bận sao?”

“Tớ giải quyết xong rồi!”

Thuần Hạ gạt nước mưa trên mặt, chớp chớp mắt, cười ngọt ngào: “Tớ thấy trời chuẩn bị mưa nên mang ô đến đón cậu, nếu không cậu về nhà sao được?”

“Nhìn cậu kìa, còn không bật ô ra, lười thế không biết!”

“Ôi trời, đừng cần nhần nữa, dù gì cũng đến tận cửa rồi còn gì!”

Thuần Hạ chu môi, tránh cái cốc đầu của Tình Mỹ. Ánh mắt cô chột lút sang bên cạnh Tình Mỹ, rồi đột ngột hóa đá. Mưa ào ào trút xuống, ánh mắt Thuần Hạ vẫn ngây dại.

Thuần Hạ đã bị ánh hào quang trong đôi mắt Dục Thụ làm cho tê liệt. Tình Mỹ ái ngại lườm Thuần Hạ:

“Thuần Hạ, mắt cậu quá đấy!”, Tình Mỹ ghé vào tai Thuần Hạ thì thào.

Thuần Hạ không buồn đếm xỉa đến Tình Mỹ, chỉ chăm chăm chào hỏi Dục Thụ: “Hi, chào bạn, tôi là Thuần Hạ!”

Tình Mỹ bối rối cười với Dục Thụ, trong lòng thầm mắng: “Cái con ranh này, thật là mắt cậu quá!”

“Cậu ấy cười với tớ kìa, cậu ấy cười với tớ kìa!”. Thuần Hạ phấn khích siết chặt cánh tay Tình Mỹ, hai mắt sáng như sao, khẽ thì thào vào tai cô: “Tình Mỹ này, anh chàng đẹp trai này là ai thế?”

Con ranh này định giết người hay sao thế?

Tình Mỹ đau đến mức chảy nước mắt, giật lấy cái ô trên tay Thuần Hạ, giằng tay ra khỏi những móng vuốt của cô bạn.

“Cậu có đi không thì bảo? Về nhà!”, Tình Mỹ bật ô lên rồi quay lại, trợn mắt nhìn Thuần Hạ.

“Hi hi, đây đây, tớ về đây!”

Thuần Hạ lưu luyến mỉm cười chào tạm biệt Dục Thụ, sau đó bật ô đi bên cạnh Tình Mỹ.

Dục Thụ đứng ở ngoài cổng, mỉm cười nhẹ nhàng với họ, mỗi vẻ mặt và hành động của anh đều toát lên sự cao quý và nho nhã.

Tình Mỹ nhìn màn mưa dày đặc, đột nhiên lại chạy lại.

“Dục Thụ, cho bạn mượn cái ô này, mưa to quá, khó bắt xe lắm!”

“Thế này...”, anh hơi do dự.

“Đừng do dự nữa, lẽ nào bạn muốn bị ướt như chuột lột?”, Tình Mỹ vừa lén cười vừa tưởng tượng ra bộ dạng ướt như chuột lột của anh.

“Thôi được rồi, mau cầm lấy đi, coi như là cảm ơn bạn vì bạn này đã điền thông tin của mình vào trong tấm thẻ bốc thăm ấy! Cầm lấy đi, tôi có thể dùng chung ô với bạn thôi mà!”

“Cảm ơn!”

Lại là cái sắc tím mê hồn ấy.

Chỉ khi anh cười mới vô tình để lộ ra. Tình Mỹ ngẩn người nhìn anh, trong đầu chỉ còn lại tiếng mưa rơi ào ào và một luồng hào quang quen thuộc và thần bí.

Cho đến tận lúc cùng Thuần Hạ bước trong màn mưa, trong đầu cô vẫn hiện lên từng đóa tường vi diễm lệ, mùi hương mê hồn ấy dường như càng trở nên tươi mới trong làn mưa.

“Tình Mỹ ơi!”

“Tình Mỹ, Tình Mỹ à?”

Thuần Hạ ra sức lay Tình Mỹ đang ngẩn ngơ, nhưng có lay thế nào cũng không thể lôi cô ra khỏi suy tư được.

“Tình Mỹ, cậu tiêu rồi!”

“Cái gì?”

Trong đầu Tình Mỹ hiện giờ chỉ toàn là nụ cười của Dục Thụ, hoàn toàn không hay biết Thuần Hạ đang nói cái gì.

“Chắc chắn cậu đã trúng tình yêu sét đánh với anh chàng đẹp trai đó rồi!”

“Cái gì?”. Cuối cùng thì Tình Mỹ cũng định thần lại, ngượng ngùng nhìn Thuần Hạ, mặt đỏ bừng lên: “Con ranh này, cậu nói cái gì thế hả?”

Tình Mỹ vừa nói vừa giả bộ nổi giận đánh Thuần Hạ. Thuần Hạ cười hi hi lẩn tránh, khiến cho nước mưa làm ướt hết người Tình Mỹ.

Xuyên qua màn mưa, Tình Mỹ vẫn không kiềm chế được mình, ngoảnh đầu lại nhìn Dục Thụ, ánh mắt hai người khẽ chạm nhau trong không gian. Nhìn nụ cười ấm áp và tươi sáng của anh, Tình Mỹ lại nắm chặt lòng bàn tay, cảm giác như mình đang bị lún sâu vào sức quyến rũ của sắc tím ấy, không thể nào thoát ra được.

Một căn phòng nhỏ màu trắng.

Ánh đèn dịu dàng hắt ra ngoài cửa sổ.

Trên đường đi hai người cười cười nói nói ầm ĩ, khi về đến nhà, cả Tình Mỹ và Thuần Hạ đều ướt đẫm. Đứng từ xa đã nhìn thấy Sâm Trí đang đứng ở cổng đợi họ. Hai người nhìn nhau, chẳng ai bảo ai, cùng lao đến áp chặt vào người Sâm Trí, lau hết nước mưa trên người mình lên người Sâm Trí.

“Này này...”, Sâm Trí vừa kêu vừa né tránh: “Hai người làm gì thế hả? Sao che ô mà vẫn ướt như chuột lột thế?”

“Ha ha, Sâm Trí, chẳng phải cậu đã biết trước rồi hay sao, nếu không sao lại cầm khăn mặt đứng ở trước cửa chờ bọn tớ như thế?”. Thuần Hạ chộp lấy cái khăn bông trên tay anh, lau nước mưa trên người Tình Mỹ, vừa lau vừa cù, hai người cười đùa ầm ĩ ở trước cửa.

Sâm Trí ái ngại lắc đầu, những lọn tóc óng ả xòa xuống trước trán.

“Thuần Hạ!”

Sâm Trí đột nhiên gọi Thuần Hạ, Thuần Hạ ngơ ngác quay lại, Sâm Trí liền lườm cô một cái rồi không nói gì.

“À phải rồi!”

Thuần Hạ như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: “Xin lỗi Sâm Trí, suýt nữa thì tớ quên mất! Hi hi...”

Tình Mỹ hết nhìn Thuần Hạ lại nhìn Sâm Trí: “Này, hai người có chuyện gì giấu tớ phải không?”

Thuần Hạ và Sâm Trí chớp chớp mắt với nhau, sau đó, đột nhiên trước mắt Tình Mỹ tối đen...

Ngay sau đó...

Giống hệt như những cảnh tượng trong phim ảnh, các ngọn đèn trong sân bật sáng, giống như những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đêm. Bỗng từ trên cao, những bông hoa bồ công anh lơ lửng bay xuống, một màu trắng muốt, mềm mại như nhung, giống như những chiếc ô nhỏ lơ lửng trước mắt Tình Mỹ.

Ôi đẹp quá!

Tình Mỹ ngẩn đầu, nhìn những bông hoa bồ công anh trắng muốt lơ lửng và nhảy múa trong không trung, bất giác cô giơ hai bàn tay ra, những bông hoa bồ công anh nhẹ nhàng đậu xuống lòng bàn tay cô.

Mắt cô chợt cay xè, ánh sáng mờ ảo càng khiến cho bầu không khí thêm ngọt ngào và ấm áp...

.....

Nếu như vào ngày sinh nhật, từ trên trời có vô vàn những bông hoa bồ công anh bay xuống, thì đó chính là món quà mà bố mẹ tặng cho con nhân ngày sinh nhật!

“Tình Mỹ, cậu thật là ngốc, trong thành phố thì lấy đâu ra hoa bồ công anh chứ?” Thuần Hạ bịt miệng cười.

“Nhưng lúc còn nhỏ, một hôm vào ngày sinh nhật tớ, trong sân bỗng xuất hiện rất nhiều hoa bồ công anh bay xuống. Mẹ nói đó chính là quà sinh nhật mà bà nội ở trên thiên đường tặng cho tớ, giờ bố mẹ tớ đều ở trên thiên đường rồi, chắc chắn họ sẽ dùng cách này để tặng quà cho tớ!”

“Tình Mỹ ngốc nghếch à, đó là bố mẹ cậu gạt cậu đấy!”

Sâm Trí đang ngồi bên cạnh gấp máy bay giấy.

“Không đâu, mẹ không bao giờ lừa Tình Mỹ. Sâm Trí, Thuần Hạ, tớ ghét các cậu, tớ không chơi với các cậu nữa!”

Tình Mỹ đưa bàn tay bé nhỏ lên dụi mắt, òa khóc rồi bỏ chạy, để lại Thuần Hạ và Sâm Trí bé nhỏ đang ngồi ngẩn ra trên bậc thềm của cô nhi viện...

Những cảnh tượng lúc còn thơ ấu như một bức tranh nhiều màu sắc hiện về. Vô số những bông hoa bồ công anh mềm mại đang nhảy múa, nô đùa trước mắt cô. Nước mắt Tình Mỹ trào qua khóe mắt, nhưng nụ cười đã nở trên đôi môi.

Quà sinh nhật của bố mẹ...

“Thuần Hạ, Sâm Trí, cảm ơn các cậu!”, Tình Mỹ thì thầm.

“Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!”

Giọng nói của Thuần Hạ và Sâm Trí vang lên bên tai, Tình Mỹ ngẩng đầu, bị hai người họ kéo vào trong gian phòng nhỏ của ba người, trên chiếc bánh ga tô trong nhà đã cắm sẵn mười bảy ngọn nến đang cháy, ánh lửa lung linh trong tiếng nhạc êm dịu.

Bài hát kết thúc, mọi người vỗ tay hoan hô ầm ĩ. “Thuần Hạ, Sâm Trí...”, Tình Mỹ ngoảnh đầu lại nhìn các bạn, nước mắt tuôn như mưa, nghẹn ngào không nói lên lời.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau thổi nến đi!” Tình Mỹ gạt mạnh đầu, cùng Sâm Trí và Thuần Hạ thổi tắt nến.

Thuần Hạ bật đèn lên, căn phòng lại sáng trưng như ban ngày. Trên chiếc bánh ga tô có viết dòng chữ: “Happy birthday, Tình Mỹ!”

“Hi hi, cắt bánh ga tô thôi!”, Thuần Hạ hô lên, chìa dao cắt bánh ga tô cho Tình Mỹ.

Tình Mỹ cầm lấy con dao, trong lòng ngập tràn niềm hạnh phúc và cảm động không thể nói thành lời, đang định cắt bánh thì...

“Đợi đã!”

Sâm Trí mặt đỏ như quả cà chua, vội ngăn Tình Mỹ lại, nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh.

Tình Mỹ và Thuần Hạ ngơ ngác nhìn Sâm Trí. “Tình Mỹ, tớ... tớ...”

“Này Sâm Trí, rốt cuộc cậu định nói gì hả?”, Thuần Hạ cau kinh nói.

Tình Mỹ mở to mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Sâm Trí.

Anh đột nhiên cắn chặt môi, đôi mắt đen láy lấp lánh tựa ánh sao.

“Tình Mỹ, chúng ta cùng lớn lên trong cô nhi viện, chắc chắn cậu luôn coi tớ là một người bạn tốt. Nhưng tớ... cậu có biết thực ra tớ đã thích cậu từ lâu rồi, thích nhìn cậu mỗi lúc cậu cười, xót xa khi thấy cậu gồng tỏ ra kiên cường. Cậu có biết không? Mỗi lần thấy cậu âm thầm khóc, xong sau đó lại mỉm cười rạng rỡ trước mặt bọn tớ, tớ thấy rất đau lòng, nhưng tớ không biết cậu có thích tớ không, tớ cũng không biết mình nên làm thế nào để quan tâm cậu nhiều hơn, vì thế trong sinh nhật lần thứ mười bảy của cậu, tớ muốn nói với cậu rằng: Tình Mỹ, sau này hãy để tớ cùng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với cậu!”

Tiếp đó, Sâm Trí đột nhiên lớn tiếng nói: “Tình Mỹ, tớ thích cậu!” Cái gì?

Tình Mỹ há hốc miệng, ngây người, bối rối nhìn Sâm Trí, nhưng càng nhìn Sâm Trí cô càng thấy luống cuống. Tình Mỹ đành bối rối nhìn sang Thuần Hạ, như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ cô ấy.

Nhưng đột nhiên Tình Mỹ phát hiện sắc mặt Thuần Hạ trở nên trắng bệch, ánh mắt Thuần Hạ dán chặt vào Sâm Trí, sau đó nhìn sang cô, đáy mắt ánh lên sự thất vọng và đau đớn tột cùng.

Tình Mỹ không dám nhìn nữa, đành hít thở thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại.

Cô đã sớm quen với sự tồn tại của Sâm Trí. Mấy năm sau khi cô vào cô nhi viện, Sâm Trí và Thuần Hạ cũng chuyển đến. Kể từ khi hai người họ chuyển đến,

Sâm Trí luôn giống như một người anh bảo vệ cho cô, chiều chuộng cô, nhưng đó chỉ giống như tình cảm dành cho một người thân.

Tình Mỹ không biết đối mặt thế nào với lời tỏ tình đột ngột của Sâm Trí, cô không muốn làm anh tổn thương, nhưng thực sự cô chỉ có tình cảm anh em với Sâm Trí mà thôi.

Sâm Trí và Thuần Hạ đều là người mà Tình Mỹ muốn bảo vệ, cô rất hi vọng họ sẽ vui vẻ.

Nhưng cô không thể tiếp nhận tình cảm của anh. Tình Mỹ cup mắt xuống, căng thẳng cắn chặt môi, thời gian dài đằng đẳng như cả một thế kỷ, cuối cùng cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt Sâm Trí. Đôi hàng mi của

anh rất dài, đôi mắt trong vắt và long lanh, nhưng cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng và lo lắng tận sâu trong đáy mắt anh.

“Xin lỗi...”

Tình Mỹ nghe thấy tiếng mình thì thầm, phảng phất bên tai.

“Chúng ta cứ làm bạn tốt của nhau có được không?”

Vào khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy ánh hào quang trong mắt Sâm Trí vụt tắt, đôi mắt sâu thẳm ấy chợt có vẻ hơi đáng sợ.

Xin lỗi Sâm Trí.

Xin lỗi Sâm Trí...

Tình Mỹ liên tục nhủ thầm như vậy trong lòng, nhưng cô không sao gạt bỏ được sự áy náy của mình với Sâm Trí.

Sâm Trí nhìn cô hồi lâu, sau đó nhắm mắt lại. Tình Mỹ nhìn thấy rất rõ những giọt lệ nhỏ đậu trên đôi hàng mi dài của anh, giống như những viên pha lê nhỏ xíu đang tỏa sáng.

Sâm Trí từ từ mở mắt ra, vui vẻ mỉm cười với Tình Mỹ và Thuần Hạ, anh cười thật lớn, uống hết cốc nước quả, sau đó lớn tiếng hát bài hát chúc mừng sinh nhật. Nhưng Tình Mỹ và Thuần Hạ không thể nào cười được nữa.

Trong lòng Tình Mỹ vô cùng áy náy: “Sâm Trí thân yêu, lúc này chắc hẳn cậu đã phải lấy hết dũng khí để có thể mỉm cười như vậy!”

Gượng cười khiến cho nước mắt bị nén chặt trong đáy mắt, không được giải phóng ra ngoài, mắt mũi sẽ cay xè, thế nhưng vẫn phải cố nheo miêng cười.

3. Chương 3: Định Mệnh An Bài Sẽ Gặp Lại

“Thuần Hạ, tớ đi trước đây!”

Tình Mỹ vẫy tay chào Thuần Hạ, đeo ba lô lên vai rồi đi đến chỗ làm.

Mới đi được mấy bước, cô lại quay đầu lại vì không yên tâm. Thuần Hạ đang cúi đầu, khuôn mặt tươi cười ban nãy với Tình Mỹ nay đã bị phủ một lớp sương mù ảm đạm.

Trái tim Tình Mỹ như thắt lại, dường như bị nén chặt trong một chiếc hộp nhỏ.

Nếu như không phải vì chuyện tỏ tình ngày hôm qua của Sâm Trí thì Thuần Hạ cũng đâu phải cố gắng gượng cười như vậy? Cô biết gượng cười rất khó chịu,

Trên con đường rợp bóng cây ngô đồng, Tình Mỹ hệt hững chậm rãi bước đi, chiếc váy đồng phục màu đen đổ bóng xuống mặt đường, trên đầu cô, mây đen như vần vũ, toàn thân cô như mềm nhũn vì mệt mỏi.

Công việc quét dọn ở nhà hàng sang trọng này mặc dù rất vất vả nhưng lương cũng không tồi, đủ để chi trả những chi phí cơ bản hàng tháng.

Đèn ở hành lang nhà hàng sáng trưng. Vô số những giọt thủy tinh trên chiếc đèn chùm đang phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Mỗi khi làm việc mệt mỏi, Tình Mỹ thường ngẩng đầu nhìn lên đó. Ánh sáng ấy khiến Tình Mỹ nhớ đến cảnh tượng bố dẫn cô đến trung tâm giải trí khi cô còn nhỏ, ánh đèn rực rỡ, tiếng người nói huyền ảo, giống hệt như thế giới trong cổ tích, khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

Tình Mỹ vác máy hút bụi đi quét dọn những thứ rác rưởi mà khách hàng tiện tay vứt xuống đất trên hành lang nhà hàng.

Lúc cô quét dọn hết khu vực mình phụ trách thì đã là chín giờ. Thay bộ quần áo đồng phục làm việc, ra khỏi nhà hàng, bụng Tình Mỹ réo lên ừng ục. Tình Mỹ xoa xoa cái bụng đói, chạy đến một cửa hàng cơm gần đây, sau đó đi ra một bậc thềm ở vườn hoa, định ăn xong sẽ về.

Đường phố đã lên đèn từ lâu, ánh đèn màu vàng cam dịu dàng tỏa xuống mặt đất. Những tán cây ngô đồng nhẹ đung đưa trong gió, mang lại cảm giác mát mẻ dễ chịu cho con người.

“Ôi thơm quá!”

Mở hộp thức ăn ra, mùi thơm phức xộc thẳng lên mũi. Tình Mỹ đang định thưởng thức bữa tối thì đột nhiên thấy trước mắt mình tối đen, một bóng người cao lớn đổ lên người cô.

Cô không nén được tò mò, ngẩng đầu nhìn.

Một khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú hiện lên trong mắt Tình Mỹ.

“Hi!”

Anh mỉm cười chào hỏi Tình Mỹ, trong tay cầm một hộp đồ ăn và một hộp sữa bò.

Anh mặc bộ quần áo thể thao rộng rãi màu xám trắng xen kẽ, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, ánh đèn tỏa xuống thân hình anh, khiến cho làn da anh càng trở nên trơn láng.

Là anh ấy!

Chính là chàng trai có duyên gặp mặt ở cửa hàng đồ ngọt hôm ấy: Dực Thụ.

Sao anh ấy lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Trái tim Tình Mỹ đập thình thịch, mặt nóng ran, thật không ngờ lại gặp được anh ở nơi này.

Trên người anh phảng phất hương hoa tường vi quyến rũ, khiến cô căng thẳng, mắt phương hướng.

“Bạn... sao bạn lại ở đây?”

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn áp trái tim đang loạn nhịp của mình.

Tình Mỹ cúi đầu nhìn bộ dạng hiện nay của mình: người ngòm bần thủ, mồ hôi nhớp nháp. Cô lại nghĩ, nếu Dực Thụ biết cô làm nhân viên vệ sinh ở đây, không biết anh có coi thường mình không nhỉ?

Anh trông như một hoàng tử đẹp trai và cao quý trong cung điện hoàng gia châu Âu, còn mình thì chỉ là một cô nhân viên vệ sinh bé nhỏ... Đứng trước hình ảnh cao quý của anh, lòng kiêu hãnh của Tình Mỹ bỗng co lại chỉ còn một chấm nhỏ, thay vào đó là sự tự ti đang lan tràn.

Anh nhẹ nhàng hất tóc mái ra sau, bất kì một hành động nào của anh đều toát lên sự nho nhã và cao quý, chỉ nhìn thôi cũng thấy ngưỡng mộ và kính nể.

“Tôi hẹn bạn ở nhà hàng, bạn này nhìn thấy bạn từ trong đó đi ra nên tôi ra theo. Còn bạn thì sao?”

Tình Mỹ bối rối đáp: “À tôi cũng thế, ha ha, tôi cũng giống bạn, tôi cũng hẹn bạn!”

Từ nhỏ đã sống trong ánh mắt thương hại của người khác, nội tâm của cô những trở nên nhạy cảm và tự ti.

Nói dối rồi...

Tình Mỹ căng thẳng cắn chặt môi, bởi vì cô đã nói dối, cô thậm chí còn không dám ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt trong vắt của anh.

Hẹn bạn sao lại ngồi ăn ở đây, đúng là nói dối ngu ngốc.

Chính bởi lời nói dối ngu ngốc ấy, Tình Mỹ cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, mặt nóng bừng lên như thể bị ánh mặt trời chiếu thẳng vào.

Nhưng tại sao lại thế này? Tại sao khi đối mặt với anh, cô lại muốn mình trở nên đẹp đẽ hơn?

Đứng trước mặt anh, Tình Mỹ chợt tưởng tượng ra mình là một cô công chúa mặc váy trắng muốt, đi giày thủy tinh, ngồi trên chiếc xe bí đỏ xuất hiện trước mặt anh, cùng anh khiêu vũ dưới ánh đèn dịu dàng trong cung điện thủy tinh sang trọng, ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt khôi ngô của anh, anh vuốt ve mái tóc óng ả và mềm mại như tơ của cô, hai người uyển chuyển khiêu vũ trong tiếng nhạc và âm thanh tán dương của mọi người.

Nhưng... tất cả những tưởng tượng này đã bị hiện thực đập đổ. Đột nhiên Tình Mỹ cảm thấy vô cùng buồn bã.

Cô ngẩng đầu nhìn Dục Thụ, Dục Thụ cũng đang nhìn cô, nụ cười của anh rạng rỡ và ấm áp, không một chút khinh bỉ, nhưng cô lại càng thấy áy náy hơn, cô cứ cảm thấy ánh mắt anh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Chuyện đó...” Anh ngập ngừng.

Tình Mỹ ngẩng đầu, khẽ mỉm cười nhìn anh.

“Bạn đang nghĩ gì vậy? Sao cứ cúi gầm mặt xuống thế, đồ ăn không ngon à?”

“Đâu có!”

Tình Mỹ luống cuống đáp.

“À phải rồi, chiếc ô lần trước...”. Cuối cùng thì cô cũng nghĩ ra được một chủ đề, vội vàng lên tiếng phá vỡ sự im lặng, cố gắng mỉm cười thật tự nhiên.

“À chiếc ô đó...”

Dục Thụ hơi nhú mồm.

“À thực ra nó cũng cũ rồi, nhưng nó đã theo tôi khá lâu rồi...”

“Thật sự xin lỗi, hôm ấy sau khi về, quần áo bị ướt hết, tôi vội vàng về phòng thay quần áo nên quên mất để nó ở đâu rồi, hình như đã làm mất rồi cũng nên!”, Dục Thụ áy náy nói.

Hóa ra anh hoàn toàn không để tâm đến cái ô ấy, không biết vì sao, nghe thấy anh nói vậy, Tình Mỹ lại hơi hụt hẫng.

“Không sao đâu, dù gì nó cũng cũ rồi!”, cô cố tỏ vẻ bình thản, mỉm cười nói với anh để che giấu sự hụt hẫng trong lòng.

“Thiếu gia...”

Một người mặc vét đen đứng bên cạnh một chiếc xe hơi màu đen sang trọng ở phía xa cất tiếng gọi, Dục Thụ ngoảnh đầu lại, sau đó quay sang nhìn Tình Mỹ, ánh mắt là lạ khiến người khác khó nắm bắt.

Anh trầm ngâm hồi lâu rồi mở miệng nói: “Tôi phải đi đây!”

Tình Mỹ có hơi ngạc nhiên: “Sao bọn họ lại gọi bạn là thiếu gia?”

“Ha ha...”

Dục Thụ tinh nghịch chớp chớp mắt, không giải thích gì mà quay người đi về phía chiếc xe.

Anh ấy không muốn nói với mình ư?

Hoặc cũng có thể anh ấy đã nhận ra mình nói dối? Trong mắt anh, mình là một đứa con gái ham hư vinh và thích dối trá chẳng? Ý nghĩ này khiến cho trái tim Tình Mỹ đau nhói. Cho dù thừa nhận mình nói dối sẽ phải đối lại ánh mắt khinh bỉ của anh, cô cũng không muốn làm trái với lòng mình.

Nghĩ đến đây, Tình Mỹ liền vội vàng đứng dậy, chạy lên trước mấy bước, gọi to: “Dục Thụ!”

Anh ngoảnh đầu lại, nghi hoặc nhìn cô.

Cô cắn chặt môi, cảm thấy mặt mình nóng bừng: “Ban nãy tôi đã nói dối, thực ra tôi làm thuê trong nhà hàng đấy!”

Anh đứng yên ở đó, ánh mắt lấp lánh và phức tạp. Đúng vào lúc Tình Mỹ đang căng thẳng không biết làm thế nào, anh đột nhiên quay lại, đi về phía cô.

Anh... anh ấy định làm gì?

Thấy anh càng lúc càng tiến lại gần mình, Tình Mỹ căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

“Dực Thụ...”, cô dè dặt nhìn anh: “Bạn... bạn có giận vì ban nãy tôi nói dối bạn không?”

“Không đâu!”

Giọng nói của anh chắc nịch khiến cô thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Trước mắt Tình Mỹ lại lần nữa hiện ra những đóa tường vi nở xòe, phảng phất hương thơm trong ánh mặt trời.

“Tình Mỹ, tôi đưa bạn về nhà có được không?”, Dực Thụ ngại ngùng hỏi.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh, Tình Mỹ thấy lòng mình vui khó tả.

“Nhưng hình như bạn đang vội về nhà đúng không?”. Tình Mỹ cố nén niềm hân hoan trong lòng, chỉ vào người đang đứng kính cẩn bên chiếc xe hơi ở phía xa.

“Không sao đâu!”, Dực Thụ nhìn theo tay cô chỉ, nói: “Đi thôi, tôi lái xe đưa bạn về!”

“Hả?”, Tình Mỹ nhìn chiếc xe hơi bóng loáng, vội vàng xua tay: “Thôi không cần đâu! Tôi ở cách đây không xa, đi bộ về là được rồi!”

“Thế à?”, Dực Thụ cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Vậy bạn đợi tôi một chút nhé!”

Nói rồi anh chạy đến chỗ chiếc xe, nói với người đang đợi anh cái gì đó rồi chạy lại chỗ cô, mặt mày tươi rói nói: “Nếu bạn không chịu ngồi xe, vậy tôi đi bộ đưa bạn về nhà!”

“Ồi không cần đâu, thật sự không cần phiền phức như vậy đâu!”, Tình Mỹ cuống quýt nói.

“Nhưng tôi đã bảo lái xe về trước rồi!”, Dực Thụ chớp chớp mắt, ra vẻ tội nghiệp.

Tình Mỹ nhìn về phía sau lưng anh, quả nhiên người đứng đợi anh ban nãy đã ngồi vào trong, khởi động xe và lái đi mất rồi.

Vầng trăng trong trẻo lơ lửng trên bầu trời, những vì sao lấp lánh, những tán lá cây khẽ đu đưa trong gió, gió đêm thoang thoảng mùi thơm hoa cỏ, không khí thật trong lành, Tình Mỹ và Dực Thụ sánh vai đi bên nhau dưới hàng ngô đồng, không gian tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng bước chân và hơi thở của họ.

“Dực Thụ, tôi không ngờ bạn lại nhận ra tôi”. Trong màn đêm.

Dực Thụ mỉm cười, khuôn mặt nghiêng sắc nét càng trở nên quyến rũ, Tình Mỹ cảm thấy nhịp đập trái tim mình như dừng lại cùng với nụ cười của anh.

“Trước đây tôi có một đứa em gái, nó cũng trong sáng, lương thiện như bạn, tôi toàn quên mang ô, vì vậy cứ trời mưa là con bé lại cho tôi mượn ô, sau đó đi chung với bạn của nó”.

“Về sau thì sao?”

“Về sau...”, giọng anh trầm xuống, bước chân cũng khựng lại.

Đôi mắt anh sâu thẳm tựa màn đêm, phảng phất nỗi bi thương.

Tình Mỹ có hơi căng thẳng, nhìn vẻ mặt của anh có thể đoán được anh đã gặp phải chuyện gì đó không vui. Em gái của anh xảy ra chuyện sao?

Anh lại bước đi, cái bóng cao lớn phản chiếu xuống mặt đường, anh chậm rãi nói: “Về sau con bé bị bệnh và qua đời!”

“Hả?”, Tình Mỹ sững sốt la lên. Cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt đau thương của Dực Thụ, đôi mắt anh đã mất đi ánh hào quang, bởi trong đó đang ẩn chứa một nỗi đau không muốn bị người khác chạm tới.

Dực Thụ không nói gì thêm, chỉ trầm ngâm bước đi, Tình Mỹ cũng lặng lẽ theo sau anh.

Mãi cho đến khi về đến cổng nhà Tình Mỹ, Dực Thụ mới mở miệng: “Tình Mỹ, bạn thực sự rất giống em gái tôi, nụ cười của bạn, sự chân thật và lương thiện của bạn, thật sự rất giống con bé...”

Dực Thụ ngậy người nhìn Tình Mỹ, từ đôi lông mày đến đôi mắt, từ sống mũi đến đôi môi và chiếc cằm của cô, anh chăm chú ngẫm nghĩ tất cả. Tình Mỹ bặm chặt môi, không thể diễn tả nỗi cảm xúc của mình lúc này, nhưng cảm giác buồn thương trong đáy mắt Dực Thụ khiến trái tim cô đau đốn như bị dao cắt.

“Tôi đi đây!”

Dực Thụ nói rồi liền chậm rãi quay đi. Tình Mỹ khẽ gật đầu.

Anh nhìn cô lần nữa rồi mới sải bước vào màn đêm.

Nhìn theo bóng của Dực Thụ đang hòa dần vào trong màn đêm, Tình Mỹ sải bước chạy theo rồi đứng ngây ra trước đầu ngõ, nhìn theo cho đến khi cái bóng của anh chỉ còn là một chấm đen nhỏ và bị nuốt chửng bởi màn đêm.

Khoảnh khắc ấy, dường như có thứ gì đó đang dần ngấm vào trong xương tủy cô.

Đèn trong phòng vẫn sáng trưng.

Tình Mỹ lấy chìa khóa ra, thất thần mở cửa, lảo đảo cởi giày rồi đi vào trong phòng. “Tình Mỹ, cậu về rồi à!”

Thuần Hạ vội vàng buông đôi đũa trên tay xuống, hớn hỏ chạy đến.

Sâm Trí đang nấu mì ở trong bếp, nghe thấy có tiếng động bên ngoài liền chùi tay sạch sẽ, từ trong bếp đi ra: “Tình Mỹ, ăn cơm chưa?”

Trong mắt Sâm Trí ngập tràn sự quan tâm, sự quan tâm này khiến cho Tình Mỹ cảm thấy nặng nề và khó chấp nhận. Cô nhìn Thuần Hạ trầm ngâm đứng bên cạnh, trong lòng càng thêm áy náy và khó xử.

“Tớ ăn rồi!”

Tình Mỹ mỉm cười từ chối, cô thật sự không dám nhìn thẳng vào mắt Sâm Trí.

Lúc này, trong đầu Tình Mỹ chỉ có hình bóng của Dực Thụ. Khi anh cười, khóe môi anh khẽ cong lên, giống như cầu vồng sau cơn mưa, khiến cho người ta cảm thấy đẹp đẽ, tươi sáng, trong trẻo và yên tâm, giống như vầng mặt trời sau cơn mưa, tràn đầy sức sống và tươi mới.

“Tình Mỹ, có muốn ăn ít mì ăn liền không?”. Thuần Hạ chạy đến, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì, mỉm cười hớn hỏ ôm lấy cánh tay Tình Mỹ: “Tớ với Sâm Trí cùng làm đấy, rất ngon nhé!”

“Không cần đâu, tớ ăn no rồi!”

Tình Mỹ đặt cặp sách xuống, nằm lên ghế, chẳng muốn làm bất cứ việc gì hết, chỉ muốn im lặng suy nghĩ những điều Dực Thụ vừa nói.

Mình giống như em gái của anh ấy ư? Đó chắc chắn phải là một cô gái tràn đầy hi vọng và hạnh phúc, chắc là cô ấy cũng có nụ cười ấm áp như Dực Thụ, cô ấy sẽ làm nũng trước mặt anh, sẽ được Dực Thụ yêu chiều, chắc cô ấy có một mái tóc đen dài, đôi mắt sáng như những vì sao đêm, cô ấy là đứa trẻ mà cả nhà đều muốn bảo vệ, giống như một công chúa được bao bọc trong nhung lụa.

Một cô gái xinh đẹp như vậy... chắc chắn sẽ giỏi giang hơn mình nhiều.

“À phải rồi!”

Sâm Trí đột nhiên vỗ tay đánh đứt một cái, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tình Mỹ, đôi mắt anh sáng lên, hào hứng nói: “Tình Mỹ, cậu đợi một chút, tớ có cái này cho cậu!”

“Cái gì?”, Tình Mỹ nghi hoặc nhìn anh.

Không đợi Tình Mỹ kịp phản ứng, Sâm Trí liền buông đũa xuống, chạy như bay vào trong phòng, lúc đi ra, tay còn cầm theo một chiếc hộp.

“Đây là cái gì?”

Thuần Hạ nhìn Sâm Trí bằng ánh mắt kì quái, sau đó chỉ vào chiếc hộp và hỏi: “Cậu mua à? Để tặng cho Tình Mỹ phải không?”

Nụ cười của Thuần Hạ trông rất gượng gạo.

Thực ra Tình Mỹ biết, Thuần Hạ rất thích Sâm Trí, nhưng Sâm Trí... lại thích mình. Tình Mỹ cúi đầu, trong lòng thầm nhủ: “Xin lỗi Sâm Trí, cả đời này tớ sẽ phụ lòng cậu mất rồi!”

Những mối tình tay ba kiểu như thế này ngay từ khi bắt đầu đã là một bi kịch, Tình Mỹ không muốn làm tổn thương Thuần Hạ, nhưng bởi vì cô mà Thuần Hạ đau lòng, cô không nhẫn tâm nhìn thấy Thuần Hạ buồn bã.

Sâm Trí hoàn toàn không nhận thức được Thuần Hạ đang buồn, anh vẫn mỉm cười vui vẻ, khuôn mặt tỏ vẻ bí ẩn mở chiếc hộp ra.

Một chiếc váy tuyệt đẹp hiện ra trước mặt Tình Mỹ.

Những đường thêu tinh xảo, cái khóa kéo trắng muốt, thân váy là những bông hoa tường vi màu tím hồng, vạt váy còn đính đăng ten mềm mại. Gấu váy phía bên trái có thêu hình một đóa tường vi đang nở xòe, những tán lá xanh mượt làm nền điểm tô cho bông hoa.

Tình Mỹ và Thuần Hạ cùng lúc trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Chiếc váy đẹp quá!

“Sâm Trí, cậu lấy đâu ra chiếc váy đẹp thế này? Ôi trời ơi, đẹp quá!”. Thuần Hạ sờ những bông hoa trên chiếc váy, thích đến mức không rời tay ra được, mắt cô như sáng lên vì thích thú.

Tình Mỹ như bị chiếc váy này thu hút.

Cô từng nằm mơ được mặc một chiếc váy thật đẹp, đứng dưới ánh đèn sân khấu lấp lánh, hi vọng nhận được ánh mắt tán thưởng của mọi người, nhưng giờ cô không thể nhận nó.

“Tình Mỹ, tặng cho cậu!” Ánh mắt Sâm Trí sáng lên.

Tình Mỹ cắn chặt môi, cúi đầu không nói gì.

“Chiếc váy này được may theo kích thước người cậu đấy!”, Sâm Trí tiếp tục cao giọng nói.

“Sâm Trí, tớ...”

Trong ánh mắt nhiệt tình của Sâm Trí, Tình Mỹ không biết phải nói lời từ chối ra sao. Cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập sự hi vọng của cậu ấy, cô sợ mình sẽ khiến cho ánh sáng hi vọng trong mắt cậu ấy vụt tắt.

“Oái, mì nát hết cả rồi, tớ phải đi ăn mì đây!”

Không đợi Tình Mỹ kịp nói lời từ chối, Sâm Trí liền ấn chiếc váy vào tay cô, sau đó chạy như bay đến chỗ bát mì.

Tình Mỹ nhìn theo Sâm Trí, trong lòng đau đớn đến muốn khóc: “Chắc cậu ấy biết mình muốn nói gì! Sâm Trí, xin lỗi cậu, chắc chắn tớ lại làm cậu tổn thương rồi, nhưng tớ thực sự không thể làm khác được...”

“Tình Mỹ, chiếc váy này thật sự rất hợp với cậu, da cậu trắng, mặc chiếc váy này trông sẽ rất đoan trang, rất xinh đẹp!”

Thuần Hạ nhìn chiếc váy, sau đó ngẩng đầu mỉm cười với Tình Mỹ.

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn Thuần Hạ, sau đó cố tránh ánh mắt của cô ấy. Cô đã làm tổn thương Sâm Trí, lại làm tổn thương cả Thuần Hạ, làm tổn thương hai người bạn thân thiết nhất của cô.

“Có thể từ nhỏ mình đã là một đứa trẻ bất hạnh. Không thể nào mang lại hạnh phúc cho những người xung quanh...”

Những giọt lệ làm nhòe đôi mắt của Tình Mỹ, chiếc đèn nhỏ trong nhà khiến Tình Mỹ cảm thấy ấm áp, cũng khiến cho nỗi áy náy của cô ngày càng lớn...

Sáng ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Những chú chim non đang chuyền cành và hót ríu rít, những cành cây khê đung đưa, không khí ban sáng thật trong lành, những giọt sương sớm vẫn còn đọng trên lá.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính phòng học, chiếu sáng cả căn phòng, các học sinh trong lớp đều mở to mắt.

Cô giáo nói hôm nay sẽ có một học sinh mới chuyển đến, không biết là bạn nam như thế nào?

“Đến rồi, đến rồi!”

Bên ngoài cửa vọng vào tiếng nói và tiếng bước chân gấp gáp của mấy bạn học sinh.

Cô giáo cầm sách vở bước vào phòng học, đứng yên trên bục giảng, đảo mắt nhìn quanh lớp một lượt rồi tươi cười nói: “Chào các em, hôm nay có một bạn mới chuyển vào lớp ta, mọi người hãy quan tâm đến bạn ấy một chút nhé. Giờ chúng ta sẽ nghe bạn ấy tự giới thiệu về bản thân!”

Ánh sáng bên ngoài cửa chợt tối đi một chút, đến khi sáng lại như cũ, tất cả các bạn trong lớp đều cảm thấy chói mắt.

Cả lớp ồ lên vì ngạc nhiên.

Khoảnh khắc ấy, dường như hào quang của cả thế giới đang tập trung hết lên người chàng trai đẹp tựa hoa tường vi đang đứng ở cửa lớp.

Đôi lông mày mềm mại như tranh vẽ, làn da căng mịn sáng như ngọc, đôi mắt trong veo như làn nước, vẻ mặt dịu dàng tựa làn mây... khiến cho tất cả mọi người phải đắm chìm trong sự tuyệt mỹ ấy.

Tình Mỹ ngạc nhiên đến nỗi trợn tròn mắt, lấy tay bịt chặt miệng để khỏi la lên vì ngạc nhiên.

Sao lại là anh? Dực Thụ?

Cả phòng học im phăng phắc.

Tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía bục giảng, nơi có ánh hào quang rực rỡ phát ra từ Dực Thụ.

Dưới ánh sáng, anh khẽ hé môi cười, tiến lên trước một bước, ánh nhìn ngưng đọng lại nơi cô. Tình Mỹ kinh ngạc nhìn quanh, hình như anh ấy đang nhìn mình.

Thịch thịch thịch...

Trái tim Tình Mỹ như sắp nổ tung.

Sao anh ấy lại chuyển đến lớp của này chứ? Chẳng lẽ là vì mình? Hay chỉ là một sự tình cờ?

Tình Mỹ né tránh ánh mắt của anh, giả bộ cúi đầu nhìn xuống cuốn sách trên bàn, lắng tai nghe giọng nói trong vút của anh.

“Chào mọi người, tôi tên là Dực Thụ”. Giọng nói hay quá!

Dực Thụ giới thiệu tên của mình, sau đó mỉm cười với mọi người.

Dường như ngay cả cô giáo cũng đắm chìm trong nụ cười của Dực Thụ. Mãi đến khi anh hắng giọng, cô giáo mới chợt bừng tỉnh.

“Ồ, chỉ thế thôi à?”

Cô giáo mỉm cười vẻ ngạc nhiên.

“Bạn Dực Thụ giới thiệu rất ngắn gọn, vậy sau này các em hãy tìm hiểu thêm về bạn, nhớ nhiệt tình giúp đỡ bạn nhé!”

“Vâng ạ!”

Tiếng đáp đồng thanh vang khắp phòng học.

“Vậy Dực Thụ, em tạm thời ngồi xuống vị trí đằng kia!”, cô giáo chỉ tay vào một vị trí cạnh cửa sổ.

Dực Thụ gật đầu rồi ung dung đi về phía chỗ ngồi cô giáo vừa chỉ.

“Ấy từ từ đã bạn Dực Thụ, chỗ ngồi đấy lâu rồi không có ai ngồi cả, bẩn lắm, để tớ lau cho sạch đã!”

“Để tớ, để tớ, tớ làm thì tiện hơn! Cậu tránh ra đi!”

“Để tớ lau ghế cho cậu!”

“Bạn Dực Thụ, đây là vở của tớ, chắc cậu chưa học những bài trước phải không, cậu lấy vở của tớ mà chép đi!”

“Dực Thụ...”

Trước khi Dực Thụ về đến chỗ ngồi, đám con gái xung quanh thi nhau lấy giấy ăn ra lau bàn ghế cho anh. Nhìn xung quanh chỗ ngồi của mình đứng chật ních con gái, Dực Thụ cảm thấy vô cùng ái ngại. Ánh mắt anh hướng về phía Tình Mỹ.

Tình Mỹ vội vàng cúi đầu giả bộ như không nhìn thấy.

Nhìn Dực Thụ bị đám con gái vây lấy, chẳng hiểu sao trong lòng Tình Mỹ lại thấy hơi hụt hẫng. Mặc dù cúi đầu đọc sách nhưng cô vẫn không kiềm chế được thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, len lén nhìn anh qua cuốn sách.

Cả con người Dực Thụ như đang tắm trong ánh mặt trời, một vẻ đẹp khỏe khoắn và tràn đầy sức sống. Những cành cây bên ngoài cửa sổ khẽ đung đưa theo gió, làm cho những lọn tóc của anh phất phơ trong gió nhẹ, một vẻ đẹp thần tiên.

Hàng mi của anh khẽ rung rinh.

“Dực Thụ...”

Tình Mỹ khe khẽ gọi tên anh, đôi mắt nhìn anh đến ngây dại...

Một ngày học sắp kết thúc, Tình Mỹ không biết mình đã nghe được những gì.

Trong lòng có một cảm giác gì đó khó nói thành lời. Cứ nghĩ đến sau này được ngồi trong cùng một phòng học với Dực Thụ là cô lại thấy căng thẳng, nhưng cũng rất vui mừng và kì vọng. Nghĩ đến đây, cô lại ngẩng đầu nhìn sang chỗ anh.

Anh đứng ở đó, khuôn mặt thanh tú, chiếc áo sơ mi trắng càng làm nổi bật vẻ thư sinh của anh. Dực Thụ đang thu dọn sách vở, đeo cặp lên vai rồi sải bước ra khỏi phòng học. Lúc ra đến cửa, anh đột ngột ngoảnh đầu lại nhìn.

Tình Mỹ giật mình vội vàng cúi đầu xuống, giả bộ như đang thu dọn sách vở.

“Chắc anh ấy không phát hiện ra mình nhìn trộm anh ấy đâu nhỉ?”, Tình Mỹ căng thẳng đến mức tim đập loạn lên.

Cô lại len lén liếc nhìn anh, thấy Dực Thụ đang đứng ngẩn ngơ, định nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng anh không nói gì mà đi thẳng ra khỏi phòng học.

Tình Mỹ lén thở phào, nhưng cô cũng hơi tò mò, ban nãy anh định nói gì nhỉ?

Sau khi thu dọn hết sách vở, Tình Mỹ cũng đi ra khỏi phòng học. Lúc ra đến cổng trường, cô lại nhìn thấy Dực Thụ.

Anh đang cầm chiếc ô mà hôm trước cô cho anh mượn.

Tình Mỹ ngấm ngấm giây lát rồi đi về phía đó, mỉm cười nhìn anh.

“Trời không mưa sao lại bật ô thế?”

“Không như vậy tôi lo sẽ bỏ lỡ mất bạn. Vì vậy tôi đành phải chờ ở đây!”, Dực Thụ nhẹ nhàng nói, đôi mắt đen láy long lanh nhìn cô.

Tình Mỹ gạt mấy lọn tóc mái lòa xòa trước mặt sang một bên, bên lên cúi xuống nhìn mũi giày, trong lòng trào dâng một niềm vui nho nhỏ.

Có phải vì lần trước cô nhắc đến chiếc ô nên anh đã đặc biệt đi tìm lại nó không?

Dực Thụ nhìn bộ dạng bên lên của Tình Mỹ, khẽ mỉm cười, ngược đôi hàng mi đen dài, mềm mại tựa cánh bướm dập dờn.

Thời gian dường như đang dừng lại ở khoảnh khắc này. Những đám mây bông bồng bênh trôi dạt trên bầu trời, không khí phảng phất hương hoa thơm mát.

“Không biết lần trước để đâu mất, về nhà tìm mãi mới thấy, trả cho bạn này!”, giọng nói dịu dàng của Dực Thụ cắt đứt dòng suy nghĩ của Tình Mỹ.

Anh chìa chiếc ô ra trước mặt cô, những ngón tay thon dài và cứng cáp, có lẽ nếu anh xòe cả bàn tay ra, chắc sẽ to hơn tay cô rất nhiều, nếu bàn tay mình được bàn tay này nắm lấy, chắc chắn sẽ cảm thấy rất an toàn.

Tình Mỹ đón lấy chiếc ô, lặng lẽ nhìn anh, mặt đỏ bừng lên vì suy nghĩ ban nãy của mình, căng thẳng đến mức trán rịn mồ hôi, những móng tay bấm ngập vào trong lòng bàn tay. Cô sợ anh sẽ phát hiện ra tâm tư của mình.

“À, tôi đưa bạn về nhà nhé!”

“Không cần đâu, bạn cũng có việc phải làm mà, tôi không muốn làm phiền bạn đâu!”

“Không sao đâu, tôi cũng đâu có việc gì!”

Anh nhún vai, dưới ánh chiều tà, chiếc bóng cao lớn của anh đổ dài xuống mặt đường.

Trên đường về nhà, có rất nhiều học sinh tan trường. Lúc đi qua chỗ họ, ai nấy đều ồ lên kinh ngạc. Tình Mỹ cảm giác có vô vàn ánh mắt ghen ghét và đố kỵ đang hướng về phía mình. Mặc dù vậy, trong lòng cô vẫn thấy hân hoan.

“Này, hình như bọn họ đều đang nhìn bạn đấy!”, Tình Mỹ dè dặt nói.

“Thế à?”

“Ừ, chẳng lẽ bạn không phát hiện ra?”

“Không!”. Dực Thụ ngửa lòng bàn tay, ánh mắt như khẽ cười, sau đó nhìn quanh: “À, hình như là... đúng thế thật!”

Những cô gái đi đường nhìn thấy Dực Thụ đều thi nhau nở nụ cười thật tươi tắn, làm điệu bộ mà họ nghĩ rằng đẹp nhất của mình, đăm đăm nhìn anh, nhiều người thậm chí còn có vẻ như chỉ chực lao bổ đến, khiến cho Tình Mỹ nghi ngờ không biết họ có chạy đến tỏ tình luôn với anh không nữa?

Tóc mái lại xòa xuống, Tình Mỹ lấy tay gài ra sau tai, nhưng những lọn tóc tinh nghịch ấy nhất quyết không chịu nghe lời cô.

“Đợi một chút!”

Dực Thụ đột nhiên gọi Tình Mỹ lại, bước đến trước một sạp bán kẹp tóc bên đường, sau đó ngồi xuống ngắm nghía những chiếc kẹp tóc đủ màu sắc.

“Chiếc này có đẹp không?”

Anh giơ một chiếc kẹp tóc có hình một bông hoa tường vi lên.

Đóa tường vi màu hồng nhạt, những cánh lá nhỏ xíu màu xanh thẫm... Trong ánh hoàng hôn màu vàng cam, ánh sáng như đang ngưng tụ trên chiếc kẹp tóc xinh xắn, hóa ra ngay cả một chiếc kẹp tóc bình thường cũng trở nên tràn đầy sức sống khi nằm trong tay anh.

“Ôi đẹp quá!”

Tình Mỹ bước đến, gật đầu nhìn chiếc kẹp tóc, mỉm cười để lộ hàm răng trắng muốt, khóe mắt khẽ cong lên.

Dực Thụ gần như khựng lại, hồi lâu sau mới có phản ứng. Anh hất tóc mái của Tình Mỹ lên, nhẹ nhàng cài chiếc kẹp lên tóc cô, một động tác rất nhẹ nhàng, tựa như một chiếc lông vũ lướt qua trán. Ánh mắt

Dực Thụ rất chăm chú, hơi thở nhẹ nhàng phả lên trán cô, cảm giác nhột nhột. Mắt Tình Mỹ nhìn Dực Thụ không chớp, làn da anh mịn như nhung, sống mũi cao và thẳng tắp, trông hơi giống con lai, đôi mắt đen láy như đá quý, khiến cô liên tưởng đến vì sao trên bầu trời đêm.

Tình Mỹ chăm chú ngắm nhìn đôi mắt Dực Thụ, cảm giác như bị chìm trong thế giới dịu dàng của anh, không thể nào tìm được lối ra.

“Xong rồi!”

Dực Thụ nhướn miệng cười, nụ cười tươi mát khiến cho Tình Mỹ liên tưởng đến những buổi chiều mùa hạ.

Tình Mỹ cứ đứng ngây ra nhìn anh cho đến khi Dực Thụ đưa cho cô một chiếc gương nhỏ, tấm gương phản chiếu hình ảnh ngây ngô của cô: môi đỏ, răng trắng, cái mũi nhỏ xinh, đôi mắt ngây thơ như mắt nai lại thoáng chút mơ hồ, làn tóc mượt như nhung, mấy lọn tóc mái được cặp gọn trên đỉnh đầu.

“Đẹp không?”, Dực Thụ mỉm cười hỏi.

“Ừ...”, Tình Mỹ bình tĩnh: “Ha ha, đẹp lắm, cảm ơn nhé!”

“Thế sao? Ha ha...”, Dực Thụ ngại ngần gãi gãi, cười ngô nghê nói: “Bạn thích là được rồi!”

“Bà ơi, bao nhiêu tiền thế ạ?”, anh đưa trả chiếc gương cho bà chủ sạp hàng.

Bà lão bán hàng nhìn rất hiền từ, bà mỉm cười, hết nhìn Tình Mỹ lại nhìn Dực Thụ: “Bạn gái của cháu thật dễ thương, có muốn xem những chiếc khác không, mấy đồ trang sức nhỏ này của bà đều rất đẹp đấy!”

“Hi hi, thế ạ, đúng là đồ trang sức của bà làm rất đẹp!”

Dực Thụ mỉm cười tươi tắn.

Mắt Tình Mỹ bỗng đỏ bừng lên, bà lão bán hàng đang nói gì thế nhỉ, bạn gái ư? Chỉ có điều... sao Dực Thụ không để tâm đến câu nói đó nhỉ?

“Ha ha, cháu rất quan tâm đến bạn gái đấy, cháu xem cái này đi...”

“Cái này ạ?”, Dực Thụ nhìn theo hướng tay chỉ của bà lão.

“Ấy... không cần đâu ạ!”

Thấy bà lão càng nói càng trái sự thật, Tình Mỹ vội vàng kéo tay Dực Thụ lại, định kéo anh đi. Dực Thụ cũng không phản kháng, anh lấy tiền ra trả rồi chào tạm biệt bà lão bán hàng.

“Ban này... bà ấy nói sai, sao bạn không phản bác?”, Tình Mỹ kéo vạt áo Dực Thụ, do dự mãi mới nói ra được.

“Phản bác cái gì?”. Dực Thụ ngẩn người, sau đó như chợt nhớ ra chuyện gì liền đáp: “Ý của bạn là “bạn gái” chứ gì? Bạn đúng là bạn gái của tôi còn gì?”

Trái tim Tình Mỹ như giật thót, thậm chí có cảm giác như nó đang ngừng đập. Cô mở to mắt nhìn Dực Thụ, không nói được nửa lời.

Mình là bạn gái của anh ấy ư?

Nụ cười tự nhiên như thế, giọng nói thản nhiên như thế... đây có phải là giấc mơ không?

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của cô, Dực Thụ không nhịn được cười: “Chúng ta là bạn bè, bạn lại là con gái, không phải là bạn gái của tôi thì là gì?”

“Ồ!”, tâm trạng Tình Mỹ như chùng xuống, quả nhiên chỉ là mơ thôi.

“Sao thế?”. Dực Thụ dường như cảm nhận được sự thay đổi tâm trạng của cô, quan tâm hỏi.

Tình Mỹ mỉm cười với anh, cố giả vờ như không có chuyện gì: “Không sao đâu, ha ha. Bạn nói đúng, tôi là bạn gái của bạn, bạn là bạn trai của tôi. Nhưng... bạn gái ở đây là: bạn là con gái; bạn trai là: bạn là con trai...”

Tình Mỹ ngoài mặt cố nói đùa, dường như vui vẻ lắm.

Suốt dọc đường về, hai người vừa nói vừa cười, chẳng mấy chốc đã về đến trước cửa nhà Tình Mỹ.

“À, đến nơi rồi, cảm ơn bạn nhé!”. Tình Mỹ chỉ tay vào căn hộ nhỏ mà cô thuê, nói lời từ biệt Dục Thụ.

Dục Thụ dừng bước, lấy từ trong cặp sách ra một tờ thiệp mời, đưa cho Tình Mỹ, thành khẩn nói: “Tình Mỹ, hi vọng bạn có thể tham gia!”

“Đây là cái gì?”

“Tôi nay công ty bố tôi sẽ tổ chức party ở khách sạn Vân Gia, tôi rất mong bạn sẽ đến tham gia!”

“Party?”

“Ừ, bạn có thể đến tham gia không?”

Tình Mỹ vội vàng xua tay: “Tôi rất ít đi tham gia party, nếu như chẳng may phạm phải quy tắc gì đó e sẽ mang lại rắc rối cho bạn, tôi nghĩ tôi không nên đi thì hơn!”

“Chẳng có quy tắc gì hết, chỉ là một buổi party giữa những người bạn thông thường thôi, rất thoải mái!”

“Thế à? Nhưng mà...”

“Tôi rất mong bạn sẽ đến tham gia!”. Dục Thụ dịu dàng mỉm cười với cô, cố làm vẻ thần bí nói: “Đến lúc ấy sẽ có rất nhiều tiết mục thú vị nữa đấy!”

Tình Mỹ bật cười trước bộ dạng bí ẩn của anh. Mắt Dục Thụ sáng lên, giống như một ngọn đèn được bật sáng trong đêm, tràn đầy hi vọng. Dục Thụ nhiệt tình mời mọc thế này khiến Tình Mỹ không thể nào từ chối được, cô gật đầu trong vô thức.

Dục Thụ nhoẻn miệng cười: “Tình Mỹ, bạn cười trông rất xinh! Mắt bạn quầng rũ như vàng trắng trong đêm vậy!”

Trái tim Tình Mỹ đập thình thịch... anh ấy đang khen mình ư?

Chưa đợi Tình Mỹ kịp định thần lại, Dục Thụ đã nhét tấm thiệp mời vào trong tay cô, sau đó quay người bước đi.

Tình Mỹ, bạn cười trông rất xinh! Mắt bạn quầng rũ như vàng trắng trong đêm vậy!

Về đến nhà, Tình Mỹ vẫn còn đắm chìm trong câu nói ấy, đến mức mà Dục Thụ đi từ lúc nào cô cũng chẳng hay biết.

“Này, Tình Mỹ, sao về đến nhà lại ngẩn ra thế kia?”

Thuần Hạ đang ăn khoai tây chiên, từ trong nhà đi ra, liếc thấy tấm thiệp mời trên tay Tình Mỹ.

“Oa, đây là cái gì? Đẹp quá!”, cô giật lấy thiệp mời trong tay Tình Mỹ, mở ra xem.

“A a a... Tình Mỹ! Cậu lấy đâu ra tấm thiệp mời này thế? Party trong khách sạn Vân Gia năm sao cơ à, đây là khách sạn sang trọng nhất thành phố chúng ta đấy!”

Thuần Hạ ra sức lay Tình Mỹ, mắt cô như sáng lên.

Tình Mỹ bị Thuần Hạ lắc đến chóng cả mặt, lúc này cô mới cân nhắc đến chuyện có nên đi dự tiệc hay không.

“Chính là anh chàng lần trước gặp ở cửa hàng đồ ngọt đấy, cậu ấy chuyển vào lớp tổ học, chính cậu ấy đã đưa cho tớ tấm thiệp mời này!”

“A, chính là anh chàng đẹp trai chết người lần trước à?”. Thuần Hạ phấn khích tới mức nhảy cẫng lên: “Cậu ấy chuyển vào lớp các cậu á? Lại còn mời cậu đến dự tiệc ở khách sạn Vân Gia ư?”

“Đúng thế, nhưng tớ vẫn chưa biết có nên đi hay không?”. Tình Mỹ ủ rũ thu mình trên ghế, trong lòng có hơi muốn đi, nhưng lại thấy rất sợ, cô chưa bao giờ tham gia một buổi party sang trọng như thế này, cứ nghĩ mình vì chẳng biết phép tắc gì mà trở nên lố bịch trước đám đông là cô lại thấy sợ.

“Tại sao không đi?”, Thuần Hạ kích động chộp lấy tay Tình Mỹ.

Tình Mỹ đau đến mức rên lên, vội gạt tay Thuần Hạ ra: “Tớ thấy hơi sợ!”

“Sợ cái gì? Cùng lắm tớ đi với cậu là được chứ gì? Ha ha, party thì chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon đây, tớ phải đi cùng nhân tiện ăn cho đã miệng! Vì thế, để tớ được ăn một bữa no nê, cậu nhất định phải đi!”

Thuần Hạ trịnh trọng siết vai Tình Mỹ, nghiêm túc nói.

“Nhưng mà tớ không có quần áo dự tiệc, quần áo của tớ cũ hết rồi, bộ mới nhất chính là bộ quần áo đồng phục!”, Tình Mỹ ái ngại nói.

Thuần Hạ nhú mày ngẫm nghĩ giây lát, sau đó mắt cô chợt sáng lên.

“Cái váy Sâm Trí tặng cậu đâu? Vừa hay có thể dùng đến nó!”

“Nhưng mà...”

“Chẳng có nhưng nhị gì hết!”. Thuần Hạ không nói nhiều lời, lập tức kéo Tình Mỹ vào trong phòng.

4. Chương 4: Vẻ Đẹp Không Thể Chạm Đến (1)

Gió đêm lồng lộng, vầng trăng tròn treo lơ lửng trên bầu trời, những ngôi sao tinh nghịch nháy mắt trên chóc hai cô gái nhỏ đang đi trên đường.

Ánh đèn nhấp nháy nổi bật trong đêm đen, tấm biển đề bốn chữ lớn “Khách sạn Vân Gia” đập thẳng vào mắt.

“Oa, chính là chỗ này ư?”

Tình Mỹ và Thuần Hạ đứng ngẩn ra trước cửa khách sạn sang trọng, hết nhìn quanh lại chuyển sang nhìn nhau, không thể giấu nổi sự kinh ngạc trong ánh mắt.

Đứng trước một khách sạn sang trọng như thế này thật khiến cho người ta có cảm giác chùn bước!

Hai người đang do dự không biết có nên bước vào không thì nhân viên đứng ở cửa đã bước đến.

“Xin chào hai quý cô, tôi có thể giúp được gì cho hai cô không ạ?”

“À, chúng tôi đến để tham dự tiệc!”

Thuần Hạ khẽ hắng giọng, chìa tấm thiệp mời trong tay ra.

Nhân viên lễ tân xem tấm thiệp mời rồi cúi mình, cung kính nói: “Hóa ra là bạn của thiếu gia Dục Thụ, mời hai cô!”

Nhìn đại sảnh rực rỡ đèn hoa, Tình Mỹ đột nhiên lừng khừng, nơi này hoàn toàn không thuộc về cô, cô có nên vào không?

“Thôi, đi về thì hơn!”, Tình Mỹ cắn chặt môi, kéo tay Thuần Hạ định bỏ về.

“Thế đâu có được?”, Thuần Hạ kích động gạt tay Tình Mỹ ra, nhìn cô vẻ khó hiểu: “Tình Mỹ, cậu sao thế hả? Đã đến đây rồi, đương nhiên phải vào chứ? Cậu mặc chiếc váy Sâm Trí tặng trông chẳng khác gì một cô công chúa trong truyện cổ tích cả! Vì thế, đừng có lo!”

“Thuần Hạ, không phải đâu! Chỉ là... tớ với Dục Thụ đâu có thân thiết cho lắm, những người ở đây tớ cũng đâu có quen?”

“Mặc kệ họ! Chúng ta chỉ có trách nhiệm thưởng thức những món ăn ngon thôi, cơ hội hiếm có, chúng ta mau vào đi!”. Thuần Hạ thì thầm bên tai Tình Mỹ, sau đó chỉ vào nhân viên lễ tân cung kính đứng cạnh đó: “Cậu nhìn xem, người ta còn đang đứng chờ chúng ta kia kìa! Đừng do dự nữa!”

Nói rồi Thuần Hạ liền kéo Tình Mỹ vào bên trong.

Bước vào đại sảnh khách sạn, sau đó rẽ trái sẽ thấy một cánh cửa lớn bằng gỗ được điêu khắc rất tinh xảo đang khép chặt. Đứng hai bên cánh cửa là hai người đàn ông mặc quần áo vét, lịch sự cúi chào và nói: “Trước mặt chính là hội trường tổ chức party, chúc các quý cô có một buổi tối vui vẻ!”

Nhân viên lễ tân cúi chào họ rồi quay người bước đi.

Dục Thụ.... Đang ở bên trong ư?

Nhìn cánh cửa đang đóng kín, trái tim Tình Mỹ như muốn bắn ra ngoài.

Tình Mỹ căng thẳng siết chặt tay Thuần Hạ, lừng khừng đứng nguyên tại chỗ. Thuần Hạ cảm nhận được sự căng thẳng của bạn, liền quay sang cổ vũ bạn bằng ánh mắt kiên định, sau đó không để Tình Mỹ kịp nói gì, liền kéo bạn tiến lên phía trước.

Lúc hai người đến gần cánh cửa, hai nhân viên đứng cạnh cửa liền cúi người chào rồi mở cửa cho họ.

Những đồ trang trí sang trọng, hội trường huyền ảo, từng góc nhỏ đều có không ít khách khứa đứng quây quần. Ánh đèn rực rỡ phản chiếu vào những tấm kính trong suốt trên tường, tạo ra thứ ánh sáng chói lóa, những chiếc đĩa thủy tinh, các loại rượu tây hảo hạng... Tất cả khiến cho không khí trở nên xa hoa và sang trọng đến khó tưởng.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa.

Tình Mỹ không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, chắc chắn là bởi vì chiếc váy dạ hội tuyệt đẹp với thiết kế vô cùng thanh lịch và đài các này đã khiến cho cô không dám tin người hiện ra trong gương là mình. Khoảnh khắc mặc chiếc váy này vào, cô thậm chí đã sững sốt trước hình ảnh của chính mình.

“Hi!”

Thuần Hạ một tay nắm lấy cánh tay Tình Mỹ, một tay vẫy vẫy chào đám đông, bộ dạng ngốc nghếch của cô khiến cho Tình Mỹ cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng như vậy dù sao cũng đỡ hơn cái bộ dạng luống cuống chẳng biết làm thế nào của mình.

“Tình Mỹ!”

Một tiếng reo vui mừng vang lên, Dục Thụ bước ra từ trong đám đông.

Bộ vét màu trắng tuyết, áo vét trắng, quần tây trắng, chỉ có đôi mắt và mái tóc màu đen gỗ mun nổi bật trên nền trắng, anh đẹp tựa một chàng bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích. Bộ quần áo sang trọng càng làm nổi bật vẻ đẹp thần tiên của anh.

“Tôi đang lo không biết bạn có đến không, party đã bắt đầu rồi đấy!”

“Thật ngại quá, tôi đã đến muộn rồi!”

Tình Mỹ ngượng đỏ mặt trước ánh mắt lấp lánh của Dục Thụ.

“Không sao đâu, cũng chỉ mới bắt đầu thôi mà!”

“Chào anh bạn đẹp trai!”. Thuần Hạ thò đầu ra từ phía sau lưng Tình Mỹ, nở nụ cười vô cùng rạng rỡ với Dục Thụ.

Vì đang chăm chú nhìn Tình Mỹ nên Dục Thụ hơi giật nảy mình, nhưng anh lấy lại vẻ bình tĩnh ngay lập tức, nở nụ cười niềm nở: “Chào bạn! Rất vui vì bạn đã đến, hãy vui chơi thỏa thích nhé!”

“Bọn tôi nhất định sẽ chơi hết mình, bạn cứ yên tâm!”

“Vây... hai bạn ở đây chơi đã nhé, tôi phải đi chào hỏi khách một chút, lát nữa tôi sẽ quay lại với hai bạn nhé!”, Dục Thụ mỉm cười, lịch sự nói.

Tình Mỹ đỏ mặt, vội nói: “Không sao, bạn cứ đi đi! Bọn tôi có thể tự lo được mà!”

“Vây lát nữa gặp nhé!”

Trước khi đi, Dục Thụ còn nhìn hai người lần nữa, sau đó thì thào vào tai Tình Mỹ: “Tình Mỹ, hôm nay bạn đẹp lắm!”

Nói rồi anh nhoẻn miệng cười và bước đến chỗ một đám đông trong hội trường.

“Này, ban nãy cậu ta thì thăm cái gì với cậu thế?”, Thuần Hạ tò mò hỏi.

Tình Mỹ vẫn còn chưa kịp định thần lại sau câu nói vừa rồi của Dực Thụ. Thuần Hạ liền huých vào người Tình Mỹ, hỏi tiếp: “Cậu sao thế? Ban nãy cậu ta thì thăm cái quái gì vào tai cậu thế?”

Lúc này Tình Mỹ mới định thần lại, mặt cô càng đỏ hơn: “Chẳng nói gì cả! Thuần Hạ, sao đột nhiên cậu lại lăm chuyện thế nhỉ? Chẳng phải mục đích đến đây hôm nay của cậu là để ăn đồ ăn ngon sao? Mau tranh thủ ăn đi!”

“Ok! Không nói thì thôi!”. Thuần Hạ cố ý nguyệt Tình Mỹ, sau đó lè lưỡi, chạy như bay ra trước bàn bày thức ăn: “Oa, Tình Mỹ, nhiều đồ ăn ngon quá! Mau qua đây, bên này có nhiều đồ ngọt lắm này!”

“Tớ không ăn đâu, cậu ăn từ từ thôi!”

Thấy Thuần Hạ hồn nhiên đến mức chẳng để ý gì đến sĩ diện, Tình Mỹ đành phải tránh xa Thuần Hạ ra một chút, nếu không chắc cô sẽ chết vì xấu hổ mất.

“Có gì phải ngại chứ, mau qua đây, hình như có món thạch hoa quả mà tớ thích này!”

Thuần Hạ kéo tay Tình Mỹ chạy như bay đến trước bàn bày đồ ngọt.

Một cái bàn lớn bày đủ loại đồ ngọt, nào là sô cô la, bánh ga tô, thạch... món nào cũng tỏa ra mùi thơm vô cùng quyến rũ.

D.o.w.n.l.o.a.d tại cap hat eb k com

Tình Mỹ không kiềm chế được nuốt nước bọt đánh ực một cái, mắt cô như hoa lên.

“Chủ nhân của bữa tiệc lần này chắc là rất thích ăn đồ ngọt, loại gì cũng có, vô cùng đa dạng!”. Mắt Thuần Hạ lấp lánh, cô không nói thêm nữa lời, vội chộp lấy một cái bánh cuộn kem lên ăn.

Tình Mỹ chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp Dực Thụ là ở cửa hàng “Tình yêu Tường Vi Sweet”...

Anh ấy rất thích ăn đồ ngọt ư? Mình cứ tưởng chỉ có con gái mới thích đồ ngọt chứ?

“Tình Mỹ, mau ăn đi, cơ hội hiếm có đấy, mấy thứ này ở bên ngoài bán đắt lắm! Một cái cũng phải mấy trăm tệ cơ!”

Thuần Hạ vừa nói vừa nhét đồ ăn vào miệng. “Này, cậu ăn chậm chậm thôi, mắt mặt quá! Cậu nhìn đi, bao nhiêu người đang nhìn mình kia kia!”. Tình Mỹ bối rối kéo áo Thuần Hạ, nhưng Thuần Hạ đang lên cơn thèm ăn, nào có thèm để ý đến cô?

“Thích nhìn thì cứ để họ nhìn! Tình Mỹ, cậu cũng mau ăn đi!”

“Thuần Hạ, cậu ăn chậm thôi...”

Tình Mỹ liên tục giật áo Thuần Hạ, dè dặt nhìn quanh, thấy có người đang chỉ chỉ về phía Thuần Hạ. Nhân viên phục vụ ở cách đó không xa nhìn thấy vậy liền đi đến bên cạnh một nhân viên phục vụ khác, thì thầm to nhỏ gì đó, sau đó đi về phía hai người.

Tiêu rồi! Tình Mỹ thầm nhủ. Quả nhiên!

Hai nhân viên phục vụ đứng trước mặt họ:

“Thưa hai cô, làm phiền hai cô một chút ạ!”, hai người họ lịch sự cúi đầu, sau đó mỉm cười nói.

“Có chuyện gì thế?”. Tình Mỹ khẽ gật đầu, cố làm ra vẻ thản nhiên một chút, chắc chắn là bộ dạng phàm ăn tục uống của Thuần Hạ đã khiến họ sinh nghi, không biết chừng họ còn tưởng hai cô trà trộn vào đây để kiếm bữa cũng nên... Ôi mắt mặt quá! Sớm biết thế này thì đừng đến cho xong! Nghĩ đến đây mặt Tình Mỹ lại đỏ bừng lên.

“Hai cô có thể cho tôi xem thiệp mời của hai cô không ạ?”

Tình Mỹ hơi căng thẳng, vội vàng kéo tay Thuần Hạ, thiệp mời đang ở trong tay cô ấy.

Hai nhân viên phục vụ thấy Tình Mỹ ngần ngừ mãi mà không đưa thiệp mời ra liền nhìn cô bằng ánh mắt cảnh giác. Tình Mỹ cảm thấy vô cùng hoang mang, vội giật lùi ra sau, chẳng may đụng phải một phụ nữ ăn mặc rất sang trọng.

“Á, xin lỗi, xin lỗi ạ!”, Tình Mỹ vội vàng xin lỗi.

Người Tình Mỹ đụng phải là một quý phu nhân trang điểm khá cầu kì, nhìn qua thì tưởng thanh tao, sang trọng, nhưng nhìn kĩ mới thấy cách trang điểm quá lòe loẹt đã phá hỏng hoàn toàn vẻ sang trọng của bà ta.

Một chiếc váy dạ hội màu tím đậm, thân hình tương đối đầy đặn, làn da có vẻ được chăm sóc rất kĩ, thế nhưng lớp phấn trang điểm dày cũng không thể che được những nếp nhăn nơi khóe mắt. Trên cổ bà ta đeo một sợi dây chuyền Vis của hoàng tộc châu Âu, nghe nói là thiết kế của một nhà thiết kế nổi danh trên thế giới, thật không ngờ nó lại xuất hiện trên cổ quý phu nhân này.

Thuần Hạ thường ngày rất thích xem tạp chí thời trang, Tình Mỹ nhờ vậy cũng biết được đôi chút.

Chỉ có điều, mặc dù bà ta đã trang điểm rất đậm nhưng vẫn không che được tuổi tác của mình. Hơn nữa, thái độ của bà ta lúc này đã phá vỡ hình ảnh của một quý phu nhân.

“Cô làm cái gì thế hả? Cô nghĩ đây là nơi nào mà chẳng có chút phép tắc gì hết thế hả? Tùy tiện đâm sầm vào người người khác!”. Bà ta trợn mắt, hậm hực nhìn Thuần Hạ, sau đó hướng cái nhìn sắc lẹm sang Tình Mỹ, nhìn cô từ đầu đến chân.

“Thật sự xin lỗi cô, cháu không cố ý đâu ạ!”

Tình Mỹ liên tục cúi người xin lỗi, nhưng bà ta đâu chịu bỏ qua.

“Chẳng lẽ cô còn định cố tình nữa à? Các cô rốt cuộc là con cái nhà ai, sao chẳng có chút giáo dục gì thế? Một nơi đẳng cấp cao như thế này là nơi mà ai muốn đến cũng được hả?”

“Xin lỗi...”

Tình Mỹ căng thẳng cắn chặt môi, cái nhìn khinh bỉ của người phụ nữ ấy khiến trái tim cô đau nhói. Lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ đã phải sống trong ánh mắt khinh bỉ và thương hại của người khác, cô cứ ngỡ mình đã quen rồi, nhưng ở đây, nơi mà có sự tồn tại của Dục Thụ, bị người khác nhìn bằng ánh mắt ấy khiến tim cô nhói đau.

Thuần Hạ vốn chẳng buồn đếm xỉa đến hai nhân viên phục vụ, nhưng giờ thấy Tình Mỹ bị bắt nạt liền đặt miếng bánh trên tay xuống, đứng chặn trước mặt Tình Mỹ, trừng mắt nhìn người phụ nữ kia.

“Này, bà la lối gì chứ? Bà già, bà lớn tiếng la lối như vậy là có giáo dục lắm chắc?”

“Mày... mày nói cái gì?”. Người phụ nữ đó nghẹn họng trước câu nói của Thuần Hạ, liền ngoảnh phắt lại, trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ: “Các người làm ăn kiểu gì thế hả? Loại người nào cũng cho vào tùy tiện như thế sao? Rốt cuộc hạng người như bọn chúng đã trà trộn vào đây kiểu gì hả?”

“Xin lỗi, xin lỗi bà!”. Nhân viên phục vụ thấy người phụ nữ nổi cơn tam bành liền cúi đầu xin lỗi, sau đó quay sang nói với Tình Mỹ và Thuần Hạ: “Xin lỗi hai cô, nếu như hai cô không thể trình giấy mời ra đây, xin mời hai cô rời khỏi đây để tránh làm ảnh hưởng đến các khách mời khác!”

“Này, anh nói cái gì thế hả? Chúng tôi đường đường chính chính được mời đến đây nhé! Nhìn thấy chưa hả? Thiệp mời đây! Chúng tôi cũng là khách của chủ nhân bữa tiệc này đấy!”. Thuần Hạ lấy giấy mời ở trong túi ra, hươ hươ trước mặt người phụ nữ kia, hậm hực ném nó vào người nhân viên phục vụ: “Các người nhìn cho rõ đi, đừng có đánh giá thấp người khác bằng con mắt chó đấy!”

“Mày chửi ai là chó hả?”. Người phụ nữ kia tức tới mức tím tái mặt mày, lớp phấn dày trên mặt như đang bong ra: “Mày là đứa vô giáo dục, dám sỉ nhục tao à, mày có biết tao là ai không hả?”

“Bà là ai hả?”, Thuần Hạ bất cần nhìn người phụ nữ: “Tôi cóc cần biết bà là ai!”

“Mày...”, người phụ nữ tức tới mức phát điên lên, nghẹn họng không nói ra lời.

Tình Mỹ đứng bên cạnh vô cùng bối rối, cô ra sức kéo tay Thuần Hạ, ra ý bảo cô ấy đừng nói nữa. Nếu gây phiền phức cho Dục Thụ thì cô sẽ thấy áy náy lắm.

“Thật sự xin lỗi, hai anh xem thiệp mời đi ạ!”. Tình Mỹ mỉm cười ái ngại, giục hai nhân viên phục vụ kiểm tra thiệp mời để nhanh chóng kết thúc cuộc tranh cãi này.

Hai nhân viên phục vụ xem thiệp mời Thuần Hạ đưa cho, sắc mặt đã tươi tỉnh hơn đôi chút. Họ mở tấm thiệp mời ra, sau đó lịch sự hỏi: “Xin hỏi quý danh của hai cô?”

Thuần Hạ sầm mặt, Tình Mỹ đành cướp lời: “Tôi họ Mục, cô ấy họ Kỉ”.

“Một người họ Mục, một người họ Kỉ ư?”, nhân viên phục vụ hỏi lại, sau đó khẽ nhún mày, nghiêm nghị nói: “Xin lỗi hai cô, trong giấy mời này có ghi khách mời là một người họ Âu chứ không có ai họ Mục hay họ Kỉ cả, xin hỏi hai cô lấy tấm thiệp này ở đâu?”

“Sao có thể thế được?”

Tình Mỹ và Thuần Hạ cùng lúc thốt lên.

“Hai cô hãy xem đi, trên này đúng là không viết tên các cô!”

Thuần Hạ đón lấy tấm thiệp mời, giở ra xem, trên thiệp mời quả nhiên có ghi một cái tên lạ hoắc. “Chuyện gì thế này?”

“Tớ cũng không biết, có phải lúc cậu mãi ăn đã đặt thiệp mời sang một bên nên bị ai đó cầm nhầm không?”, Tình Mỹ thì thầm nhắc nhở.

Còn nhớ lúc mới vào, nhân viên phục vụ dẫn đường đã đưa thiệp mời cho Thuần Hạ, Thuần Hạ vẫn cầm trong tay, về sau vì cô mãi ăn nên Tình Mỹ mới nhắc cô cho vào trong túi.

“À chuyện này, cũng không hẳn là không thể, giờ phải làm sao?”, Thuần Hạ nắm lấy áo Tình Mỹ, vẻ ăn năn.

“Xin mời hai cô theo tôi đi điều tra cho rõ ràng, đây là một bữa tiệc quan trọng, mỗi vị khách đều có thân phận rất tôn quý, mong hai quý cô thông cảm!”, hai nhân viên phục vụ lịch sự và lạnh lùng nói.

Một nhân viên phục vụ khác nhanh chóng gọi người phụ trách đến.

“Xin hỏi hai cô, thiệp mời của các cô từ đâu mà có? Nếu như không đưa ra được câu trả lời hợp lý, tôi đành phải giao hai cô cho cảnh sát điều tra, vì vậy hi vọng các cô sẽ phối hợp!”, nhân viên phụ trách lạnh lùng nói.

“Này, anh có ý gì hả? Ý anh muốn nói chúng tôi ăn trộm thiệp mời của người khác chứ gì?”

Với tính cách của Thuần Hạ, làm sao cô có thể chịu được sự hoài nghi của người khác. Mặt cô đỏ bừng lên, tức đến mức phát điên.

“Chúng tôi không có ý gì cả, chỉ muốn điều tra cho rõ ràng thôi!”

“Ai thèm đi điều tra với các anh, bọn tôi không phải là kẻ trộm! Tình Mỹ, chúng ta đi!”

Thuần Hạ kéo tay Tình Mỹ định đi ra cửa nhưng bị hai người đó giữ lại.

“Chúng tôi thực sự không phải là kẻ trộm, tấm thiệp mời này là của Dục Thụ đưa cho tôi, nhưng tôi cũng không biết tại sao nó lại trở thành tên của người khác như thế...”. Tình Mỹ hơi hoảng, mặc dù cô không muốn nêu tên của Dục Thụ ra trong tình cảnh đáng xấu hổ này, nhưng nếu không nói tên anh ra sẽ chẳng còn cách giải quyết nào khác.

“Thiếu gia Dục Thụ ư? Cô nói cô là bạn của thiếu gia Dục Thụ à? Ha ha, tôi chưa bao giờ thấy Dục Thụ mời bạn gái đến dự tiệc, lời nói dối này trắng trợn quá đấy!”

“Chúng tôi không nói dối, đây là sự thật!”

“Tôi chỉ tin vào con mắt của mình thôi!”, anh ta nói, rồi hươ hươ tấm thiệp trong tay: “Xin hai cô hãy giải thích đi ạ!”

Chuyện ở đây đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ, những ánh mắt mỉa mai, khinh bỉ, chế nhạo... Tình Mỹ cảm thấy mọi thứ trước mắt như đang quay cuồng, cô muốn lao

thật nhanh ra khỏi cửa, nhưng không thể phân biệt được phương hướng nữa, hai chân cô đau như bị hàng ngàn mũi kim châm vào.

Tiếng huyền não xung quanh biến mất, càng nhiều ánh mắt đổ dồn vào họ.

Tình Mỹ siết chặt bàn tay, không biết nên bỏ trốn như thế nào. Đột nhiên...

Cô phát hiện ra đám đông trước mắt đang rẽ ra, một ánh hào quang như từ trên trời chiếu xuống... Anh lịch lãm bước ra, mang theo ánh sáng đến những nơi anh bước qua.

Là anh...

Ánh mắt Tình Mỹ lại bị cuốn hút bởi chàng trai dịu dàng và lịch lãm ấy.

Tất cả mọi người đều nín thở, lặng lẽ nhìn về hướng đó. Anh đã đứng trước mặt Tình Mỹ, đẹp tựa thiên thần.

“Tình Mỹ, tôi có diễm phúc được nhảy một bản với bạn không?”

Anh mỉm cười chìa tay ra trước mặt cô. Tình Mỹ chợt cảm thấy mình đang được đứng giữa một vườn tường vi nở rộ.

Dục Thụ...

Cô ngẩn người nhìn Dục Thụ, giống như bị một thứ gì đó cám dỗ, vô thức đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Trước sự chú ý của tất cả mọi người, Dục Thụ khẽ

kéo tay, cả người Tình Mỹ xoay tròn và ngã vào lòng anh. “Ồ...”

“Thiếu gia Dục Thụ! Sao cậu ấy lại ôm cô gái đó nhỉ?”

“Ôi trời ơi, đó là thiếu gia Dục Thụ mà? Tại sao anh ấy lại nhảy với cô gái đó?”

Những cô gái xung quanh ồ lên kinh ngạc, nhưng Tình Mỹ chẳng nghe thấy gì hết.

Chiếc đèn chùm trên đầu cô như đang quay tròn, trái tim cô cũng như đang quay theo, Dục Thụ đang đứng sát trước mặt cô, khiến cô không nghe thấy bất kì tiếng huyền não nào xung quanh, trước mắt cô chỉ có nụ cười dịu dàng của anh.

Tình Mỹ đột nhiên cảm thấy có một cảm giác hạnh phúc đang lan tràn, ấm áp và ngọt ngào...

Khi bản nhạc du dương kết thúc, Tình Mỹ và Dục Thụ mỉm cười nhìn nhau.

Nụ cười của Dục Thụ vô cùng ấm áp và quyến rũ. Tình Mỹ nhìn đôi mắt đen láy như đá quý của anh, cảm giác mình như đang tan đi trong sự dịu dàng đó. Dục Thụ dịu dàng nắm lấy tay cô, hai người đứng nhìn nhau hồi lâu, không sao thoát khỏi cảm giác mê đắm và hạnh phúc đến váng vất ấy được.

“Oa, hai người nhảy đẹp quá!”

Đột nhiên khuôn mặt nhăn nhó của Thuần Hạ hiện ra trước mặt hai người.

Hai người cùng lúc giật nảy mình, sau đó từ từ buông tay nhau ra, hơi lùi về phía sau một chút.

“Là Tình Mỹ nhảy giỏi đấy!”, Dục Thụ mỉm cười nói với Thuần Hạ.

Mặt Tình Mỹ đỏ bừng lên, vội xua tay: “Đâu có, đều là bạn dẫn tôi nhảy mà!”

“Thôi hai người đừng đưa qua đây lại nữa! Tôi thấy động tác khiêu vũ của cả hai đều rất thuần thực, rất chuyên nghiệp! Hơn nữa có cảm giác hai người rất ăn ý, kiểu như có thần giao cách cảm của một cặp đã yêu nhau khá lâu, mỗi bước nhảy đều chứa đầy tình cảm!”, Thuần Hạ nhắm mắt hồi tưởng lại cảnh tượng hai người khiêu vũ ban nãy.

Giống như một cặp đã yêu nhau khá lâu, mỗi bước nhảy đều chứa đầy tình cảm.

5. Chương 5: Vẻ Đẹp Không Thể Chạm Đến (2)

Có thật là như vậy không?

Một câu nói vô tình của Thuần Hạ đã khiến trái tim Tình Mỹ đầy ắp ngọt ngào. Tình Mỹ đỏ mặt, e thẹn cúi đầu, không dám nhìn Dực Thụ.

“Tình Mỹ, cậu sao thế? Ban nãy vừa khiêu vũ nên nóng quá hay sao mà mặt đỏ bừng lên thế này?”, Thuần Hạ thốt lên.

Tình Mỹ ngại chết đi được, mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn, vội vàng đáp: “Ừ, hình như là hơi nóng!”. Cô lén liếc Dực Thụ, nụ cười của anh khiến cô đỡ căng thẳng đôi chút.

“Nóng à? Vậy bạn có muốn ăn một cây kem để hạ nhiệt không?”, Thuần Hạ gợi ý.

“Không, không cần đâu, cậu ăn đi!”

Tình Mỹ lập tức từ chối. Phải biết rằng không thể dùng kem để kiểm soát việc đỏ mặt của cô lúc này.

Thuần Hạ liếc Tình Mỹ, sau đó nhìn sang Dực Thụ đầy hàm ý: “Thôi được rồi, tôi đi ăn đây, không làm phiền hai người nữa, hai người từ từ nói chuyện nhé!”

Nói rồi Thuần Hạ liền đi thẳng đến chỗ đồ ăn ngọt.

“Bạn của bạn rất dễ thương!”, Dực Thụ nhìn theo Thuần Hạ, mỉm cười nói với Tình Mỹ.

“Ừ! Thuần Hạ là bạn thân nhất của tôi, cũng là một cô gái dễ thương nhất mà tôi từng biết!”, Tình Mỹ nhún vai đáp.

Dực Thụ cũng mỉm cười nói: “Bố mẹ tôi hôm nay cũng có mặt ở đây, nếu như không có vấn đề gì, mau theo tôi đi chào hỏi bố mẹ tôi nhé!”

“Như thế... có được không?”, Tình Mỹ hơi do dự, cô căng thẳng túm chặt lấy tay áo.

“Chẳng có gì là không được cả! Chỉ đi chào hỏi thôi mà, bạn không cần căng thẳng đâu!”

Lời thỉnh cầu của Dực Thụ khiến Tình Mỹ không thể từ chối được, cô đành rụt rè đi theo đến chỗ bố mẹ anh.

“Bố, mẹ, đây là bạn thân của con, cô ấy tên là Tình Mỹ!”

Dực Thụ vui vẻ giới thiệu Tình Mỹ với bố mẹ mình. “Cháu chào cô chú ạ!”

Tình Mỹ kính cẩn cúi đầu chào bố mẹ Dực Thụ, cố nở nụ cười thật tươi tắn.

Bố Dực Thụ có dáng vẻ rất hiền hòa, đeo cặp kính rất trí thức, luôn mỉm cười ngọt ngào. Nghe Dực Thụ giới thiệu, ông liền quan sát cô giây lát rồi khẽ gật đầu, lịch sự nói: “Ừ, cháu là bạn học của Dực Thụ à, chơi có vui không cháu?”

“Cháu vui lắm ạ, cảm ơn chú đã khoản đãi ạ!”. Tình Mỹ căng thẳng đáp, không nén được đưa mắt về phía người phụ nữ đứng cạnh bố Dực Thụ đang nhìn mình bằng ánh mắt dò xét. Người ấy không phải ai khác, chính là mẹ Dực Thụ.

Thực ra mẹ của Dực Thụ là một phụ nữ rất xinh đẹp, mặt dù cũng đã có tuổi nhưng chẳng thể nào nhận ra dấu vết của tuổi tác trên người bà: làn da trắng và căng mịn, cách trang điểm hết sức tinh tế, ánh mắt cũng rất sắc sảo, trông bà chỉ giống như chị gái của Dực Thụ vậy.

Bà khẽ nhếch môi, gật đầu với Tình Mỹ, hỏi: “Trước giờ chưa từng thấy cháu tham gia party của nhà cô, cháu là bạn mới của Dực Thụ à?”

“Thưa bác, vâng ạ!”, Tình Mỹ ngoan ngoãn đáp.

“Dực Thụ rất ít khi dẫn bạn khác giới về, cháu là...”, mẹ Dực Thụ dừng lại một lát, như định nói gì đó, nhưng ngẫm nghĩ giây lát, bà mới hỏi tiếp: “Bố mẹ cháu làm nghề gì? Nếu như có hứng thú cũng có thể đến dự party của nhà cô!”

Bố mẹ...

Mặc dù chỉ là một câu hỏi xã giao đơn giản nhưng nó lại chẳng khác gì một dòng nước lạnh chảy thẳng vào lồng ngực Tình Mỹ, toàn thân cô lạnh toát, trái tim dường như cũng bị đóng băng.

Trái tim, đang đau nhói.

Tình Mỹ cố chớp mắt thật mạnh, hi vọng có thể khiến những giọt nước mắt kia tan biến. Cô cúi đầu cân bằng lại tâm lý một chút rồi ngẩng đầu, nở nụ cười bình thản, thật thà đáp: “Bố mẹ cháu qua đời từ khi cháu còn rất nhỏ, cháu... lớn lên trong cô nhi viện ạ!”

“Cô nhi viện?”, nụ cười trên môi mẹ Dục Thụ từ từ biến mất, khuôn mặt dịu dàng lúc trước như khựng lại.

Nhìn thấy khuôn mặt mẹ Dục Thụ biến sắc, trong lòng Tình Mỹ có đôi chút lo ngại. Sau khi cô nói mình lớn lên ở cô nhi viện, mẹ Dục Thụ gần như mất hẳn hứng thú nói chuyện với cô, bà bắt đầu nghiêm mặt, không nói thêm điều gì với Tình Mỹ.

“Dục Thụ...”

Trong đám đông đột nhiên có tiếng gọi của một cô gái vang lên, Tình Mỹ ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy có một cô gái rất nổi bật trong đám đông.

Mái tóc xoăn dài xõa ngang vai, đôi môi hồng phớt tựa cánh hoa, mí mắt màu xanh nhạt làm nổi bật đôi mắt to tròn, cô đứng giữa đám đông, vẫy tay mỉm cười với Dục Thụ, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Sao anh lại ở đây? Em tìm anh lâu lắm rồi đấy!”

Nói rồi cô liền chạy ra khỏi đám đông, tóm lấy tay Dục Thụ, nở nụ cười tươi tắn nhìn anh.

“Thái Vận, sao con đi đứng chẳng cẩn thận gì hết thế, chẳng may va phải người ta thì sao?”, Dục Thụ còn chưa lên tiếng, mẹ Dục Thụ đã mỉm cười trách yêu.

“Sẽ không thế đâu bác ạ!”, Thái Vận nở nụ cười với mẹ Dục Thụ, sau đó ra sức lắc cánh tay Dục Thụ: “Anh Dục Thụ, nhảy với em đi!”

“Anh vừa nhảy xong, vẫn còn mệt, muốn nghỉ ngơi một lát!”. Dục Thụ nhìn Tình Mỹ, cố gắng thoát ra khỏi bàn tay của Thái Vận nhưng Thái Vận cứ ôm chặt lấy.

Cô Thái Vận này vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, hơn nữa có vẻ cũng có quan hệ rất thân thiết với nhà Dục Thụ nữa. Cô ấy là bạn gái của Dục Thụ sao?

Tình Mỹ cúi đầu, thấy xót xa trong lòng, cô cắn chặt răng không nói gì.

“Dục Thụ, con với Thái Vận đã lâu không gặp mặt đúng không? Vừa hay có cơ hội, sao con không nhảy với em một bản?”, mẹ Dục Thụ trách con trai.

“Mẹ, nhưng con vẫn có bạn bè phải chào hỏi mà!” Dục Thụ khó xử nhìn Tình Mỹ.

“Con muốn nói đến bạn này chứ gì? Mẹ sẽ thay con tiếp cô ấy, con cứ yên tâm đi! Mau đi đi! Nhảy với Thái Vận vài bản vào!”

Dục Thụ nhìn Tình Mỹ, Tình Mỹ vội vàng cười với anh: “Không sao đâu, bạn cứ đi đi!”

“Vậy tôi qua đó trước, lát nữa tôi sẽ qua tìm bạn!”,

Dục Thụ do dự giây lát rồi nói. “Chúng ta đi thôi!”

Còn chưa đợi cô trả lời xong, Thái Vận đã chen vào, cô ta vừa nói vừa nhìn Tình Mỹ, ánh mắt vô cùng sắc nhọn khiến Tình Mỹ giật mình. Đợi đến khi cô kịp hoàn hồn lại thì Thái Vận đã kéo Dục Thụ hòa vào đám đông khiêu vũ rồi.

Tình Mỹ thất thần nhìn theo bóng của họ.

“Con trai tôi với Thái Vận rất xứng đôi phải không?” Mẹ Dục Thụ đột nhiên lên tiếng. Tình Mỹ bị bất ngờ, giật mình quay lại, kính cẩn nhìn mẹ Dục Thụ.

Ánh mắt của bà không hề dừng lại trên người Tình Mỹ, nhưng những lời bà ta nói ra luôn nhắm đúng vào cô: “Tình Mỹ, trông cô có vẻ là một cô gái không tồi, nhưng cô không thích hợp với con trai tôi đâu. Mong cô hãy biết rõ thân phận của mình, chỉ có những thiên kim tiểu thư con nhà danh giá như Thái Vận mới xứng với con trai tôi, sau này cô hãy tránh xa nó ra một chút, đừng tìm cách tiếp cận nó nữa! Những đứa con gái tìm đủ mọi cách tiếp cận Dục Thụ như cô, tôi đã gặp nhiều rồi, trong lòng cô muốn gì cô tự biết rõ nhất!”

Tình Mỹ ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt trắng bệch.

“Thưa cô, cháu...”

“Đừng gọi tôi là cô!”, mẹ Dục Thụ liếc Tình Mỹ, lạnh lùng nói.

Mẹ Dục Thụ kiêu hãnh nâng ly rượu vang lên, chậm rãi nhấp một ngụm rồi lạnh lùng thốt ra những lời cay nghiệt: “Cô hãy nhớ kĩ những gì mà tôi đã nói, nếu không cô sẽ phải trả giá!”

Nói rồi bà ta chẳng thèm đếm xỉa đến vẻ mặt của Tình Mỹ, quay phắt người bỏ đi.

Tình Mỹ đứng ngây ra như phỗng, giống hệt một bức tượng điêu khắc. Cô dờ dẫm nhìn ra xung quanh, trên mặt ai cũng nở nụ cười, ai nấy đều ăn mặc diêm dúa, lịch sự, đó là một thế giới không thuộc về cô, cô có cảm giác mình như một cô bé lạc lõng đi lạc vào một tòa lâu đài, đến khi cởi đôi giày thủy tinh ra sẽ trở lại là một cô bé lạc lõng trong xóm bếp.

Vậy thì ngay từ đầu cô hi vọng điều gì?

Nhìn hình bóng anh tuấn của Dục Thụ đang khiêu vũ trên sân khấu, chỉ cần anh đến đâu, nơi ấy sẽ tỏa ra ánh hào quang, biết bao nhiêu con mắt đều không che giấu được sự ngưỡng mộ dành cho anh, những cô thiên kim tiểu thư thì nhau vẫy tay với Dục Thụ.

Anh là một chàng trai xuất sắc.

Còn mình thì sao? Chỉ là một đứa trẻ mồ côi, chỉ là một kẻ xúi quẩy đã hại chết cha mẹ, dựa vào đâu mà mình mơ tưởng đến hạnh phúc?

Nước mắt trượt xuống bờ môi, cảm giác mặn chát.

Giây phút này, Tình Mỹ không muốn nhìn lên bầu trời nữa, cô chỉ muốn nhìn hình bóng ấy thêm một chút, một chút thôi, sau đó không nằm mơ nữa, cô sẽ trở lại với thế giới của chính mình.

Dục Thụ, giống như một giấc mơ, cũng chỉ có thể là một giấc mơ.

Tình Mỹ không biết mình đã đứng ngây ra đó mất bao lâu, chỉ biết lúc cô thoát ra được khỏi cảm giác nhục nhã tột độ ấy, Dục Thụ và Thái Vận vẫn đang khiêu vũ.

Đột nhiên cô muốn bỏ chạy, tất cả mọi thứ trước mắt cô bỗng trở nên hư vô.

Nhìn Thuần Hạ đang ăn uống ngon lành ở bàn đồ ngọt, cô không nhẫn tâm cắt đứt niềm vui của bạn, thế nên đành một mình âm thầm rời khỏi hội trường.

Bầu trời đêm rất yên tĩnh, màn đêm dịu dàng như tấm lưới bằng lụa được đan bởi một bàn tay điêu luyện, tô điểm bởi những vì sao lấp lánh. Con đường rất vắng lặng, thỉnh thoảng lại có tiếng lá cây xào xạc. Làn gió man mát len qua những kẽ ngón tay, đến khi cô siết chặt bàn tay lại, làn gió ấy bỗng biến mất.

Tình yêu có phải cũng giống như làn gió?

Khi ra đi sẽ không lưu lại một chút dấu tích gì?

Nhưng nó đã thực sự tồn tại và để lại một nỗi đau tan nát.

Có lẽ tình cảm với Dục Thụ vẫn chưa thể gọi là tình yêu, quen biết chưa lâu, hơn nữa anh ấy cũng chưa bao giờ nói thích mình. Đúng vậy...

“Tình Mỹ, cậu về rồi à? Thuần Hạ đâu, hai người đi đâu thế?”

Tiếng gọi của Sâm Trí kéo Tình Mỹ ra khỏi những suy nghĩ miên man của mình. Cô ngẩng đầu, hóa ra cô đã về đến nhà từ lúc nào không hay.

Tình Mỹ nhìn Sâm Trí, không muốn nói gì, chỉ ậm ừ cho qua rồi về phòng.

“Oa Tình Mỹ, cậu mặc chiếc váy mà tớ tặng rồi à, đẹp quá! Tớ biết là chiếc váy này rất hợp với cậu mà!”, Sâm Trí nhìn thấy bộ váy trên người Tình Mỹ liền reo lên thích thú: “Đẹp quá, đúng là quá đẹp!”

Tình Mỹ chẳng còn tâm trí đâu mà hưởng ứng lời khen của cậu ta, chỉ khẽ hỏi: “Thế à?”

“Tớ lừa cậu làm gì? Đúng là rất đẹp mà! À phải rồi, cậu với Thuần Hạ chạy đi đâu thế? Thuần Hạ đâu?”

“Bọn tớ đi tham gia một buổi party, tớ hơi mệt nên về trước, có thể cô ấy sẽ về muộn!”

Tình Mỹ cảm thấy thân thể mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào. Nhìn chiếc váy đẹp đẽ, trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt của Dục Thụ và mẹ anh. Một mớ hỗn độn, cô muốn mau chóng về phòng nghỉ ngơi, cô muốn ngủ một giấc, đến khi tỉnh dậy, trái tim cô có thể sẽ không còn đau đớn nữa.

Cô quay người đi vào phòng, nhưng bị Sâm Trí kéo lại.

“Tình Mỹ...”

Ánh mắt Sâm Trí do dự và lấp lánh, anh hít thở khó khăn, hồi lâu sau mới mở miệng: “Tình Mỹ, cậu mặc chiếc váy này rồi, có phải điều ấy chứng minh cậu đã chấp nhận tớ?”

Tình Mỹ nhìn cậu ta, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, không còn sức để nói gì nữa.

Cô không nỡ xua đi vẻ hân hoan trên mặt Sâm Trí, hoặc cũng có thể với cô, nếu không phải là Dục Thụ thì có là ai cũng không quan trọng. Cô rút tay ra khỏi tay cậu ta, lặng lẽ đi về phòng, để lại Sâm Trí vẫn còn đứng ngơ ra vì vui mừng.

Không biết mình đã ở trong phòng mất bao lâu. Tình Mỹ cảm giác thời gian như đang dừng lại.

Thuần Hạ đột nhiên đẩy cửa bước vào, xông đến trước mặt Tình Mỹ, giả bộ tức giận hỏi: “Tình Mỹ, cậu thật quá đáng, cậu về lúc nào mà không gọi tớ hả?”

“Lúc ấy cậu đang ăn uống ngon lành, tớ không nỡ làm phiền nên...”, Tình Mỹ nhỏ nhẹ giải thích.

“Ừ, đúng là vui thật, ở đó có bao nhiêu là đồ ăn ngon!”

Thuần Hạ ngoẹo đầu suy nghĩ, mắt sáng rực lên, thè lưỡi liếm môi, trong đầu hiện lên đủ loại đồ ngọt.

“Có đứa con gái nào ham ăn như cậu không cơ chứ?” Tình Mỹ lườm Thuần Hạ rồi vùi đầu vào trong chăn.

“Tình Mỹ, cậu ngồi dậy nói chuyện với tớ một chút đi! Tớ đang vui quá đi mất!”

“Không, tớ muốn ngủ!”

“Ngủ chán lắm! Hay là cậu nói cho tớ biết chuyện của cậu với anh chàng kim cương kia thế nào rồi, có tiến triển mới không?”, Thuần Hạ vừa nói vừa giật chăn ra.

“Cái gì mà chàng trai kim cương hả? Cậu đừng có hắt chăn của tớ ra như thế, tớ muốn đi ngủ!”

“Còn giả bộ nữa, chính là Dục Thụ chứ ai! Thật không ngờ nhà cậu ta lại giàu có như thế, ha ha... Tình Mỹ, cậu thật là có con mắt tinh đời!”

“Dục Thụ...”

Trái tim Tình Mỹ lại nhói đau.

Giống như có ai đó xuyên thẳng dao nhọn vào tim cô vậy, đau đến mức không sao thở nổi.

Mắt cay quá... Tình Mỹ vội vàng quay mặt đi, hai giọt nước mắt âm thầm trào ra, rơi xuống nền nhà.

Cô vội vàng chui vào chăn, không muốn để Thuần Hạ nhìn thấy mình khóc.

Đêm rất yên tĩnh.

Ánh đèn vàng chiếu vào tấm chăn, mang lại cảm giác ấm áp. Thuần Hạ không biết Tình Mỹ khóc, cô ấy cũng chui vào trong chăn của Tình Mỹ, nằm dựa vào lưng cô, cười nói hỉ hả.

“Tình Mỹ, cậu biết không, hóa ra nhà hàng nơi cậu làm việc chính là của bố Dực Thụ mở ra đấy, đúng là siêu nhiều tiền!”

Nghe thấy câu này, trái tim Tình Mỹ như thất lại, cô cố gắng để giọng nói của mình thật bình thường.

“Là nhà hàng nơi tớ làm việc á?”

“Đúng thế, ngoài cái nhà hàng ấy ra, nhà họ còn kinh doanh nhiều thứ khác, có rất nhiều công ty đều thuộc về gia đình họ nữa đấy! Tớ nghe đám thiên kim tiểu thư dự tiệc ấy nói thế mà, tuyệt đối không sai! Đám tiểu thư con nhà giàu ấy ai cũng lăm le tán tỉnh Dực Thụ, tốt nhất cậu phải hành động thật nhanh vào! Hi hi...”

Thuần Hạ không nhìn thấy khuôn mặt Tình Mỹ nên vẫn cười nói vui vẻ. Trái tim Tình Mỹ đau đớn từng cơn, lại còn cả cảm giác hụt hẫng và tuyệt vọng nữa.

“Đúng vậy, cậu ấy thật là giỏi! Hơn nữa điều kiện gia đình lại giàu có như thế, làm sao có thể để mắt đến đám con gái như chúng ta chứ? Hai người bọn tớ hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác biệt, tớ nên nhận thức rõ thân phận của mình mới phải!”

“Tình Mỹ, cậu nói cái gì thế? Chẳng phải chuyện gì cậu cũng cố gắng đấu tranh cho đến cùng sao?”

Nhưng chuyện này không phải cứ đấu tranh là được. Thuần Hạ không hiểu, bản thân Tình Mỹ cũng không hiểu, nhưng cô biết khoảng cách giữa mình và Dực Thụ cũng rộng lớn như dải ngân hà vậy, trông thì thấy phong cảnh rất đẹp, nhưng không thể nhìn rõ người đứng ở đầu bên kia.

Giây phút này đây, khuôn mặt của Dực Thụ càng lúc càng mơ hồ, như bị phủ bởi một lớp sương mù.

“Thuần Hạ, tớ với cậu ấy... chỉ là bạn bè thôi!” Nói xong câu ấy, Tình Mỹ khẽ nhắm mắt lại.

Nhưng tại sao nói xong câu ấy, trái tim cô lại đau đến thế? Cứ như thể có người đang bóp nát trái tim cô vậy. Nhưng, ánh mắt của mẹ Dực Thụ ngày hôm nay dường như muốn nói cô với Dực Thụ thậm chí còn không được làm bạn bè của nhau.

Vậy là, ngay kể cả làm bạn bè cũng là một ảo tưởng viễn vông.

Một đêm mất ngủ.

Ánh mắt khinh bỉ và bất cần của mẹ Dực Thụ cứ văng vất trong đầu Tình Mỹ. Mỗi lần nhớ lại ánh mắt mẹ Dực Thụ nhìn mình, cô lại thấy bản thân mình thật đê hèn, không đáng giá một xu.

Vì vậy, một chút tôn nghiêm cuối cùng, cô muốn giữ lại cho bản thân.

Nếu đã là người thuộc về hai thế giới riêng biệt, vậy thì tốt nhất đừng giao tiếp quá nhiều! Nghĩ như vậy, Tình Mỹ liền ngồi dậy khỏi giường, chuẩn bị đi làm thêm.

Đến cửa nhà hàng, cô chợt nhớ lại buổi tối tình cờ gặp Dực Thụ. Anh đột nhiên xuất hiện, mang theo nụ cười dịu dàng và ánh mắt ấm áp, từ từ tiến lại gần cô, khiến cô đắm chìm trong nụ cười của anh.

Không được, đừng nghĩ đến nữa!

Đã đến đây rồi chẳng phải đã quyết định rồi hay sao?

Khi Tình Mỹ đứng trước mặt nhân viên phụ trách nhân sự của nhà hàng và nói mình muốn nghỉ việc, nhân viên phụ trách hơi ngầy người. Còn nhớ trước đây cô đã phải vất vả khấn cầu anh như thế nào mới có được công việc làm thêm với mức lương khá như thế này, thế mà giờ lại dễ dàng từ bỏ như vậy.

Ra khỏi nhà hàng, Tình Mỹ một mình lang thang trên con đường rợp bóng hoa anh đào trong trường.

Những bông hoa anh đào màu trắng hồng, mềm mại, non nớt tựa như khuôn mặt của một đứa trẻ sơ sinh, không phí phảng phất hương hoa dịu dàng. Cô đưa tay lên, bắt lấy một cánh hoa đang chao liệng trong không gian, thất thần ngắm nghía.

“Tình Mỹ...”

Tình Mỹ nghe thấy tiếng gọi từ phía xa vọng lại, cô vô thức quay đầu lại.

Anh đứng ở đó, mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Là Dực Thụ.

Tình Mỹ giật mình, hoang mang không biết phải làm sao.

Cô siết chặt bàn tay, cánh hoa anh đào nát bét trong tay cô. Thấy anh sải bước về phía mình, Tình Mỹ bắt giắc giật lùi ra sau mấy bước, rồi đột ngột co giò bỏ chạy.

“Tình Mỹ, Tình Mỹ, bạn sao thế? Tình Mỹ, đừng chạy, Tình Mỹ...”

Tình Mỹ nghe thấy tiếng Dực Thụ gọi mình, trái tim cô đau như bị ai đó bóp nghẹt, nhưng cô không thể dừng lại. Những lời mẹ Dực Thụ nói cứ như lời nguyền

rủa đeo bám lấy cô, kéo cô xuống tận bùn lầy.

Tình Mỹ ra sức chạy, chạy đến một góc nhỏ mà Dực Thụ không thể tìm thấy rồi ngồi xuống đất và òa khóc.

“Tình Mỹ, rốt cuộc bạn làm sao vậy? Tại sao lại trốn tôi?”

“Dực Thụ, sao lại đuổi theo tôi?”

Trong mắt Dực Thụ ngập tràn sự lo lắng, anh không trả lời câu hỏi của cô mà tiếp tục hỏi: “Tình Mỹ, bạn sao thế?”

Sao thế?

Nên trả lời ra sao đây?

Nói là bởi vì anh, bởi vì thích anh nhưng không thể lại gần anh, vì vậy mà đau lòng ư?

Tình Mỹ cố gắng chế ngự nỗi xót xa, từ từ đứng dậy, nói với Dực Thụ bằng giọng lạnh lùng chưa từng thấy: “Dực Thụ, sau khi tham dự bữa tiệc của nhà bạn, tôi thấy làm bạn với bạn quá áp lực, vì vậy sau này bạn đừng đi theo tôi nữa có được không? Đừng để ý đến tôi... cũng đừng nói chuyện với tôi!”

Tình Mỹ vừa nói xong, đôi mắt Dực Thụ đã dâng lên sự buồn bã. Nỗi đau ấy, một khi đã bùng lên thì khó mà cứu vãn được.

Cô cố gắng trấn áp cảm giác muốn ôm chầm lấy anh để lạnh lùng quay đi, rời xa khỏi anh.

Bầu trời rất xanh, những đám mây trắng với đủ các hình thù đang trôi theo gió.

Cứ ngỡ rằng nếu không ở gần sẽ không thấy đau khổ nữa, nào ngờ ánh mắt đau đớn của anh lại khiến thế giới của cô như sụp đổ.

Nếu như có thể, Tình Mỹ nguyện đánh đổi hết tất cả những gì mình có để có được nụ cười của Dực Thụ. Cô hi vọng anh có thể vui vẻ, suốt cuộc đời.

“Xin lỗi nhé, Dực Thụ!”

Tình Mỹ lấp mắt trong miệng, nước mắt cứ trượt dài trên má rồi thấm xuống đất.

6. Chương 6: Không Thể Ngừng Yêu Anh (1)

Ngoài cửa sổ, bóng đêm nặng nề bao trùm, bầu trời như khoác lên mình một lớp áo lông vũ màu đen tuyền của thiên nga đen, che đi tất cả ánh sáng, không có trăng cũng chẳng có sao, chỉ có bóng tối khiến con người cảm thấy ngột thở, thứ bóng tối bao la không có điểm dừng.

Tình Mỹ đã lâu lắm rồi không nói chuyện với Dực Thụ. Trong một vài giây thất thần, ánh mắt cô đã lướt qua chỗ ngồi của Dực Thụ, lúc nào cũng thấy anh cúi gằm mặt xuống đọc sách, tất cả những gì diễn ra xung quanh đều như chẳng có liên quan đến anh, anh đắm chìm trong thế giới của riêng mình, khiến cho người khác không thể nhận ra tâm trạng của anh.

Tình Mỹ cố gắng kìm nén để không cho bản thân quay sang nhìn anh, nhưng những khoảnh khắc thất thần ấy cứ ngày một nhiều lên.

Cứ mỗi đêm ngay cả một cơn gió nhẹ cũng khiến cô cảm thấy ngạt thở, cô lại không kiềm chế được bản thân mà nhớ đến Dục Thụ, nhớ đến một Dục Thụ chỉ cần mỉm cười sẽ khiến cô cảm thấy tràn trề sức sống.

Nhưng nỗi nhớ của cô chỉ được thỏa sức hoành hành trong những đêm như thế này mà thôi. Ban ngày cô chỉ có thể chôn thật chặt nó sâu trong đáy lòng.

Tan học, các bạn học sinh ai cũng nói nói cười cười vui vẻ, các bạn nữ đều mặc những chiếc váy xinh đẹp, giống như những cánh bướm dập dờn nô đùa, các bạn nam tay nhét túi quần, điệu bộ rất ngầu, ánh mắt lấp lánh liên tục hướng về những khuôn mặt xinh xắn của các bạn nữ.

Tình Mỹ đeo cặp sách, chân đá những viên sỏi trên sân, ủ rũ đi ra khỏi sân trường, thỉnh thoảng lại có những cánh hoa anh đào lá tả rơi qua chóp mũi cô, nhẹ nhàng như một cơn gió xuân, mang theo hương thơm thoang thoảng.

“Tình Mỹ...”

Một giọng nói nhẹ như hơi thở cất lên, những cô bạn gái xung quanh đều hướng ánh nhìn về nơi có giọng nói phát ra, ánh mắt sáng lấp lánh. Cô ngoảnh đầu lại, chỉ thấy Sâm Trí đang đứng ở dưới gốc cây cổ thụ bên cổng trường, những tia nắng tản mát chiếu trên vai anh.

Vừa nhìn thấy Tình Mỹ là Sâm Trí đã hớn hở chạy đến.

“Tình Mỹ, tớ đợi cậu lâu lắm rồi! Chúng ta đi công viên chơi đi, ở đó phong cảnh đẹp lắm, cậu muốn đọc sách tớ sẽ đọc với cậu!”. Sâm Trí tiện tay đón lấy cặp sách trên vai Tình Mỹ, nhoẻn miệng cười tươi rói.

Sâm Trí trông có vẻ xuề xòa nhưng thực ra anh là một người hết sức tỉ mỉ và chu đáo.

Kể từ sau khi quen biết với Sâm Trí và Thuần Hạ trong cô nhi viện, Tình Mỹ đã coi hai người như người nhà của mình, cô yêu anh, nhưng chỉ là thứ tình yêu gia đình.

Tình Mỹ lặng lẽ đi bên cạnh Sâm Trí, nhìn anh nhảy nhót vui vẻ như một đứa trẻ.

“Tình Mỹ, đợi tớ nhé!”

Sâm Trí đột nhiên mỉm cười bí ẩn, sải bước đến một cửa hàng bán khăn.

Không đợi Tình Mỹ kịp phản ứng, anh đã cầm một chiếc khăn màu xanh tuyệt đẹp từ trong cửa hàng đi ra. Chiếc khăn màu xanh bay bay trong gió, nhẹ nhàng như một làn mây.

“Đẹp không? Ông chủ nói chiếc khăn màu xanh phỉ thúy này chỉ còn duy nhất một cái thôi! Trông giống màu của lá không?”, mắt anh sáng lấp lánh, chờ đợi một nụ cười từ Tình Mỹ.

Tình Mỹ khẽ vuốt nhẹ chiếc khăn, sau đó nhìn vào khuôn mặt tràn đầy hi vọng của Sâm Trí, khẽ nhoẻn miệng cười, nói một câu: “Đẹp lắm!”

Nhìn thấy nụ cười của Tình Mỹ, Sâm Trí khẽ ngậy ra mắt mấy giây, sau đó mới phản ứng lại: “VẬY... tớ giúp cậu quấn nó lên cổ nhé!”

“Ừ!”, Tình Mỹ khẽ gật đầu.

Thấy Tình Mỹ gật đầu, Sâm Trí mừng như bắt được vàng, anh hào hứng cầm lấy chiếc khăn trên tay cô, cẩn thận quấn nó lên cổ Tình Mỹ.

Chiếc khăn màu xanh xinh đẹp như đang khiêu vũ trong gió.

Tình Mỹ gạt những lọn tóc lòa xòa trên mái sang một bên, chợt nhớ lại chiều hôm ấy, cũng trong thời tiết như thế này, Dục Thụ đứng dưới ánh mặt trời, nhẹ nhàng và dịu dàng kẹp chiếc cặp tóc ấy lên tóc cô, ánh mắt chăm chú và nụ cười nhẹ nhàng ấy đã in sâu mãi mãi trong tim cô.

Trên đường đi, Sâm Trí mua rất nhiều thứ cho Tình Mỹ, nhưng Tình Mỹ không sao vui lên nổi.

Trong công viên có rất nhiều người.

Bởi vì thời tiết đẹp nên rất nhiều cặp tình nhân đang tay trong tay đi dạo dưới hàng cây, thỉnh thoảng họ còn quay sang thì thầm to nhỏ vào tai nhau, sau đó mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Ánh nắng mặt trời dần dịu bớt, Tình Mỹ nhìn những đám mây trắng bông bênh, trong đầu thoáng hiện lên một khuôn mặt, đôi mắt anh sáng lấp lánh, giống như những viên pha lê tuyệt mỹ.

“Chúng ta về đi!”, Tình Mỹ đột nhiên lên tiếng.

Sâm Trí hơi khựng người, nụ cười trên môi tắt ngấm, chăm chú nhìn Tình Mỹ.

“Chúng ta về đi!”. Tình Mỹ lặp lại lần nữa, nhưng mắt không dám nhìn Sâm Trí, cô không nỡ nhìn thấy ánh hào quang trong mắt anh tắt ngấm đi.

Bởi vì tất cả những gì trong công viên đều khiến cô không tự chủ được bản thân mà nhớ đến chàng trai có nụ cười vô cùng ấm áp kia, cô thật sự không thể chịu đựng thêm được nữa.

Cô sợ chỉ một giây tiếp theo mình sẽ không thể kiềm chế được mà chạy đi tìm anh.

Sâm Trí trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu, nụ cười rạng rỡ lại hiện lên trên khuôn mặt:

“Ok, về thôi!”

Tình Mỹ nhìn Sâm Trí cười gượng gạo mà thấy trong lòng hụt hẫng đến khó tả.

Trên đường về, vẫn là Sâm Trí luôn miệng nói để chọc cười Tình Mỹ, còn Tình Mỹ thì phần lớn thời gian là trầm ngâm.

Về đến nhà trọ, Sâm Trí đột nhiên cầm lấy tay Tình Mỹ, khẽ gọi: “Tình Mỹ...”

Tình Mỹ quay người lại, không hiểu Sâm Trí có chuyện gì.

Sâm Trí nhìn cô chăm chú, ánh mắt đột nhiên trở nên rất đặc biệt.

“Tình Mỹ à...”, anh lại khẽ gọi tên cô, sau đó không nói gì thêm.

Bầu trời hoàng hôn đã bắt đầu nhá nhem tối, nhưng ở phía chân trời, ánh tà dương vẫn còn đỏ rực như ngọn lửa.

Trong ánh sáng nhạt nhoang, khuôn mặt Sâm Trí trở nên lơ mơ.

Đột nhiên anh cúi xuống, từ từ áp sát vào cô. Tình Mỹ giật mình, vội vàng ngoảnh mặt đi.

Nụ hôn bất ngờ ấy chạm vào má cô, Sâm Trí ngẩn người, bàn tay nắm lấy tay Tình Mỹ có hơi khựng lại.

Đúng vào lúc ấy, Tình Mỹ nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng ở góc đường, chiếc cặp sách trên tay anh rớt xuống, ánh tà dương màu vàng cam hắt lên lưng anh, khiến anh trông giống như một ảo giác.

Về mặt của anh sao mà u uất đến thế, ánh mắt nhìn cô dần trở nên trống rỗng, làn da vốn trắng muốt bỗng trở thành trắng bệch, giống như những bông tuyết đang tan ra và biến mất trước khi kịp nhìn thấy ánh mặt trời sớm mai.

“Dục Thụ, là anh ư?”

Tình Mỹ lắp bắp, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ Dục Thụ cứ thế biến mất trong thế giới của mình.

Thế là cô đẩy mạnh Sâm Trí ra. “Tình Mỹ?”

Ánh mắt buồn bã của Sâm Trí phản chiếu trong đôi mắt Tình Mỹ, cô nhìn anh, mặt biến sắc. “Xin lỗi cậu!”

Tình Mỹ hơi hoảng loạn, cô nói câu này với Sâm Trí rồi chạy về phía đó, phía có bóng dáng của Dục Thụ, nơi có ánh sáng phát ra, nhưng chạy đến phía cuối đường thì chỉ còn lại hình ảnh cô đơn và lạc lõng trong đầu Tình Mỹ.

Sâm Trí nhìn theo ánh mắt của Tình Mỹ, trầm ngâm.

“Tình Mỹ, chúng ta coi như đã hẹn hò phải không?”

Tình Mỹ trầm ngâm không nói.

Sâm Trí không nói gì, chỉ muốn lại một lần nữa nắm tay cô, nhưng Tình Mỹ nhanh chóng rút tay lại.

“Sâm Trí”.

Tình Mỹ không biết phải đối mặt ra sao với tình cảm của Sâm Trí, có lẽ cũng có một giây phút nào đó, khi muốn quên hẳn Dục Thụ, cô đã ích kỉ mà nghĩ rằng mình có nên nhận lời hẹn hò với Sâm Trí không?

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh của Dục Thụ, Tình Mỹ đã xác định được tâm ý của mình.

Người cô thích là Dục Thụ, cho dù có phải đau đớn đến vậy, cô vẫn cứ thích anh.

Tình Mỹ hít một hơi thật sâu, sau đó kiên quyết nói: “Sâm Trí, tớ từ chối lời đề nghị hẹn hò của cậu!”

“Tại sao?”. Ánh sáng trong mắt Sâm Trí đang lay động, anh gần như đang cố trấn áp sự xúc động trong lòng: “Tại sao cậu không chịu cho tớ dù chỉ một cơ hội?”

Mắt Sâm Trí đỏ hoe, cả con người như chìm vào trong đau khổ.

“Bởi vì tớ đã thích một người khác, không ai khác có thể bước chân vào trái tim tớ được nữa!”

Tình Mỹ ép bản thân mình phải bình tĩnh nói ra câu này. Nhìn bộ dạng đau đớn của Sâm Trí trước mặt mình, trái tim cô như bị ai đó cắt ra từng mảnh, nhưng cô không rơi lệ, chỉ có như vậy mới là cách giải quyết tốt nhất cho Sâm Trí và cho bản thân cô.

“Sâm Trí, chúng ta quen biết nhau đã rất lâu rồi!”

“Đúng thế, kể từ khi tớ vào cô nhi viện, tớ đã để ý đến cậu, cũng kể từ lúc ấy, tớ phát hiện cậu thường xuyên trốn trong một góc và khóc một mình, lúc ấy tớ đã nghĩ, sau này lớn lên tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu, không để cậu phải khóc nữa!”

Lúc nói chuyện, Sâm Trí hơi ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh sáng mờ mờ phản chiếu những đường nét trên khuôn mặt nghiêng của anh.

Nghe thấy câu này, Tình Mỹ thấy tim mình chua xót, từ nhỏ Sâm Trí đã bảo vệ cô, cố gắng che chở cho cô vui, hóa ra ngay từ nhỏ anh đã thích cô rồi, nhưng cô lại không thể đáp lại tình cảm ấy của anh.

“Sâm Trí, xin lỗi cậu!”

Tình Mỹ cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt Sâm Trí.

“Đừng nói xin lỗi, Tình Mỹ à, hãy cho tớ một cơ hội, hãy để tớ bảo vệ cậu, có được không? Tớ sẽ yêu cậu suốt cuộc đời...”. Anh ngoảnh đầu lại, nắm chặt tay Tình Mỹ, ép cô phải ngẩng đầu lên nhìn mình. Ánh mắt anh như ngọn lửa đang bùng lên.

“Sâm Trí, từ nhỏ tớ đã dựa dẫm vào cậu với Thuần Hạ, tớ coi hai người là anh chị của mình, nhưng đó không phải là tình yêu, tớ không thể lừa cậu được. Xin lỗi cậu!”, Tình Mỹ vẫn không thể đáp lại tình cảm của Sâm Trí.

“Thật sự... không thể dù chỉ một chút sao?”

Anh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe vằn lên những tia máu, anh cố gắng chế ngự nỗi đau đớn trong lòng, hỏi lại một câu cuối.

Tình Mỹ cảm thấy cổ họng mình như nghẹn đặc lại, chỉ biết lắc đầu. Cô không thể mềm lòng, không thể vì một phút mềm lòng mà làm hại Sâm Trí, cũng không thể làm trái với lòng mình. Không thể để cho Sâm Trí phải hi sinh quá nhiều, còn mình thì không thể đền đáp lại tình cảm của cậu ấy như vậy được.

“Sâm Trí, thật sự xin lỗi. Mặc dù làm tổn thương đến cậu nhưng tớ buộc phải nói rõ ràng với cậu!”. Chỉ mấy câu nói thôi cũng khiến Tình Mỹ mất hết sức lực, cô cảm thấy khoảnh khắc này, mình giống như một linh hồn không có vỏ bọc, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể cuốn cô bay đi mất.

Sâm Trí nhìn cô rồi quay người bỏ đi. Bóng dáng ấy đã thiêu đốt trái tim Tình Mỹ. Một cơn gió mạnh nổi lên, lá cây phong lá tả rụng xuống, khiến cho bóng anh càng trở nên lạc lõng. Nhìn anh lặng lẽ đi xa, Tình Mỹ từ từ cúi xuống, cho đến khi không còn sức để chống đỡ nỗi sức nặng cơ thể, toàn thân cô như đổ phịch xuống đất, cô ôm đầu gối khóc nức nở.

Vẫn là bầu trời ấy, vẫn là cái tôi như vậy, thế nhưng vị thần hộ mệnh đã không còn đến bên cô nữa.

Thần hộ mệnh, anh đang ở đâu? Khi nào anh mới lại xuất hiện?

Chẳng có ai nghe thấy lời khẩn cầu của Tình Mỹ...

Hoặc có lẽ...

Cô đúng là một người xúi quẩy.

Vì vậy mới hết lần này đến lần khác đem lại đau khổ cho những người xung quanh.

Nước mắt khiến cho tầm nhìn của Tình Mỹ ngày càng mờ đi, nụ cười và niềm vui của họ, đều từ từ biến mất trước mắt cô, mà cô lại chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó.

Trời vẫn chưa sáng hẳn.

Sương mù bao phủ khắp không gian, mờ mịt như một tấm lụa trắng che kín bầu trời, chỉ cần giơ bàn tay ra là có thể cảm nhận được cái lạnh và ẩm ướt của sương sớm.

Tình Mỹ đứng trước cửa sổ, hít thở thật sâu, lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời đang nhô lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Tình Mỹ đã đi tìm việc cùng với Thuần Hạ, không còn làm việc ở nhà hàng đó nữa, giờ Tình Mỹ buộc phải tìm một công việc làm thêm khác để chi trả cho các chi phí hàng tháng của mình.

Hai người ra ngoài từ sớm, đi suốt cả ngày, hỏi thăm khắp nơi, cho đến tận chiều, cuối cùng cũng biết được có người tìm nhân viên làm thêm phát tờ rơi, có nhận cả những thanh niên dưới hai mươi tuổi, đang thất nghiệp hoặc những học sinh vẫn đang đi học, tiền lương sẽ được tính theo giờ làm và lượng công việc hàng tháng.

Tình Mỹ và Thuần Hạ vui vẻ nắm tay nhau mỉm cười.

“Tốt quá, đúng là có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng cũng tìm được việc rồi! Thuần Hạ, cảm ơn cậu!”

“Chị em tốt với nhau, khách sáo gì chứ? Thế này thì cứ tan học buổi chiều là cậu có thể đến đây phát tờ rơi, làm đến mười giờ tối. Hơn nữa nếu buổi chiều tan học sớm, cậu cũng có thể đến đây phát tờ rơi thêm. Như vậy có nghĩa là, buổi sáng cậu có thể làm việc ít nhất một tiếng đồng hồ, cộng thêm với cuối tuần, oa thu nhập cũng khá phết đấy!”

“Ừ, đúng thế đấy!”. Tình Mỹ ôm chầm lấy Thuần Hạ, gật mạnh đầu, hòn đá tảng trong lòng như được trút xuống.

Giờ thì tốt rồi, sinh hoạt phí tháng sau thế là khỏi lo rồi!

Chiều ngày hôm ấy, Tình Mỹ lập tức đến chỗ phát tờ rơi làm việc.

“Các bạn, xin mời hãy xem sản phẩm của chúng tôi, đều là các sản phẩm chất lượng tốt đấy! Cảm ơn, cảm ơn!”

“Chú ơi, chú ơi... haizz...”. Cô còn chưa nói hết, người đàn ông kia đã cầm tờ rơi cô đưa ném vào thùng rác. Câu nói ra đến miệng như tắc nghẹn lại nơi cổ họng, Tình Mỹ ủ rũ cúi đầu, thở dài tiếp tục làm việc.

“Chị ơi, làm phiền một chút xíu, mời chị xem sản phẩm của chúng em, được tính chế từ thực vật thiên nhiên một trăm phần trăm đấy ạ? Không ạ, em không lừa chị đâu, chị ơi, chị đừng đi...”

Trên phố đông, người người qua lại tấp nập, Tình Mỹ chạy qua chạy lại giữa đám đông, chặn đường những người qua lại, chịu đựng ánh mắt và những lời nói khinh thường, sỉ nhục. Cô vừa phát tờ rơi vừa liên tục lau mồ hôi.

Vừa quay người lại, suýt chút nữa thì va phải người ta.

“Á, xin lỗi, xin lỗi...”

Câu nói như nghẹn lại trong cổ họng Tình Mỹ, cô kinh ngạc nhìn đôi nam nữ thân mật đứng trước mắt mình.

Trên môi chàng trai khẽ hiện lên nụ cười quen thuộc, bên cạnh anh là một cô gái trang điểm xinh đẹp, đang khoác tay anh.

Đó chính là cô gái xinh đẹp bữa trước Tình Mỹ đã gặp ở buổi party.

7. Chương 7: Không Thể Ngừng Yêu Anh (2)

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy hai dây màu xanh mát, chân đi một đôi giày cao gót, trên tay đeo rất nhiều đồ trang sức tinh xảo, giọng nói nghe rất lạnh lốt.

“Dục Thụ, Dục Thụ? Anh đang nhìn cái gì thế? Anh quen cô ta à?”

Cô gái nhìn Tình Mỹ từ đầu đến chân, ánh mắt từ từ chuyển sang nghi hoặc. Hôm đó ở buổi party, cô ta chỉ nhìn lướt qua nên chắc đã không còn nhớ Tình Mỹ nữa. Nhưng Tình Mỹ thậm chí còn nhớ cả tên cô ta, mẹ Dục Thụ nói, cô gái tên là Thái Vận này mới xứng đôi với Dục Thụ.

Đúng thế, đúng là rất xứng đôi! Trong ánh chiều tà.

Cô gái siết chặt tay chàng trai, hai người vui vẻ đi dạo như một cặp tình nhân.

Bọn họ... đúng là rất xứng đôi!

Anh yên lặng đứng trong ánh chiều tà.

Thân hình cân đối cùng khuôn mặt khôi ngô phảng phất hơi thở ấm áp, anh không cười, đôi mắt chẳng biết từ lúc nào đã như bị phủ một lớp sương mù.

Anh khẽ gật đầu với Thái Vận, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Tình Mỹ, giọng nói nhẹ như hơi thở: “Đúng, anh quen cô ấy, cô ấy là... bạn anh!”

“Không, chúng tôi không quen nhau!”

Tình Mỹ đột ngột bừng tỉnh, cô cuống quýt phủ định. Sau đó, Tình Mỹ nhìn thấy rõ ánh mắt u ám của anh, giống như một đóa hoa tường vi úa tàn trong đêm, muốn ngấm cho thật kĩ nhưng lại bị bóng đêm che phủ, chẳng thể nhìn thấy gì ngoài một màu đen nặng nề.

Tình Mỹ nhìn thấy đôi bàn tay của Dục Thụ siết chặt lại, những đốt ngón tay kêu lên răng rắc.

Lúc Dục Thụ ngẩng đầu lên, trong mắt anh như có một thứ gì đó đang giãy giụa, giãy giụa giữa cái chết, giãy giụa trong tâm trạng phức tạp, giống như thể sắp sửa có một trận sóng thần hay lũ lụt, khiến cho người khác cảm thấy ngột thở.

“Không quen ư?”

Anh mỉm cười, nụ cười thật lạ lắm, đẹp nhưng đầy bí hiểm.

Tình Mỹ cảm thấy sống mũi cay cay, cô cố gắng hít thật sâu để nói: “Đúng, bạn nhận nhầm người rồi, chúng ta đâu có quen nhau!”

Nói rồi cô liền quay người bỏ đi.

Trái tim... đau như bị ai đó xé nát, không thể tiếp tục đối diện với Dục Thụ và thốt ra những câu nói lạnh lùng như vậy được. Vì thế cô phải đi thật nhanh, bỏ đi thật xa, có như vậy cô mới có dũng khí để quên anh.

Dục Thụ đứng phía sau nhìn theo, Tình Mỹ chỉ có thể chạy trốn mà không dám ngoảnh đầu lại.

Chạy trốn khỏi nụ cười xa lạ của anh, chạy trốn khỏi ánh mắt u ám của anh.

Nước mắt từ từ ướt đầm mi.

Tình Mỹ không biết là mồ hôi hay là nước mắt, cô chỉ liên tục thầm nhủ: “Tình Mỹ, đừng ngoảnh đầu lại, tuyệt đối đừng ngoảnh đầu lại!”

Tình Mỹ ôm một xấp tờ rơi dày cộp, đi vào một ngõ nhỏ, xấp tờ rơi bỗng trở nên nặng trĩu, khiến cô thở không ra hơi.

Trên đường có biết bao nhiêu người qua lại, nhưng giờ trong mắt cô, bọn họ như những người ở thế giới khác, cô không nhìn rõ mặt họ, cũng không nghe thấy tiếng họ nói chuyện, cô chỉ phát tờ rơi cho họ như một cái máy.

Chẳng còn chút sức lực nào.

Tình Mỹ từ từ ngồi xuống đường và thu mình lại.

Biết bao ánh mắt tò mò hướng về phía cô, nhưng hiện giờ, cô chẳng còn tâm trí nào mà để ý nữa, cô chỉ biết mệt mỏi thu mình lại.

Tình Mỹ ôm xấp tờ rơi dày cộp một mình đi trong đêm, hoàn toàn chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ xem hôm nay mình đã trải qua một ngày như thế nào nữa.

Bầu trời đêm không trăng sao, chỉ có một lớp mây mù bí ẩn.

Bầu trời u ám, thỉnh thoảng lại nổi gió to, tóc cô bị gió thổi tung, lòa xòa xuống trước mặt. Tình Mỹ giữ chặt chiếc váy trắng của mình, gấu váy bị gió cuốn tung, phát ra tiếng phàn phật trong gió.

Từ xa, cô đã nhìn thấy ánh đèn trong phòng trọ.

Trái tim lạnh giá bỗng thấy có hơi ấm hơn, Tình Mỹ thấy sống mũi cay cay, cổ nén nước mắt. Cô chợt muốn lớn tiếng khóc cho đã, khóc cho hết đau đớn, muốn dốc hết những tủi nhục và ảm ức trong lòng ra ở một nơi không người. Thế nhưng xung quanh cô có biết bao nhiêu người, cô không muốn tự biến mình thành một loài động vật để cho những người qua đường tò mò nhìn vào.

Rẽ vào con ngõ này là về đến nhà, Tình Mỹ ôm chặt lấy xấp tờ rơi bằng một tay, tay kia đưa lên lau nước mắt.

Rẽ vào ngõ.

Soạt soạt soạt.

Xấp tờ rơi trên tay rơi cả xuống đất.

Ánh đèn vàng vọt hắt lên cổng phòng trọ, một cái bóng cao lớn hắt nghiêng lên bức tường trước cổng. Người ấy khẽ cúi đầu, tóc mái nhẹ nhàng bay trong gió, đôi hàng mi đen dài rợp bóng xuống khuôn mặt, đôi môi đỏ hồng như hoa tường vi, làn da trắng muốt lóng lánh hiện ra trong ánh đèn mờ.

“Dực Thụ...”

Tình Mỹ không tự chủ được mình lảo đảo gọi. Dực Thụ dựa lưng vào tường, một chân chống vào tường, tay phải rút túi quần, cái bóng cô quanh càng trở nên lạc lõng và sâu thẳm trong bóng đêm.

Nghe thấy tiếng tờ rơi rơi xuống, Dực Thụ liền ngẩng đầu lên nhìn.

Đôi mắt anh như sáng lên.

Tình Mỹ ngẩn ra nhìn anh. Dực Thụ chậm chậm đứng thẳng dậy.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong đêm đen, hòa quyện vào nhau, rất lâu mà không ai lên tiếng. Cũng không biết bao lâu sau, cuối cùng anh bước đến, quỳ xuống bên cạnh Tình Mỹ, cùng nhặt tờ rơi với cô.

“Tình Mỹ...”

Anh mở miệng, đôi mắt như có ma thuật khiến cho Tình Mỹ không sao rời mắt ra được.

Tình Mỹ bắt đầu thấy hoang mang, cô không biết có nên bỏ chạy ngay không, nhưng ánh mắt Dực Thụ lúc này khiến toàn thân cô như cứng đờ.

Lúc này đây, Tình Mỹ có cảm giác mình như một lữ hành đang cận kề với cái chết trong sa mạc mênh mông, rồi đột nhiên nhìn thấy một thứ quả có độc xuất hiện trước mắt, thứ quả ấy rất mong nước, rõ ràng biết ăn vào sẽ bị trúng độc mà chết, thế nhưng cô vẫn không thể bỏ đi.

“Tôi biết mẹ tôi đã nói những lời không phải với bạn, xin lỗi bạn!”

Tình Mỹ mở to mắt: “Bạn biết rồi ư?”

“Đúng, mẹ tôi đã nói với tôi rồi, bảo tôi đừng có tiếp cận bạn!”

Tình Mỹ thấy tim mình đau nhói, đau đến mức không thể hít thở. Tim đau quá, anh đến đây vì câu nói này ư? Nhưng chẳng phải mình đã né tránh anh ấy hay sao? Tại sao anh còn tiếp tục cầm dao đâm vào vết thương đang rỉ máu của mình?

Sao anh có thể tàn nhẫn đến thế? “Tình Mỹ, đừng khóc!”

Những ngón tay của Dục Thụ đang lau nước mắt cho cô, truyền hơi ấm từ người anh sang cho cô.

“Tôi biết, tôi sẽ không ảo tưởng đâu, bạn không cần phải đến tận đây để cảnh cáo tôi!”. Sống mũi cay cay, cô không dám thở mạnh. Tình Mỹ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, cố gắng lắm mới nói được ra lời.

“Nghe tôi nói hết đã!”

Dục Thụ ôm chầm lấy Tình Mỹ.

Xấp tờ rơi dày lại lần nữa trượt khỏi tay Tình Mỹ, rơi vung ra mặt đất. Một cơn gió nổi lên cuốn bay những tờ rơi ấy lên không trung, những tờ rơi như đang khiêu vũ trong không khí, giống như một điệu van lãng mạn, chúng cuốn lấy nhau, xoay tròn, lơ lửng trên cao.

Dục Thụ áp đầu Tình Mỹ vào ngực mình, từng nhịp đập trái tim anh đang vang lên bên tai cô.

Tình Mỹ ngây người, hai tay buông thõng, không biết nên đặt ở đâu, những tờ rơi trong tay đang bị gió cuốn đi dần, trái tim cô cũng hỗn loạn như những tờ giấy đang bay lả tả trong gió kia.

Giọng nói của Dục Thụ vang lên bên tai cô. Cô phải cố gắng lắm để có thể nghe rõ từng lời anh nói.

“Tình Mỹ, bạn là đồ ngốc, sao bạn có thể nhẫn tâm đối xử như vậy với tôi chỉ bởi vì lời nói của người khác chứ? Bạn có biết lúc bạn không đếm xỉa đến tôi, trái tim tôi đã đau đớn đến thế nào không? Giống như có ai đó cầm dao đâm mạnh vào tim tôi vậy! Tình Mỹ, tôi thích bạn!”

Ầm ầm ầm...

Một tiếng động lớn nổ vang trong tai Tình Mỹ, tim cô đập điên loạn, cả thế giới này dường như đang quay cuồng, mùi hoa thơm ngọt ngào ngập tràn trong không khí.

Anh đang nói gì thế? Dục Thụ vừa nói gì thế?

“Mặc dù anh không biết người con trai kia có mối quan hệ thế nào với em, nhưng anh không muốn để mình phải hối tiếc, anh muốn theo đuổi em. Cho dù em có bạn trai rồi anh cũng vẫn muốn theo đuổi em, anh không biết nếu không có em, anh sẽ sống tiếp ra sao. Kể từ lúc em bước vào cuộc đời anh, em đã trở thành không khí của anh, anh không thể sống thiếu em! Anh thích em! Tình Mỹ ơi...”

“Anh... em... em đang mơ sao?”

Tình Mỹ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của Dục Thụ, ngây ngô hỏi.

Chắc chắn là đang nằm mơ rồi, nếu không sao mình có thể thấy Dục Thụ tỏ tình với mình? Trong mơ có thể xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng đến khi tỉnh lại thường cảm thấy trong lòng hụt hẫng. Nhưng lần này, tại sao mình lại có cảm giác chân thực đến thế?

“Không phải là mơ đâu, Tình Mỹ cũng thích anh phải không?”

“Em thích anh ư?”

Tình Mỹ ngây ngô lặp lại, không biết tại sao bí mật trong tim mình lại bị anh phát hiện.

“Nếu không sao em lại buồn đến thế? Anh nhìn thấy hết rồi, kể từ ngày hôm ấy, em trở nên rất buồn bã. Nụ cười rạng rỡ của em kể từ ngày hôm ấy đã biến mất...”, anh ôm chặt lấy Tình Mỹ: “Tình Mỹ, em có biết không, nụ cười của em rất đẹp, giống như vầng mặt trời trong tim anh. Tình Mỹ, em là mặt trời của anh!”

“Em... em là mặt trời của anh...”

“Đúng thế, trước khi gặp em, cuộc đời của anh rất mờ nhạt và u ám, chính em đã mang lại ánh sáng mặt trời đến với cuộc đời anh. Kể từ sau khi em gái anh qua đời, mặt trời của anh đã lặn mất, em đã giúp anh nhìn thấy lại mặt trời, anh không thể không có em!”

Tâm tư của Tình Mỹ càng lúc càng rối loạn, cô cứ nghĩ ra để mặc cho Dục Thụ ôm mình, cô không thể ngờ một người giỏi giang như Dục Thụ lại thích mình, lẽ nào Dục Thụ đang thương hại cô? Hoặc cũng có thể vì cô giống như... người em gái đã khuất của anh chăng?

“Anh thích em là bởi vì em giống em gái anh phải không?”, Tình Mỹ không tự chủ được bản thân liền thốt ra câu hỏi ấy.

Ánh mắt Dục Thụ thoáng qua một chút đau thương, nhưng ngay lập tức bị thay thế bằng một thứ tình cảm sâu sắc, anh nghiêm nghị nhìn cô: “Lúc mới đầu, anh chú ý đến em là bởi vì em cho anh cảm giác giống như em gái anh, nhưng dần dà hiểu về em nhiều hơn, anh phát hiện phần giống với em gái của anh càng lúc càng nhạt nhòa, anh nhìn thấy em nhiều hơn, hơn nữa qua mỗi lần gặp gỡ anh lại dần nảy sinh tình cảm với em sâu sắc hơn. Điều này không liên quan gì đến em gái anh hết, người anh thích không phải là hình bóng của em gái anh, mà là em, Tình Mỹ!”

Những lời nói của Dục Thụ khiến cho Tình Mỹ choáng váng, cô cố gắng trấn áp bản thân, sau đó ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào ánh mắt Dục Thụ. Nhìn vào đôi mắt đẹp như ngọc ấy, Tình Mỹ vẫn không thể tin rằng tất cả những gì đang xảy ra là sự thực.

Không phải là nằm mơ, không phải bởi vì mình giống em gái anh ấy!

Dục Thụ, thật sự thích mình!

Tình Mỹ cảm thấy rất vui, vui tới mức như muốn bay lên, cho dù sau này không thể ở bên nhau nhưng cô vẫn thấy vui. Cô muốn cười, nhưng không hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi.

“Em có thể cho anh một cơ hội không? Hãy để anh theo đuổi em, mang lại hạnh phúc cho em!”

“Nhưng...”, Tình Mỹ nghẹn ngào: “Nhưng em chẳng có điểm nào tốt cả, em rất nhiều nhược điểm, em rất ngốc, còn anh lại giỏi giang như vậy, sau này chắc chắn sẽ có nhiều cô gái hoàn mỹ đến bên anh... Anh ở bên em, sẽ không hạnh phúc đâu...”

“Ai bảo thế? Gặp được em là chuyện vui nhất trong đời anh! Tại sao nói anh sẽ không vui, anh không thèm những cô gái hoàn mỹ kia, anh chỉ cần có em, Tình Mỹ ngốc nghếch ạ!”

“Dục Thụ...”

Tình Mỹ bật khóc. Đôi bàn tay buông thõng từ từ vòng qua vai Dục Thụ. Bờ vai anh thật rộng, đủ để cô cảm thấy yên tâm dựa vào. Nước mắt chảy tràn qua khóe môi. Tình Mỹ vùi mặt vào ngực anh, cảm giác bình yên như đã tìm được chốn đi về.

Tình Mỹ đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù chỉ một giây sau có phải chết đi cô cũng không thấy hối tiếc.

“Sao lại khóc thế?”. Giọng nói của anh vẫn dịu dàng như muốn nhấn chìm Tình Mỹ trong ngọt ngào.

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn anh, vừa khóc vừa cười. “Hu hu... đây là giây phút hạnh phúc nhất trong đời em, Dục Thụ, em vui lắm!”

“Đồ ngốc!”

Dục Thụ nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tình Mỹ, sau đó hôn phớt lên trán cô, cảm giác nhẹ nhàng như một cánh hoa anh đào lướt qua.

“Đúng thế, em thật ngốc! Anh ghét em lắm phải không? Giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!” Tình Mỹ vừa gạt nước mắt vừa nói. “Đồ ngốc!”

“Đúng thế, em ngốc đấy, anh chê em chứ gì?”, Tình Mỹ trêu đùa, gục đầu vào ngực anh.

“Ha ha, nhưng anh thích em ngốc nghếch như thế!”

Nụ cười nở rộ trên môi Dục Thụ, tất cả những ám ảnh gần như tan biến hết, bầu trời u ám bấy lâu nay bỗng cao trong, rạng rỡ.

Trời sáng dần.

Tình Mỹ mở to đôi mắt trong bóng đêm, thực ra cô đã tỉnh từ sớm, nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra tối qua, trong lòng trào dâng niềm hạnh phúc ngập tràn, khiến cô không thể ngủ nổi.

Nằm trên giường, cô không muốn ngồi dậy, chỉ biết nằm ôm chăn nhìn trời sáng dần, ngắm bầu trời chuyển từ màu đen sang sáng nhờ nhờ, sau đó bầu trời đỏ rực lên và mặt trời từ từ nhô cao.

Ông mặt trời lười biếng nhô lên từ phía đằng đông, chiếu những ánh sáng tươi mới qua khung cửa sổ, xuyên qua tấm rèm cửa, tỏa ánh sáng ra khắp phòng.

Trên đường lát đá có những người đi tập thể dục buổi sớm, một ngày mới lại bắt đầu.

Hôm nay dường như có chút khác biệt so với thường ngày, Tình Mỹ ôm chặt lấy cái chăn, miệng khe khẽ cười.

8. Chương 8: Không Thể Ngừng Yêu Anh

Tất cả những gì xảy ra tối qua không phải là mơ chứ?

Dục Thụ nói thích mình, nói rằng mình là ánh mặt trời của cuộc đời anh ấy, chuyện này thật không thể tin nổi. Mình với Dục Thụ đã ở bên nhau thật rồi, ôi vui quá! Ha ha, hôm nay mình còn có hẹn với Dục Thụ nữa, ôi mong chờ quá!

Bịch!

Tình Mỹ vì một phút phấn khởi quá mức đã ngã lộn ra đất.

“Ái!”, Tình Mỹ rên lên, tay xoa xoa cái mông đau điếng của mình.

“Này Tình Mỹ, mới sáng sớm cậu không ngủ mà làm cái gì thế hả? Ồn chết đi được!”, Thuần Hạ vừa ngáp vừa ca cẩm.

“À, không có gì đâu, ban nãy tớ bất cẩn nên bị ngã ấy mà!”

“Cậu ngốc quá đấy! Đừng có làm ồn nữa, suốt cả đêm nghe thấy cậu cười, không biết có chuyện gì mà vui thế...”. Xem ra Thuần Hạ ngủ không được ngon, vừa nói chuyện vừa ngáp ngắn ngáp dài.

Tình Mỹ ê ẩm đứng dậy, tiện tay gấp luôn chăn màn, sau đó chải đầu rồi mở cửa phòng. Thuần Hạ đầu tóc rối bù như tổ quạ, vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài đứng nhìn Tình Mỹ.

Cả phòng khách được bao trùm bởi ánh sáng ấm áp. Tình Mỹ đi vòng qua Thuần Hạ vào nhà bếp, Thuần Hạ liền đi theo: “Này Tình Mỹ, rốt cuộc cậu có chuyện gì vui thế? Không phải Dục Thụ đã tỏ tình với cậu đấy chứ?”

“Hả?”, Tình Mỹ tròn tròn mắt nhìn Thuần Hạ: “Thuần Hạ, sao cậu biết?”

“Cái gì?”

Thuần Hạ ngoảnh lại nhìn Tình Mỹ, lấy tay dụi dụi mắt.

Tình Mỹ mặt đỏ bừng, ngại ngùng vò vạt áo, len lén nhìn Thuần Hạ: “Chẳng phải ban nãy cậu nói Dục Thụ tỏ tình với tớ hay sao, làm sao cậu biết?”

“Hỏi thừa! Thuần Hạ này là ai chứ, có gì mà tớ không biết chứ hả?”. Thuần Hạ nói, đột nhiên mắt mở to, càng lúc càng to, miệng cũng không thể khép lại được, ngẩn người nhìn Tình Mỹ: “Cái gì... Cậu nói cái gì? Tình Mỹ, cậu nói Dục Thụ tỏ tình với cậu á?”

Tình Mỹ chớp chớp mắt nhìn Thuần Hạ.

“Cậu nói thật chứ? Ôi trời ơi!”. Thuần Hạ lao đến nhanh như cơn gió, nắm chặt lấy vai Tình Mỹ mà lắc: “Tình Mỹ, cậu có chắc mình không nằm mơ chứ? Dực Thụ tỏ tình với cậu á?”

“Ừ!”, Tình Mỹ bẽn lễn gật đầu.

“Vây... cậu nhận lời cậu ấy rồi à?”, Thuần Hạ tiếp tục truy hỏi.

“Ừ!”, Tình Mỹ lại bẽn lễn gật đầu, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Nhưng đúng vào lúc mặt đỏ bừng lên, Tình Mỹ liền nhìn thấy Sâm Trí đang đứng bên cạnh ghế sofa cách đó không xa, vẻ mặt u ám, buồn bã.

Tâm trạng cô lập tức như rớt từ trên cao xuống vực thẳm.

“Sâm Trí...”

Tình Mỹ khẽ gọi, Sâm Trí nhìn cô rồi đi thẳng ra cửa. “Này Sâm Trí, đợi tớ đã!”. Thuần Hạ chẳng buồn chào đầu, không thay quần áo, cứ thế mặc quần áo ngủ, xỏ đôi dép lê chạy ra ngoài.

“Sâm Trí...”

Tình Mỹ cũng đuổi theo ra ngoài, nhưng đuổi đến cổng, nhìn con đường rải sỏi trước mặt, cô lại không bước tiếp được nữa.

Hai bên đường rải sỏi có trồng đủ các loài hoa, chúng đang cùng nhau đua đua trong gió.

Những loài hoa ấy là do Sâm Trí kiếm từ khắp nơi về trồng. Anh biết Tình Mỹ thích hoa nên đã trồng nó quanh nhà, sáng nào thức dậy, chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đủ loài hoa rực rỡ.

Tình Mỹ hít một hơi thật sâu, buổi sáng thật trong lành, không khí mát mẻ mang theo hương hoa thơm ngát xộc vào mũi cô, khiến toàn thân cô dễ chịu, tuy nhiên trái tim vẫn nhói nhói đau.

Mặc dù hôm nay là ngày cô nên vui vẻ, nhưng không hiểu sao tâm trạng của cô lại khó chịu như vậy. Tại sao cô lại làm tổn thương Sâm Trí, chắc chắn cô sẽ bị trừng phạt!

Tình Mỹ thôi không đuổi theo nữa, có thể mình đuổi theo chỉ càng khiến Sâm Trí thêm buồn! Cô thần thờ đi vào bếp làm đồ ăn sáng, chỉ hi vọng hành động nhỏ bé của mình có thể xoa dịu bớt nỗi đau của Sâm Trí.

Lúc Tình Mỹ làm đồ ăn sáng xong, Thuần Hạ đã kéo được Sâm Trí về.

Trên bàn có bày bánh mì và sữa, ba người ngồi vây quanh bàn ăn, Sâm Trí liếc nhìn Tình Mỹ một cái rồi cúi đầu ăn sáng. Thuần Hạ nhìn Sâm Trí, rồi lại nhìn Tình Mỹ và ra dấu tay bảo Tình Mỹ cứ yên tâm. Mặc dù Thuần Hạ không nói gì nhưng Tình Mỹ có thể nhận ra niềm hân hoan đang trào lên trong mắt Thuần Hạ.

Mặc dù Sâm Trí là người bị tổn thương, nhưng Thuần Hạ ngoài lo lắng có lẽ còn cảm thấy vui mừng nữa.

Ba người lớn lên bên nhau, Thuần Hạ đang nghĩ gì chẳng lẽ Tình Mỹ lại không biết.

Tình Mỹ nhìn Thuần Hạ và Sâm Trí đang ngồi trước mặt, trong lòng thật hi vọng có thể sống yên ổn như thế này cả cuộc đời.

Cốc cốc cốc...

Bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng gõ cửa. Thuần Hạ ngoảnh đầu lại nhìn.

Dưới bóng cây bên ngoài, chim hót líu lo, Dực Thụ đang đứng trước cửa, nở nụ cười rạng rỡ. Ánh mặt trời nhảy nhót trên làn da anh, toàn thân anh dường như được nhuộm vàng bởi ánh nắng.

“Dực Thụ đến tìm cậu kìa!”

Mặc dù Thuần Hạ nói với Tình Mỹ nhưng ánh mắt lại hướng về phía Sâm Trí.

Tay của Sâm Trí như kẹt lại giữa khoảng không, Sâm Trí không ngoảnh đầu lại, chỉ dán mắt vào cái bánh mì trên bàn. Tình Mỹ như nín thở, chỉ sợ Sâm Trí sẽ làm ra chuyện gì đó thiếu lí trí.

Cuối cùng...

Sâm Trí tiếp tục gặm bánh mì.

Tình Mỹ đứng dậy, đang nghĩ xem nên nói gì với họ nhưng chưa kịp nói thì Sâm Trí đã lên tiếng trước:

“Tình Mỹ!”, anh vừa gặm bánh mì vừa thì thầm: “Rất hạnh phúc phải không? Bởi vì tình yêu của Dục Thụ, thế nên cậu rất vui phải không?”

“Sâm Trí, tớ...”

Sâm Trí vẫn cúi đầu, Tình Mỹ không nhìn rõ nét mặt của anh.

“Cậu ta có thể khiến cho cậu cảm thấy vui vẻ hơn đúng không? Cho dù tớ có làm gì, như thế nào, cậu cũng không thật sự vui vẻ có đúng không? Những thứ mà cậu ta có thể mang lại cho cậu là những thứ mà tớ vĩnh viễn không thể mang lại đúng không?”

Tình Mỹ đứng ngây ra đó, không dám ngẩng đầu lên, cô trầm ngâm không biết phải trả lời cậu ấy như thế nào.

Trầm ngâm hồi lâu, Sâm Trí đột nhiên đứng dậy, cầm cốc sữa trên bàn lên rồi ngửa cổ uống hết sạch.

“Tình Mỹ!”. Anh ngoảnh đầu nhìn sang cửa sổ, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt Dục Thụ, im lặng hồi lâu rồi mới tiếp tục: “Cậu ta đang đứng bên ngoài chờ cậu kìa!”

“Sâm Trí...”

“Tớ hi vọng cậu được vui vẻ, nhưng tớ sẽ không từ bỏ cậu!”

Nói rồi Sâm Trí bỏ về phòng, không buồn ngoảnh đầu lại.

Ôi đẹp quá!

Tình Mỹ ngẩng nhìn màu xanh trải dài phía trước mặt, hít một hơi thật sâu. Cô chưa bao giờ được đến một dốc núi xanh mướt như thế này. Lúc Dục Thụ dẫn Tình Mỹ đến đây, cô thật không tin trong thành phố này lại có một nơi đẹp đến thế.

Tình Mỹ và Dục Thụ ngồi trên con dốc.

“Tình Mỹ, vẫn đang lo cho bạn của em à?”, đột nhiên Dục Thụ hỏi.

Anh ôm đầu gối ngồi bên cạnh Tình Mỹ, tóc mái bay bay trong gió, hàng mi dài khẽ rung rinh.

“Vâng, Sâm Trí đối xử với em rất tốt, từ nhỏ cậu ấy đã chăm sóc cho em, nhưng lần này hình như em đã làm cậu ấy tổn thương!”, Tình Mỹ đột nhiên trở nên hụt hẫng.

“Em biết, thực ra cậu ấy không hề trách em, nhưng chính vì vậy em mới càng thấy cảm hận bản thân!”. Tình Mỹ gục đầu lên đầu gối mình, mắt nhìn ra thảm cỏ và bầu trời mênh mông trước mặt, những cây lau sậy bên cạnh đang xào xạc trong gió.

“Ha ha, em chịu khó ngắm nhìn phong cảnh ở đây, tâm trạng sẽ đỡ buồn hơn đấy!”

Dục Thụ yên lặng nhìn ra xa, ánh mắt dịu dàng của anh luôn mang lại cảm giác bình yên cho người đối diện.

“Đúng thế, phong cảnh đẹp quá! Sao anh biết chỗ này?”. Tình Mỹ dùng ngón cái và ngón trỏ của hai bàn tay khép lại thành hình chữ nhật, đưa ra trước mắt, bỗng một chú chim từ bụi cây phía xa cất cánh bay vù lên không.

“Hồi nhỏ anh tình cờ phát hiện ra, em có nhìn thấy những loài thực vật màu xanh này không? Đây chính là bồ công anh. Lúc ấy là mùa xuân, nơi này ngập trời là bồ công anh, anh cùng với người cô ở dưới quê đến đây chơi. Anh gần như ngây người trước cảnh tượng này, cả đời này không thể nào quên được!”

“Bồ công anh ư?”

Tình Mỹ kinh ngạc nhìn những cái cây xanh mướt chỉ còn trơ lại thân xung quanh mình, nếu không nhìn kĩ thật khó mà tưởng tượng được nó có liên quan đến những bông hoa bồ công anh xinh đẹp bay lượn trên không trung.

Cô lại nhớ đến lời của mẹ.

Hoa bồ công anh là món quà đến từ thiên đường. Hóa ra chúng có hình dạng như thế này.

“Anh có biết ý nghĩa của loài hoa bồ công anh là gì không?”, Tình Mỹ mỉm cười nhìn Dục Thụ.

Dục Thụ lắc đầu, dụi dằm nhìn cô: “Anh không biết!” “Là tình yêu vĩnh hằng!”, Tình Mỹ khẽ nói.

“Tình yêu vĩnh hằng ư?” Dục Thụ lẩm bẩm, sau đó nhìn Tình Mỹ: “Anh rất thích hoa bồ công anh!”

“Thật không?”

Tình Mỹ cười thầm trong bụng, cô cũng rất thích hoa bồ công anh, chắc là anh không biết đâu nhỉ.

“Ừ!”, anh gật đầu, sau đó nhìn lên bầu trời: “Nó không hề bắt mắt, nhưng nó vẫn đem theo hi vọng để bay lên bầu trời!”

“Dục Thụ, vậy chúng ta sẽ hẹn ước, mùa xuân năm sau nhất định sẽ đến đây ngắm hoa bồ công anh nhé!”

Dục Thụ nhẹ nhàng quàng vai Tình Mỹ, gật đầu đáp: “Ok, nhất định thế!”

“Đến lúc ấy nhất định em sẽ vẽ hoa bồ công anh, để cho nó trở thành khoảnh khắc đẹp đẽ nhất!”. Tình Mỹ gục đầu vào vai Dục Thụ, nhắm mắt lại, tưởng tượng ra hình ảnh bầu trời rợp hoa bồ công anh, hai người dựa vào nhau, ngồi ngắm bầu trời cao rộng, đúng là một bức tranh tuyệt đẹp!

“Em thích vẽ lắm à?”

“Dạ, lúc nhỏ em đã thích rồi, bố em cũng thích, hơn nữa bố em vẽ rất đẹp!”

Nghe anh nhắc đến tranh, Tình Mỹ lại nổi hứng, hai mắt sáng rỡ lên, mặt tươi rói.

“Vậy thì hay quá, lúc nào đó nhất định anh phải thưởng thức tác phẩm của em mới được!”

“Ha ha, đã lâu lắm rồi em không vẽ tranh!”, Tình Mỹ ái ngại lắc đầu: “Bởi vì học phí đắt quá, kể từ sau khi đi gửi em vào trại trẻ mồ côi, em không còn được học vẽ nữa, thế nên em chỉ vẽ bữa những lúc rảnh rỗi thôi!”

Gió thổi làm mái tóc hơi rối. Sáng thức dậy, Tình Mỹ đã kẹp chiếc cặp tóc của Dục Thụ tặng lên mái tóc, nhưng ở đây gió to quá khiến cho tóc của cô rối hết cả.

“Thế à...”. Dục Thụ trầm ngâm đôi chút, sau đó nắm nhẹ tay cô, mỉm cười nói: “Anh rất hi vọng Tình Mỹ sẽ tiếp tục vẽ tranh! Chuyện học phí em không cần lo, anh nghe nói có một phòng tranh dạy học miễn phí, Tình Mỹ có thể đi xem sao!”

Mắt Tình Mỹ như sáng lên: “Có một nơi như thế sao? Sao em chưa từng nghe nói nhỉ?”

Dục Thụ cười bí ẩn, bật ngón tay trở lên, lắc lắc nói: “Bởi vì Tình Mỹ rất ngốc mà!”

“A, Dục Thụ, dám trêu em à?”

Tình Mỹ ngồi thẳng dậy, tức tối nhìn Dục Thụ. Dục Thụ vội vàng bỏ chạy, Tình Mỹ liền đuổi theo, tiếng cười vui vẻ vang vọng trong không gian.

Thế là mình với Dục Thụ đã có một hẹn ước liên quan đến hoa bồ công anh rồi! Tình Mỹ vui đến mức muốn nhảy cẫng lên!

Sang năm, cô và Dục Thụ có thể lại đến nơi này, đến lúc ấy hai người sẽ thế nào nhỉ? Chắc chắn cô sẽ còn thích Dục Thụ hơn cả bây giờ? Bởi vì ý nghĩa của hoa bồ công anh là...

Tình yêu vĩnh hằng.

9. Chương 9: Nỗi Buồn Của Hoa Tường Vi (1)

Chiều tà.

Dực Thụ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thân hình cao lớn, đứng dựa lưng vào bức tường bao quanh trường học.

Xung quanh có rất nhiều dây leo màu xanh biếc. Dực Thụ một chân chống vào tường, đầu gối hơi gập lên, hai tay nhét túi quần, ánh mặt trời như đang nhảy nhót trên tóc mái của anh. Anh cúi đầu, không nhìn rõ về mặt, chỉ nhìn thấy hàng mi vừa đen vừa dài, giống như những cánh bướm đang say ngủ.

Xung quanh đó có rất nhiều nữ sinh đang chỉ trỏ, nhưng không ai dám chạy đến bắt chuyện.

Đã quen với Dực Thụ lâu như vậy rồi mà mỗi lần hẹn hò với anh, Tình Mỹ đều cảm thấy vô cùng lãng mạn và hạnh phúc, nhưng cô cũng luôn nhận thấy khoảng cách đến trái tim anh vẫn còn rất xa xôi. Những nỗi buồn bị anh cẩn thận che giấu từ từ lan tỏa ra trên người anh trong mỗi lúc anh bất cẩn trầm ngâm, bao trùm đôi mắt dịu dàng của anh bằng một bóng đen ám ảnh nặng nề.

Tình Mỹ đứng ở cổng trường, lặng lẽ nhìn Dực Thụ như vậy. Tình Mỹ thật sự rất muốn nhìn thấu trái tim anh, nhìn thấu những nỗi u uất của anh.

Thực ra cô luôn muốn bước vào trái tim Dực Thụ, hi vọng có thể biến thành cái bóng âm thầm đi theo anh, có thể cảm nhận những cảm xúc của anh ngay lập tức và nhanh chóng thấu hiểu nội tâm của anh. Nhưng thế giới nội tâm của anh cách cô quá xa, có những lúc cô cứ ngỡ mình đã lại gần nó rồi, nhưng vừa đưa tay ra, lại phát hiện ra một khoảng không lạnh giá...

Nỗi u uất của anh chính là vì cô em gái hiền lành và đáng yêu kia hay sao? Hay còn nguyên nhân gì khác?

“Dực Thụ?”

Tình Mỹ đến trước mặt Dực Thụ, nhìn ngắm đôi hàng mi như cánh bướm vừa thức tỉnh của anh. Đôi mắt đen láy của anh như sáng lên.

“Tình Mỹ!”. Anh nhoẻn miệng cười, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, không còn nhìn thấy nỗi u uất nữa:

“Em trực nhật xong rồi à?”

“Vâng, ban này anh đi đâu thế?”

Dực Thụ chớp chớp mắt với Tình Mỹ: “Ha ha, đây là bí mật, đi thôi, anh dẫn em đến một nơi!”

“Nơi nào?”

Dực Thụ đón lấy cặp sách trên vai cô, mỉm cười bí ẩn: “Đến nơi em sẽ biết”.

Tình Mỹ nghe rồi thấy lòng ấm áp hơn hẳn, bàn tay to rộng và ấm áp của anh khiến cô có cảm giác rất an toàn. Được anh nắm tay đi bên nhau thế này, cô ước gì con đường cứ dài vô tận, ước gì mình được Dực Thụ mãi mãi nắm chặt tay thế này!

“Nơi đây là...?” “Phòng tranh đấy!”

Qua lớp cửa kính, rất nhiều phòng học rộng rãi và sạch sẽ hiện ra. Gió làm những tấm rèm trắng tung bay, đây là nơi mà Tình Mỹ từng mơ ước, không bị ai làm phiền, có thể yên tĩnh ngồi vẽ tranh.

Nhưng anh kéo cô đến đây làm gì, cô làm sao trả nổi tiền học phí đắt đỏ ở đây? Lẽ nào...

Tình Mỹ ngẩng phắt đầu lên nhìn Dực Thụ, mắt cô thoáng hiện lên một niềm hi vọng: “Nơi mà anh nói hôm ấy chính là nơi này ư?”

Dực Thụ mỉm cười gật đầu: “Đây chính là phòng tranh mà anh từng nói, các giáo viên ở đây toàn là các giáo sư đến từ các trường danh tiếng trong cả nước, các tác phẩm của họ đều nổi danh, từng tham gia cuộc thi trong nước và giành được vô số giải thưởng. Không chỉ có vậy, quan trọng nhất là họ không lấy học phí!”

“Có thật không? Em tưởng hôm ấy anh chỉ trêu em cho vui, hóa ra anh không lừa em à?”

Tình Mỹ vui mừng lắm, vừa nói vừa bước vào phòng học. Phòng học rất sáng, bên trong bài trí rất đơn giản, một hàng giá vẽ, bên mỗi giá vẽ đều có các dụng cụ vẽ tranh, trên các bức tường có treo rất nhiều tranh sơn dầu khổ lớn, ở trong góc còn có một bể cá, giữa phòng là một cái bục triển lãm rất lớn, được treo vô số các kiệt tác, chỉ nhìn qua cũng biết là tác phẩm của một họa sĩ có tay nghề.

Rất nhiều học sinh đang chăm chú vẽ. Nhìn thấy Dực Thụ và Tình Mỹ, những học sinh ấy đều dừng tay. Lúc nhìn thấy Dực Thụ, các cô gái đều ồ lên ngạc nhiên:

“Oa, các cậu nhìn kia, anh chàng kia đẹp trai quá!”

“Ôi trời ơi, anh ấy đứng đó chẳng khác gì một bức tranh sơn dầu hoàn mỹ!”

“Ừ, đúng đấy, nhìn anh ấy cười kia, cứ như là... à phải rồi, hoa tường vi! Nhìn đôi mắt anh ấy đi, sâu thẳm, quyến rũ và bí ẩn biết bao!”

“Dường như tôi còn ngửi thấy cả hương hoa tường vi đấy!”

Các cô gái đều ngậy ra ngắm nhìn Dực Thụ.

“Thôi đừng cường điệu nữa, có giỏi thì chạy qua hỏi người ta tên là gì đi, nhìn bộ dạng si tình của các cậu kia! Ha ha ha...”

Mấy bạn nam cười ầm ĩ. Đám con gái liền xông lên đè chặt anh chàng tội nghiệp kia xuống đất, chẳng mấy chốc có tiếng kêu la đau đớn vang lên.

Tình Mỹ ngoảnh đầu lại nhìn Dực Thụ, mặt anh đang đỏ bừng lên, ngại ngần quay sang một bên. Lúc phát hiện Tình Mỹ đang nhìn mình, anh lại càng xấu hổ hơn, đành đành hắng vài tiếng để đỡ ngượng.

Tình Mỹ không nói gì, chỉ bụm miệng cười.

Không thể phủ nhận, Dực Thụ đi đến đâu cũng khiến cho người khác phải ngắm nhìn, anh giống như vì sao sáng trong đêm đen, tỏa ra ánh hào quang rạng rỡ. Nụ cười nở trên môi giống như một cơn gió xuân ấm áp, khiến cho mọi ánh nhìn phải hướng về anh.

Tình Mỹ thất thần ngắm Dực Thụ, Dực Thụ chính là vầng mặt trời, chiếu sáng từng góc tối, mang hơi ấm đến cho cô.

Một giáo sư khoảng ngoài bốn mươi tuổi bước ra, nhìn thấy Dực Thụ, ông có vẻ hơi chần chừ, sau đó hướng ánh nhìn sang Tình Mỹ.

Tình Mỹ vội vàng cúi đầu chào: “Chào giáo sư ạ!”

“Em đến để học vẽ à?”

“Vâng ạ, chuyện đó... à xin hỏi giáo sư ở đây được miễn phí dạy học phải không ạ?”, Tình Mỹ hơi lo lắng, dù gì cứ hỏi cho chắc!

Vị giáo sư ấy nhìn sang Dực Thụ một lát rồi nói: “Đúng thế, nhưng để bồi dưỡng tài năng hội họa, bắt buộc phải có nền tảng nhất định mới được!”

Chính vì nguyên nhân này nên họ mới dạy miễn phí. Tình Mỹ có hơi lo lắng.

Học vẽ đã là chuyện từ lâu lắm rồi, kể từ sau khi vào cô nhi viện, Tình Mỹ chỉ vẽ bữa theo ý thích, chắc chắn con mắt của giáo sư này sẽ rất hà khắc.

Tình Mỹ gần như có thể cảm nhận được giấc mơ vẽ tranh của mình chuẩn bị vỡ tung như bong bóng xà phòng.

“Là thế ạ?”. Tình Mỹ cắn chặt môi, quay sang nhìn Dực Thụ. Dực Thụ mỉm cười cổ vũ cô.

“Nếu như chuẩn bị xong rồi thì em phải vẽ luôn một bức tranh ở đây rồi nộp cho tôi, mau theo tôi vào đây!”

Vị giáo sư nói xong liền sải bước vào trong phòng học, sau đó chỉ vào một cái giá vẽ tranh và nói: “Em ngồi đây vẽ đi!”

Tình Mỹ căng thẳng nhìn những ánh mắt hiếu kì xung quanh, tim như muốn bắn ra ngoài. Đúng lúc ấy, một đôi bàn tay ấm áp nắm chặt lấy những ngón tay đang run lên của cô, như truyền sức mạnh sang cho cô. Cô ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Dực Thụ.

Ánh mắt của Dực Thụ trong veo, lấp lánh nụ cười. “Em sẽ làm được!”

Anh dịu dàng trấn an và nhìn cô bằng ánh mắt kiên định. Tình Mỹ liên tục tự cổ vũ bản thân, cô không muốn khiến anh thất vọng, cô cũng rất hi vọng mình có thể kiêu hãnh đứng trước mặt anh.

Đúng thế, mình sẽ làm được! Tình Mỹ ra sức cổ vũ bản thân, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Nhưng mà, vừa ngồi xuống là cô đã thấy căng thẳng. Nhìn tờ giấy trắng trước mặt, trong đầu cô chợt thấy trống rỗng, bàn tay run rẩy đến mức không cầm nổi bút.

Tình Mỹ thậm chí cảm nhận được vị giáo sư nọ đang nhử mày nhìn mình, Dục Thụ mặt mày căng thẳng, những học sinh khác chắc đang bụm miệng cười nhạo cô.

Làm sao đây, làm sao bây giờ?

Nên vẽ cái gì? Cố gắng lục lại trong bộ nhớ những kiến thức ít ỏi mà mình học được, nhưng không sao liên hệ với tình cảnh hiện nay. Dục Thụ ơi, phải làm sao đây?

Chợt một tia sáng lóe lên trong đầu.

Khuôn mặt cười dịu dàng của Dục Thụ đột nhiên hiện lên rất rõ ràng trong đầu cô.

Ánh mắt anh sâu thẳm như biển, hàng lông mi mềm mại như cánh bướm, nụ cười rạng rỡ và ấm áp như ánh mặt trời, tất cả như một dòng thác trào ra qua ngòi bút của Tình Mỹ.

Nụ cười của Dục Thụ khiến cô quên đi nỗi sợ hãi, trái tim cô từ từ bình tĩnh lại.

Tình Mỹ nhớ đến đôi lông mày, đôi mắt, sống mũi, đôi môi tựa cánh hoa của anh, còn cả vẻ u uất bí ẩn như hoa tường vi của anh.

Tải truyện trên trang cập nhật eb00k chấm com

Cô dường như đang đứng trước một đại dương bao la.

Ánh mặt trời chói lóa, mùi nước biển tanh nồng, những ngọn sóng biển đập vào bờ đá, những cơn gió biển điên cuồng thổi tung mái tóc anh.

Dưới ánh mặt trời.

Anh đứng trên một tảng đá ở phía xa.

Áo sơ mi bị nước biển thấm ướt, dính chặt vào người, để lộ ra những đường cong cơ thể đầy quyến rũ.

Cây bút trên tay Tình Mỹ lướt nhanh trên trang giấy, pha màu, phối màu, cuối cùng là sửa các chi tiết, lần lượt tô đậm những đường nét.

Không gian xung quanh chẳng biết đã trở nên yên tĩnh từ lúc nào, giờ chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của mọi người.

Tình Mỹ lấy màu xanh lên, pha màu, phủ lên lớp giấy trắng, tô đậm màu xanh của nước biển, sau đó vẽ một đường bờ biển xanh, sau đó cho nó nhòa ra một cách tự nhiên.

Cuối cùng cô lấy màu trắng ra, dùng thứ màu sáng nhất ấy để tô lên vùng mặt được mặt trời chiếu đến, tô thêm một màu vàng nhạt giống như ánh mặt trời lên phần mắt của anh, tất cả những cảnh sắc trong mắt anh tạm thời như nhòa đi.

Sức sống âm thầm lan tràn vào cơ thể anh qua ngòi bút của cô.

Tình Mỹ nhắm mắt lại...

“Ừm, không tồi, một mầm non có thể đào tạo!”, vị giáo sư thốt lên, phá tan sự yên tĩnh xung quanh.

Tình Mỹ ngoảnh đầu lại nhìn Dục Thụ, thấy anh đang ngẩng ra ngắm bức tranh của cô, ánh mắt ấm áp từ từ chuyển sang sâu thẳm, sau đó trào lên một sự kinh ngạc. Anh từ từ nhìn sang Tình Mỹ.

Hai ánh mắt chạm nhau. Tình Mỹ thấy Dục Thụ đang mỉm cười.

Ánh nắng mặt trời nhanh chóng làm khô bức tranh của Tình Mỹ, cả bức tranh hiện ra với sắc vàng đang bao bọc sắc xanh.

Đại dương bao la.

Một chàng trai tựa như thiên sứ đang đứng đón gió biển trên một tảng đá.

Ánh mặt trời rạng rỡ, tách biệt hoàn toàn với mặt biển xanh dương, bề mặt nước biển được mặt trời nhuộm một lớp sáng màu vàng nhạt, ở phía xa xa có một con thuyền đang lướt sóng.

Sau lưng chàng trai có những tảng đá màu nâu xám và một bãi cát trắng trải dài.

Đôi mắt anh tuyệt đẹp và sáng ngời, nhưng không ánh lên nụ cười, tất cả những gì xung quanh anh đều tràn đầy sức sống và vui tươi, nhưng dường như tất cả những đau thương đều đang tích tụ và phản ánh qua đôi mắt anh.

Gió biển dường như từ đại dương thổi vào trong tim anh, cũng thổi vào cả trái tim của người đang quan sát, trái tim của tất cả mọi người đều trở nên u ám vì nỗi đau trong đôi mắt anh, thậm chí có người còn rơi lệ.

Thực ra Tình Mỹ biết, Dục Thụ kinh ngạc không phải vì chất lượng của bức tranh mà là bởi vì đôi mắt của người trong tranh.

Trong bức tranh này, Dục Thụ không cười, Tình Mỹ đã dùng một cách đơn giản để hé lộ nỗi đau sâu thẳm trong đáy lòng anh ra trước mặt anh. Cô muốn nói với anh rằng, cô biết anh buồn, cô muốn từ từ bước vào nội tâm anh, tìm kiếm nguyên nhân gây ra nỗi đau ấy.

“Dục Thụ”.

Tình Mỹ khẽ gọi, cố gắng để bản thân mỉm cười thật tươi tắn, bởi vì cô không biết liệu anh có nổi giận không, cô sợ anh không thích bị người khác nhìn thấu nội tâm, cô sợ anh sẽ ghét mình vì đã phơi bày cảm xúc thật sự của anh trước mặt mọi người. Những chuyện anh muốn giấu kín, nhưng chuyện buồn bã ấy giờ đang hiện lên trên trang giấy, ai ai cũng có thể cảm nhận được.

“Đồ ngốc!”

Dục Thụ đột nhiên quay lại ôm siết lấy Tình Mỹ. Nước mắt Tình Mỹ trào ra, chẳng ai biết được ban này lúc vẽ tranh, nỗi đau trong lòng dường như đã nhấn chìm lí trí của cô, cô muốn thể hiện nỗi đau của anh thật rõ, rõ hơn nữa, để trái tim của mình cũng đau đớn theo.

“Dục Thụ, anh biết không? Mỗi lần anh trầm ngâm, em đều thấy buồn, nếu như có thể, em nguyện đem tất cả những gì mình có để đổi lấy nỗi đau của anh, sau này anh có thể thôi buồn không?”. Tình Mỹ thì thầm trong vòng tay Dục Thụ, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, cái cảm giác sở hữu anh rất chân thực, nó khiến cô nhận thấy hạnh phúc đã đến với mình thật sự!

“Tình Mỹ, anh cứ tưởng mình che giấu giỏi lắm. Em tàn nhẫn lắm đấy em có biết không?”

“Cứ giao hết niềm vui và nỗi buồn của anh cho em cất giữ! Đừng để em phải đoán nội tâm của anh nữa nhé!”

Tình Mỹ gạt nước mắt rồi ngẩng đầu nhìn anh, anh nhoẻn miệng cười, dịu dàng nhìn cô.

Hai người nhìn nhau cười.

Tình Mỹ ngoảnh đầu lại nhìn giáo sư, vị giáo sư nọ vẫn đang trầm ngâm ngắm bức tranh của Tình Mỹ. “Thưa giáo sư, em... có thể đến đây học không ạ?”

Giáo sư nhìn Tình Mỹ, ánh mắt đầy ngạc nhiên và thích thú: “Thật không ngờ còn ít tuổi mà em đã xuất sắc như vậy, tôi đồng ý để em đến đây học!”

“Thật không ạ? Em được nhận rồi sao? Cảm ơn giáo sư ạ!”. Tình Mỹ muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng nhưng lại ngại những người xung quanh, thế nên cô đành cố gắng trấn áp niềm vui trong lòng, cô liên tục cúi đầu cảm ơn giáo sư.

Giáo sư ra hiệu bảo cô không cần phải cảm ơn nữa và hiền hòa nói: “Không cần cảm ơn, hôm nay em về chuẩn bị đi, bắt đầu từ ngày mai đến đây học vẽ nhé!” “Dạ!”

Sau bao năm chờ đợi, cuối cùng cô cũng có thể an tâm học vẽ, tiếp tục giấc mơ của bố mình.

Sau khi bắt đầu học vẽ, ngày nào Tình Mỹ cũng vui vẻ và háo hức mang bảng vẽ đến phòng vẽ. Mỗi ngày sau khi tan học, Dục Thụ gần như đều cùng Tình Mỹ đến phòng tranh, thỉnh thoảng anh cũng đến thư viện gần đó đọc sách, sau đó đợi cô tan học và đưa cô về nhà.

Ngày tháng cứ thế nhẹ nhàng trôi qua.

10. Chương 10: Nỗi Buồn Của Hoa Tường Vi (2)

“Tình Mỹ, hôm nay đợi sau khi em tan học, chúng ta đi công viên chơi đi! Ở đó có một cái bể phun nước rất đẹp!”

Buổi chiều, Dục Thụ đột ngột đưa ra đề xuất lúc chờ Tình Mỹ đi học vẽ.

Tình Mỹ chợt nhớ đến cái bể phun nước lúc còn nhỏ, thỉnh thoảng mình vẫn hay đến đó, nhưng mỗi lần đều đi một mình, thật không ngờ Dục Thụ cũng thích nơi đó.

Nơi ấy là một nút thắt trong lòng cô.

Mỗi lần muốn đến đó, cô đều không ngăn được bản thân nhớ đến vị thần hộ mệnh của mình, một cậu bé đẹp như thiên thần, mỗi lần nhớ lại cô đều mừng tượng ra hình ảnh đóa hoa tường vi thơm nhẹ nhàng. Kể từ lúc Dục Thụ xuất hiện, hình ảnh vị thần hộ mệnh ấy dường như đã hòa vào làm một với anh.

Bởi vì có sự nhắc nhở của anh, Tình Mỹ mới phát hiện ra rằng hình ảnh vị thần hộ mệnh trong kí ức đang nhạt dần, nhưng hình ảnh của Dục Thụ trong tim cô lại rõ nét gấp bội. Cô thấy hoang mang trong lòng, kể từ nhỏ đến lớn, cô sống dựa vào vị thần hộ mệnh ấy, thế mà lại vì Dục Thụ mà bỏ rơi vị thần của mình sao?

Tình Mỹ ngăn người nhìn Dục Thụ, cô chợt nghĩ, nếu như Dục Thụ chính là cậu bé năm xưa thì tốt biết mấy!

“Đang nghĩ gì thế?”, Dục Thụ hỏi.

“À... em đang nhớ một vài chuyện lúc còn nhỏ ấy mà!”, Tình Mỹ đá một chiếc lá nằm trên đường. Một cặp đôi đạp xe đạp đi lướt qua họ, cô gái ngồi sau cười khanh khách vì thích thú.

“Thật đáng tiếc vì không được gặp em sớm hơn, để em phải chịu nhiều đau khổ như vậy!”, Dục Thụ thương cảm nhìn Tình Mỹ, siết chặt bàn tay cô.

Ánh mắt thương cảm của anh khiến cô cảm thấy mình như một đứa trẻ được cưng chiều, có anh lo lắng, bảo vệ, cảm giác mình như một con búp bê bằng thủy tinh được anh nâng niu, trân trọng.

“Hiện giờ em cảm thấy rất hạnh phúc, có thể tất cả những khó khăn lúc còn nhỏ của em chính là sự chuẩn bị cho lần gặp gỡ của chúng ta hiện nay. Bởi vì từ nhỏ em đã tin, chẳng có chuyện tốt đẹp gì sẽ đến với mình miễn phí cả!”

“Ha ha, đúng là đồ ngốc, em moi đâu ra cái ý nghĩ đấy thế hả?”

“Vốn dĩ là vậy mà!” Tình Mỹ chu môi nói.

Từ nhỏ cô đã nghĩ, một người nhận được bao nhiêu thì sẽ mất đi bấy nhiêu, vì vậy cô không dám mơ ước quá nhiều, bởi vì cô sợ mình không trả nổi, đặc biệt là hạnh phúc, đó là thứ khó dự đoán nhất trên đời.

Cái gọi là hạnh phúc ấy quá đổi hư ảo, giống như trò chơi tàu lượn siêu tốc, có thể ngay lập tức đưa bạn lên mây xanh, nhưng cũng có thể khiến bạn rơi xuống vực thẳm ngay tức khắc. Nhìn Dục Thụ đang hiện diện trước mặt mình, cô đột nhiên cảm thấy rất biết ơn ông trời đã cho mình gặp được anh, anh chính là niềm hạnh phúc hiện tại của cô.

“Có còn nhớ anh đã từng nói, lúc nhỏ anh từng gặp một cô bé, cô ấy thật sự rất giống em không? Đặc biệt là sự nhí nhảnh!”. Dục Thụ nhìn điệu bộ đáng yêu của Tình Mỹ, khẽ búng vào mũi cô.

“Giỏi thật, có phải anh thích người ta rồi không hả?”, Tình Mỹ bắt mắt, ôm cánh tay anh làm nũng.

Mắt Dục Thụ bỗng đỏ bừng lên: “Lúc ấy vẫn còn nhỏ, đâu biết thế nào là yêu, chỉ có điều anh vẫn nhớ mãi chuyện ấy không quên được mà thôi!”

“Hừ! Nhưng mà cũng trùng hợp thật, lúc còn nhỏ em cũng từng gặp một cậu bé rất đẹp trai, cũng na ná như anh. Ha ha... thế là coi như chúng ta hòa nhé! Anh nói xem, cô bé ấy giờ đi đâu rồi?”

Dục Thụ nhún vai: “Anh không biết!” “Đúng là chán chết!”

Reng reng reng...

Điện thoại của Dục Thụ đột ngột đổ chuông: “A lô, mẹ ạ, sao thế ạ?”

.....

Dục Thụ đi ra một góc nghe điện thoại, Tình Mỹ say đắm ngắm nhìn anh. Cô thật sự rất thích anh! Thích dáng đi của anh, thích cách anh nói chuyện, thích cách anh nhìn mình, thích tất cả những gì thuộc về anh...

Anh không biết rằng, bây giờ cứ có thời gian rảnh là cô lại đến cửa hàng băng đĩa, tìm cho bằng được những bản nhạc mà anh yêu thích, xem từng cuốn sách mà anh thích xem, có như vậy cô mới cảm thấy mình có thể gần gũi với anh hơn.

Một người sao có thể thích một người khác đến như vậy nhỉ?

Vui vì thấy anh vui, buồn vì thấy anh buồn, cho dù đau đớn vô cùng cũng vẫn cố gắng mỉm cười tươi tắn với anh.

Tình Mỹ chăm chú nhìn Dục Thụ, nhìn đôi môi khép mở liên tục của anh, quan sát từng biểu cảm trên mặt anh, cảm giác hạnh phúc ngập tràn. Anh chính là bức “phong cảnh” mà cô có ngắm cả đời cũng không chán.

Anh cúp máy rồi lại gần Tình Mỹ. “Em nhìn gì thế?”

“Nhìn anh!”

“Anh có gì hay ho mà nhìn?”, Dục Thụ tỏ vẻ bối rối. “Ha ha, chỉ là em thích nhìn thôi! Dục Thụ, liệu có một ngày nào đó anh không còn thích em nữa không?”

Mỗi cô gái đang yêu đều trở nên đáng yêu và ngốc nghếch! Tính toán thiệt hơn, nghĩ ngợi vẩn vơ, chỉ sợ mình bất cẩn khiến cho anh ấy ghét, sợ một ngày anh đột ngột ra đi.

“Làm gì có chuyện ấy?”, Dục Thụ dí vào trán Tình Mỹ, Tình Mỹ nhún mày với anh.

“Trên đời này chẳng có cái gì là không bao giờ thay đổi, làm sao anh biết được sẽ không có ngày như thế?”, Tình Mỹ hỏi vặn.

Mắt Dục Thụ lấp lánh nụ cười, anh khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô: “Phải thay đổi ra sao? Mặt trời, mặt trăng, không khí có thể thay đổi không? Em đã là duy nhất của anh, em tồn tại trong từng góc ngách cuộc đời anh, là một phần không thể thiếu của anh!”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến cửa phòng tranh.

Dục Thụ dừng bước, các học sinh trong phòng học nhìn thấy anh đến đều thi nhau ủa ra cửa nhìn anh.

“À phải rồi, em cứ vào phòng tranh trước đi, anh có chút chuyện phải về nhà một chuyến. Mẹ anh gọi điện, không biết có chuyện gì, lát nữa em tan học đừng đi đâu, nhớ đợi anh đến đón em về đây!”

“Vâng, em có phải trẻ con đâu, anh mau đi đi!” Nhìn các bạn học đều đứng vây lấy cửa nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ, Tình Mỹ có hơi bối rối, cô vội vàng đẩy Dục Thụ ra ngoài, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Tan học, trời đã nhá nhem tối.

Các học sinh bắt đầu lục tục ra về, Tình Mỹ đứng ở cạnh cửa sổ phòng tranh, ngắm nhìn bầu trời, nôn nóng chờ đợi bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

Nhưng từng phút từng giây cứ lặng lẽ trôi qua, bóng dáng ấy vẫn không xuất hiện.

Trời tối dần, nỗi lo lắng trong lòng giống như một đám mây đen bao trùm.

Chẳng phải anh đã nói nhất định sẽ đến hay sao? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô bắt đầu thấy lo lắng, gọi điện cho anh chỉ thấy báo tắt máy.

Cũng có thể anh đang trên đường đến đây, cô có thể vừa đi vừa đợi mà! Nghĩ như vậy, Tình Mỹ liền ra khỏi phòng tranh.

Nhưng vừa ra khỏi phòng tranh, Tình Mỹ đã nhìn thấy một cái bóng rất quen ở con đường đối diện, bà ấy gần như đang nhìn mình.

Người đó?

Tình Mỹ dụi dụi mắt, tỉ mỉ quan sát.

Người phụ nữ ấy nhìn có nét giống Dục Thụ, trang điểm và ăn mặc cầu kì như một quý bà sang trọng.

Mẹ của Dục Thụ!

Tình Mỹ nhớ ra rồi, trong buổi party đó, mình đã gặp bà ấy, chỉ có điều lúc ấy mẹ Dục Thụ mặc một bộ váy dạ hội màu tím đỏ, còn hôm nay bà ấy mặc một chiếc váy màu vàng cam thêu hoa bách hợp.

Ánh mắt bà ta lạnh lùng nhìn Tình Mỹ. Tình Mỹ thấy chột dạ, nhưng vẫn lịch sự đi về phía bà ta. “Cháu chào cô ạ!”

Tình Mỹ sửa sang lại trang phục, cúi đầu chào mẹ Dục Thụ, căng thẳng siết chặt bàn tay, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Mẹ Dục Thụ nhìn Tình Mỹ từ đầu đến chân, vẫn là ánh mắt khinh bỉ như lần trước, nhếch môi cười mỉa mai: “Thật không nhận ra đấy!”

“Dạ?”, Tình Mỹ ngẩn ra, không biết mẹ Dục Thụ tự nhiên nói câu này là có ý gì?

“Xem ra con gái nhà lành cũng giở thủ đoạn này nhỉ!”

Tình Mỹ mặt trắng bệch ra. Bà ấy nói vậy là có ý gì?

Lòng tự tôn trời dấy khiến cô ngẩng đầu, đứng thẳng người lên, cảnh giác nhìn người phụ nữ trước mặt, đột nhiên quên mất bà ấy chính là mẹ của Dục Thụ.

“Thưa cô, cô nói thế là có ý gì?”

“Có ý gì ư? Chẳng lẽ cô còn không biết? Mục đích cô tiếp cận con trai tôi là gì chẳng lẽ cô còn không rõ hơn tôi hay sao?”, mẹ Dục Thụ đứng thẳng người, giọng nói chì chiết.

Tình Mỹ sầm mặt, lạnh lùng nhìn bà ta: “Cháu không hiểu cô đang nói gì!” Bốp...

Một bạt tai giáng thẳng vào mặt Tình Mỹ. Má trái Tình Mỹ bồng rộp.

Tình Mỹ mở to mắt kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, nước mắt chỉ trực trào ra nhưng cô đã cố cắn chặt môi để nuốt nước mắt lại, đưa mắt nhìn mẹ Dục Thụ.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Mà là đồ vô liêm sỉ, không biết nhục, mà dám lừa tiền con trai tao à, tao biết ngay mày tiếp cận Dục Thụ là có mục đích mà! Cái hạng tiện nhân như mày chuyện gì cũng dám làm! Chẳng phải tao đã nói không cho phép mày tiếp cận Dục Thụ rồi hay sao? Mày giỏi thật, dám lừa con trai tao đóng học phí cho mày hả?”

“Đóng học phí gì ạ? Tiền đi học là tiền cháu đi làm thuê kiếm được!”. Tình Mỹ cố gắng trấn áp những giọt nước mắt đang trực trào ra, cô không muốn mình khóc, không muốn rơi dù chỉ một giọt nước mắt trước người đang nhục mạ mình.

Tình Mỹ có cảm giác mình như một kẻ phạm tội bị người đời phỉ nhổ, tất cả những lời chỉ trích, lăng nhục đều đang đổ lên đầu cô. Cô tức tối nhìn người phụ nữ ấy, mặc dù khuôn mặt na ná Dục Thụ của bà ta khiến cô không dám xông vào giết bà ta, nhưng nó cũng không thể làm cô tắt lửa giận.

“Mày còn dám cãi à, tiền mày đến đây học vẽ là của Dực Thụ đóng cho mày, mày còn định cãi lại nữa hả?”, mẹ Dực Thụ nghe vậy liền giơ tay. Tình Mỹ ôm lấy mặt mình, đứng chờ người ra.

“Dực Thụ nói... đây là dạy miễn phí!”, Tình Mỹ hoang mang nói.

Trên đời làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy chứ? Một lớp học vẽ miễn phí, lại còn là họa sĩ lừng danh dạy vẽ... Thực ra trong lòng cô luôn hiểu rõ, hạnh phúc không bao giờ tìm đến một cách dễ dàng như vậy. Lòng ngực Tình Mỹ chất đầy sự ám ức và bất an, nước mắt từ từ làm mờ tầm nhìn của Tình Mỹ.

“Không phải đâu cô, cháu không lừa Dực Thụ đóng tiền học cho cháu, thật đấy ạ!”

“Sự thực ở ngay trước mắt, mày còn dám cãi à? Mày đi hỏi bạn học của mày xem, bọn nó có đứa nào không phải đóng tiền học vẽ không? Không những lừa đảo mà còn tìm mọi cách làm lợi cho mình, chỉ có những đứa con gái dễ tiện như mày mới làm ra những chuyện như thế!”

“Thật sự không phải như vậy, cháu không lừa gạt ai hết, cháu...”

Bởi vì có Dực Thụ nên Tình Mỹ đột nhiên cảm thấy hạnh phúc như một lẽ đương nhiên, thế nhưng kì tích gần như ngày nào cũng có thể xảy ra, cô đã quên mất nhiệm vụ quan sát mọi thứ xung quanh, đã quên mất lời tự răn đe của mình thường ngày.

Bài học từ thuở nhỏ còn chưa đủ hay sao?

Nước mắt Tình Mỹ trào ra, mặc dù biết là chuyện gì, nhưng nỗi khinh bỉ và sự căm ghét của mẹ Dực Thụ đã giẫm nát sự tự tôn của Tình Mỹ.

Mẹ Dực Thụ thấy Tình Mỹ ôm mặt liền hạ tay xuống, ra sức đẩy cô, Tình Mỹ ngã ngửa ra đất.

“Thưa cô, chuyện học phí thật sự cháu không biết, cháu thực lòng thích Dực Thụ. Xin cô hãy tha lỗi cho cháu!”. Tình Mỹ nghẹn ngào, hai mắt đỏ hoe, ánh mắt như van lơn nhìn mẹ Dực Thụ.

Cô thật sự rất muốn được ở bên Dực Thụ, cho dù mẹ anh có căm ghét mình thì cô cũng không muốn phải rời xa anh, anh giống như không khí tồn tại trong cuộc sống của cô. Chỉ cần nghĩ đến phải chia tay với anh là cô lại cảm thấy nghẹt thở.

“Thích ư? Mày còn mặt mũi nào mà nói rằng mày thích nó nữa hả?”. Mẹ Dực Thụ đột nhiên cao giọng, tức tối đến nỗi mặt mày như méo mó, giọng nói lạnh lùng chọc thẳng vào màng nhĩ, khiến trái tim Tình Mỹ như lặng đi.

“Thưa cô... cháu...”

“Không được phép gọi tao là cô nữa, tao không có liên quan gì đến loại người dễ tiện như mày, cũng không cho phép mày qua lại với con trai tao nữa! Mày nên tự biết mình là ai! Tao cảnh cáo mày, sau này mà còn tiếp cận con trai tao nữa, tao sẽ không bỏ qua dễ dàng như lần này đâu!”

Tất cả những gì Tình Mỹ muốn nói đều nghẹn trong cổ họng, mắt cô cay xè, không còn nhìn thấy gì xung quanh, trái tim cô đau thắt, nỗi tự ti điên cuồng bóp chặt cổ họng cô.

Tình Mỹ ngây dại ngồi lì dưới đất, chẳng buồn nhúc nhích.

Cảm giác bỏng rát trên mặt vẫn còn rất rõ rệt, thế nhưng cô chẳng còn cảm nhận được nữa.

Cơn gió mạnh cuốn bay chiếc váy trắng và những lọn tóc đen dài của cô. Tình Mỹ gục mặt xuống đường mà khóc tức tưởi.

Những người qua đường hiếu kì nhìn cô rồi vội vã về nhà, những cơn mưa mùa hè bão đến là đến, trời chuẩn bị mưa đến nơi rồi.

Đột nhiên, một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Đùng đùng...

Một tiếng sấm nổ vang trời, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, cơn mưa rào hồi hả đổ ập xuống, Tình Mỹ òa khóc thật lớn, tiếng mưa rào có thể át đi tiếng khóc của cô.

Những giọt mưa tấp thẳng vào mặt, vào người, vào tim Tình Mỹ, cô cảm thấy không khí xung quanh như co lại, giống như chuẩn bị tan biến.

Nếu như thật sự không thể ở bên anh, cô không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống ra sao. Cô sẽ giống như một con cá bị ném ra khỏi nước, một bông hoa không được chiếu sáng bởi ánh mặt trời. Nhưng chỉ cần được ở bên Dục Thụ, cho dù lòng tự tôn của cô có bị mẹ anh chà đạp, cô vẫn không thể ngăn được trái tim mình yêu anh, cũng không thể ngăn được ước muốn được ở bên cạnh anh.

Toàn thân Tình Mỹ ướt đầm, về đến nhà đã là mười một giờ.

Sâm Trí đứng đợi ngoài cửa, nhìn thấy bộ dạng của cô liền chạy đến ôm lấy, ra sức lay lay người Tình Mỹ. Đầu óc cô như ù đi, nhìn một Sâm Trí mà hóa thành ba Sâm Trí, sức lực kiệt quệ, cả thân hình cô như đổ vào người Sâm Trí.

“Tình Mỹ, mặt cậu bị sao thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Cái thằng ranh Dục Thụ này, sao nó không đưa cậu về?”

Tình Mỹ nhìn Sâm Trí, há miệng định nói gì đó nhưng thấy cổ họng bỏng rát.

“Sâm Trí, cho tớ một ly nước với!”

Sâm Trí dìu Tình Mỹ ngồi xuống ghế, sau đó cẩn thận kê một cái gối sau lưng cho cô, dùng khăn bông quấn quanh người cô rồi chạy đi lấy nước.

Tình Mỹ tháo chiếc khăn ra, cảm giác rất nóng nực, toàn thân kiệt quệ không còn chút sức lực, đầu óc nặng nề, chỉ còn nghĩ đến ánh mắt và nụ cười của Dục Thụ. Nhưng cứ nghĩ đến Dục Thụ là trái tim cô lại đau đớn như bị ai vò xé, nước mắt cứ thế trào ra.

Tình Mỹ đi ra ban công trong vô thức, nhìn bầu trời đen đặc bên ngoài mà chẳng thấy có chút hi vọng nào. Tình Mỹ chợt lẩm bẩm: “Mình... có nên buông tay không? Dục Thụ, em thật sự phải rời xa anh sao? Em mang lại cho anh hạnh phúc, hay chỉ là tai họa hết lần này đến lần khác?”

Thực ra bản thân mình và Dục Thụ luôn là người của hai thế giới! Nhưng tại sao khó khăn lắm cô mới bước được một bước đầu tiên mà đã phải đối mặt với sự từ bỏ rồi? Tại sao giữa người với người lại có sự phân biệt đẳng cấp? Tại sao một người như cô lại không xứng đáng được ở bên Dục Thụ?

Cô không sao hiểu nổi, chẳng lẽ bởi vì cô là đứa trẻ mồ côi, vì cô không có tiền hay sao?

Gió to mang theo nước mưa thốc vào ban công, Tình Mỹ run mình ớn lạnh, cô ôm lấy vai mình, từ từ dựa lưng vào tường và trượt xuống.

Cốc cốc...

Sâm Trí đang gõ vào cửa ban công.

“Tình Mỹ, cậu ở ngoài ban công làm gì, mau vào đây đi, sẽ bị ốm đấy!”

Tình Mỹ nhìn cái bóng màu đen của cậu ấy qua lớp cửa kính, chẳng nói nửa lời, ngẩng mặt nhìn cơn mưa đang phủ kín bầu trời. Khuôn mặt của Dục Thụ lại hiện lên trong đám mây đen đặc, chiếm trọn cả bầu trời trong lòng cô.

Trước khi gặp Dục Thụ, cô luôn tin rằng mình là một kẻ bất hạnh, tất cả những chuyện lãng mạn và ảm áp trên đời đều không có liên quan đến cô. Vì Dục Thụ, cô mới nhìn thấy những đám mây đen trên đầu đang bị ánh mặt trời xua đuổi, thay thế bằng ánh nắng ấm áp, cô thậm chí còn nghĩ rằng mình là một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích.

Vậy nên, chỉ có Dục Thụ mới có thể khiến cô cảm thấy hạnh phúc.

Nghĩ đến việc một ngày nào đó phải buông tay anh ra, trái tim cô lại như vỡ vụn, cô như muốn nghẹt thở, bóng đêm như đang nhấn chìm cô.

Cô không thể đánh mất Dục Thụ, cho dù dưới mỗi bước đi để ở bên anh đều rải đầy gai nhọn, đau đớn đến tận xương tủy, cô cũng không thể từ bỏ.

Dực Thụ, em tuyệt đối không từ bỏ anh!

Tình Mỹ hạ quyết tâm, cô đứng phắt dậy, nhưng đầu chợt choáng váng, chân không chống đỡ nổi sức nặng cơ thể, cô ngã ngửa ra sau, cảm giác mình rơi vào một vòng tay ấm áp, bên tai vang lên tiếng gọi của Sâm Trí: “Tình Mỹ, cậu sao thế? Tình Mỹ...”

Cô muốn đứng dậy, nhưng không còn sức lực, đành để mặc cho Sâm Trí dìu mình vào trong phòng.

Sáng ngày hôm sau, cửa nhà bị ai đó gõ rất mạnh. Tình Mỹ vẫn chưa hết sốt, đầu óc quay cuồng, nghe thấy tiếng đập cửa quá mạnh liền nhú mào.

“Ai thế?”, Tình Mỹ không nén được hỏi.

Thuần Hạ không nói gì, chỉ đứng ngó ra ngoài cửa. Tình Mỹ nhìn theo ánh mắt của Thuần Hạ.

“Dực Thụ?”

Tình Mỹ ngạc nhiên thốt lên.

“Tình Mỹ!”, giọng nói của Dực Thụ có phần mệt mỏi, anh nhìn cô bằng ánh mắt áy náy: “Hôm qua... hôm qua anh có việc mất nhiều thời gian quá nên không đến đón em được, anh xin lỗi!”

“Xin lỗi á?”

Tình Mỹ còn chưa kịp lên tiếng thì Thuần Hạ đã không kiềm chế được, lạnh lùng nói: “Anh có biết hôm qua Tình Mỹ đã chờ anh bao lâu không? Lúc về đây toàn thân ướt đẫm, sốt xình xịch cả đêm qua, giờ còn chưa hạ sốt kia kìa!”

“Tình Mỹ bị ốm à?”. Dực Thụ càng thêm áy náy, anh đứng ngây ra nhìn cô, ánh mắt chứa chan tình cảm như muốn nhấn chìm Tình Mỹ.

Tình Mỹ không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà cụp mắt xuống, điềm đạm nói: “Em không sao rồi!”

Thuần Hạ nghe Tình Mỹ nói vậy càng nổi đóa, lớn tiếng gắt: “Tình Mỹ, đừng có lúc nào cũng nhận ầm ức về mình như thế! Cậu có biết bộ dạng cậu tối qua lúc về đây đã khiến cho Sâm Trí hoảng thế nào không? Tổ nhận được điện thoại của cậu ấy liền lao như bay về đây, nhìn bộ dạng cậu sốt hầm hầm nằm bẹp trên giường, bọn tớ lo gần chết, giờ cậu còn bảo không sao à?”

“Thuần Hạ à!”. Tình Mỹ khẽ cao giọng ngăn Thuần Hạ nói tiếp, sau đó vẫn làm ra vẻ như không sao, nói với Dực Thụ: “Anh đừng nghe Thuần Hạ nói, không nghiêm trọng đến thế đâu, em không sao!”

11. Chương 11: Nỗi Buồn Của Hoa Tường Vi (3)

Thuần Hạ nhìn Tình Mỹ bằng ánh mắt rất phức tạp, cuối cùng cô đành từ bỏ ý định nói tiếp, chỉ lạnh lùng đáp: “Tùy cậu, cứ coi như là tớ lảm chuyện đi!”

Nói rồi cô liền lê dép ra khỏi phòng. Trước khi đi khỏi, Thuần Hạ do dự một lát, cuối cùng đành quay lại nói với Dực Thụ: “Hôm nay tớ với Sâm Trí phải đi học, Tình Mỹ giao cho anh đây, tớ sẽ nhờ bạn xin nghỉ cho hai người!”

“Không cần đâu, tớ không sao, Dực Thụ phải... đi học...”

Tình Mỹ vội vàng gọi Thuần Hạ lại, Thuần Hạ trợn mắt, mặt mày cáu kỉnh khiến Tình Mỹ im bặt, không dám ý kiến gì nữa.

Tình Mỹ không dám nhìn thẳng vào mặt Sâm Trí.

Mỗi khi cô cảm thấy thế giới này có quá nhiều bất công đối với cô, cô lại nghĩ đến hai người họ, sau đó cảm thấy đầu mình nóng ran, toàn thân như bị rút cạn kiệt sức lực. Cô thường xuyên cảm ơn ông trời đã ban hai người họ cho cô.

Nhìn cánh cửa phòng Sâm Trí mà Tình Mỹ thấy tim mình như đau thắt lại.

Cả thế giới này chỉ có mình Sâm Trí là sợ cô bị tổn thương nhất. Mỗi lần cô gặp phải chuyện gì, cậu ấy đều mong có thể chia sẻ, thậm chí là gánh vác tất cả thay cô. Trong lòng cậu ấy, có lẽ một phút giây nào đó đã cảm ghét cô, nếu như không có cô, chắc chắn cậu ấy sẽ hạnh phúc hơn!

Tình Mỹ đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì cánh cửa phòng Sâm Trí mở ra. Sâm Trí đi qua chỗ Tình Mỹ và Dục Thụ mà không buồn ngoảnh đầu lại, lúc ra đến cửa mới đột nhiên dừng bước, gằn giọng nói: “Nếu cậu không thể chăm sóc tốt cho cô ấy, tôi sẽ cướp cô ấy lại từ tay cậu đấy!”

Tình Mỹ ngây người, nhìn theo cái bóng cao lớn của Sâm Trí, tim nhói đau.

Sâm Trí không ngoảnh đầu lại, các đốt ngón tay vì siết nắm cửa quá chặt mà kêu lên răng rắc.

Cả căn phòng chìm trong im lặng, cuối cùng Sâm Trí mở cửa và đi ra ngoài.

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt Tình Mỹ, chắn mất tầm mắt của cô.

Không biết sự yên tĩnh này bao trùm mất bao lâu, có cảm giác như không khí cũng đang ngưng đọng lại.

Dục Thụ từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn dịu dàng của anh nay bị phủ một lớp sương mù. Anh khẽ hé răng định nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng nói được gì, chỉ biết nhìn Tình Mỹ bằng đôi mắt ngập tràn sự áy náy và lo lắng.

Nhìn thấy ánh mắt đó của Dục Thụ, tất cả những ảm ức và nhục nhã tối qua Tình Mỹ phải chịu đựng bỗng chốc tan biến, cô không muốn nói chuyện mẹ anh cho anh nghe, cô không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh, không muốn anh buồn vì mình. Nếu như trong tình yêu này, bắt buộc phải có một người chịu tổn thương, vậy thì hãy cứ để cô gánh chịu tất cả.

Thuần Hạ vệ sinh cá nhân, sửa soạn xong xuôi liền đi học luôn, trong phòng chỉ còn lại Dục Thụ và Tình Mỹ.

“Em thấy hơi đói!”. Tình Mỹ lên tiếng phá vỡ không khí im lặng, nở nụ cười tươi tắn với Dục Thụ: “Anh đi úp mì cho em ăn đi!”

Dục Thụ ngẩng đầu: “Chuyện tối qua...”

“Thôi được rồi, em biết rồi, chẳng phải ban nãy anh nói có việc bận sao? Không cần nói xin lỗi nữa đâu! Thế này đi, hôm nay anh tự tay úp mì cho em ăn, coi như là đền bù chuyện tối qua anh thất hẹn nhé!”

Tình Mỹ ôm lấy cánh tay Dục Thụ, lắc lắc, làm nũng.

Dục Thụ xoa xoa trán Tình Mỹ đầy yêu thương, khéo môi anh khẽ nở nụ cười.

Thực ra lúc mẹ anh xuất hiện, cô cũng đoán được anh sẽ không đến, cú điện thoại ấy chắc chắn là mẹ anh gọi anh về.

“Ok, hôm nay Tình Mỹ là to nhất! Nhưng mà úp mì...”, Dục Thụ khẽ nhú mồm, nhưng lại nở nụ cười ngay: “Em ngồi ghế nghỉ ngơi, đợi anh một lát, anh sẽ làm xong ngay đây!”

Tình Mỹ ngả lưng ra ghế, ngắm nghía anh bận rộn trong nhà bếp. Cô lén cười bộ dạng lúng túng của anh, tất cả những buồn tủi ngày hôm qua dường như đã tan biến.

Cô sẵn sàng trở thành một kẻ ngốc trong tình yêu, cô nguyện coi tất cả những tổn thương là kẹo ngọt.

Mười mấy phút sau...

Một bát thức ăn không biết là món gì hiện ra trước mặt Tình Mỹ.

Tình Mỹ tròn mắt, không phải là úp mì sao? Cái đồng nhào nhoét này là gì vậy trời?

“Đây là...”, Tình Mỹ khẽ nhú mồm, dè dặt hỏi: “Là mì úp mà anh làm cho em à?”

Dục Thụ gãi gãi đầu, vẻ lúng túng. Anh định đưa tay ra cầm cái bát ấy nhưng Tình Mỹ vội vàng lấy tay chặn lại.

“Ồ, đột nhiên em không muốn ăn mì úp nữa, em muốn ăn... ờ...”. Tình Mỹ cố vắt óc nghĩ ra cách gọi tên cho món ăn trước mặt mình, thật sự không biết dùng từ nào để diễn tả cái đồng hồ lớn trước mắt: “Cái này... em muốn ăn cái này!”

Nào ngờ nghe xong mặt Dục Thụ càng đỏ, xấu hổ nói: “Cái này... chính là mì úp đấy!”

Cái gì?

Tình Mỹ tròn tròn mắt, lấy thìa bôi qua bôi lại, chẳng thể nào tìm ra một thứ gì trông giống như “mì”. Mặc dù rất buồn phiền không biết phải ăn bát mì úp này thế nào, nhưng nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Dục Thụ, Tình Mỹ tự nhiên cảm thấy ngập tràn cảm giác hạnh phúc và mãn nguyện.

“Món mì thật là đặc biệt, chỉ cần là của Dục Thụ làm, em đều thích ăn!”

“Tình Mỹ, em tin anh đi, mặc dù anh không biết nấu mì nhưng anh có thể mang lại hạnh phúc cho em!”

“Vâng! Em tin Dục Thụ nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em!”

Tình Mỹ liền đứng dậy, sà vào lòng Dục Thụ, vùi mặt vào ngực anh: “Anh mà thông minh như vậy em sẽ càng tự ti hơn. Anh đã giỏi giang như vậy rồi, vì thế có thêm nhiều thứ anh không biết mới cân đối giữa hai chúng ta!”

“Em cẩn thận chút đi, có bệnh nhân nào như em không? Cẩn thận kéo ngã đấy!”

Dục Thụ vừa lo lắng vừa nóng ruột, vội vàng ấn Tình Mỹ ngồi xuống ghế, sau đó cướp lấy cái bát trước mặt cô.

“Em ở nhà ngoan nhé, anh ra ngoài mua cái gì ăn cho em!”

“Ừm!”, Tình Mỹ ngoan ngoãn gật đầu.

Dục Thụ dịu dàng xoa đầu Tình Mỹ, sau đó tháo tạp dề và ra ngoài.

Tình Mỹ ngồi một mình trong phòng, tưởng tượng lại hình ảnh Dục Thụ bận rộn trong bếp, khoe môi lại khe nhếch lên.

Rầm rầm rầm.

Tiếng đập cửa vang lên, Tình Mỹ vội vàng đứng dậy ra mở cửa.

“Dục Thụ...”

Nụ cười như cứng ngắc trên khuôn mặt cô. Tình Mỹ kinh ngạc nhìn một hàng dài những đồ điện gia dụng mới tinh đang đứng xếp hàng ngoài cửa.

“Cô làm ơn đứng tránh sang một bên, đừng chắn ở cửa như thế!”

Các nhân viên đứng ngoài cửa nhân lúc Tình Mỹ đứng ngây ra đã bắt đầu chuyển đồ vào trong nhà rồi.

Tình Mỹ lúc này mới giật mình, vội vàng nói: “Này này, các chú nhầm rồi, các chú đến nhầm chỗ rồi!”

“Đây có phải là nhà số 72, tòa nhà số 30, ngõ Hương Mật không?”

“Đúng ạ, nhưng...”

“Thế thì đúng rồi, cô đứng sang một bên để chúng tôi làm việc!”. Bọn họ nói rồi chẳng buồn để Tình Mỹ kịp phản ứng, thi nhau bê đồ điện vào trong nhà cô.

Căn phòng trọ vốn tuềnh toàng nay bỗng trở nên tiện nghi và ấm áp hơn.

Khi đám nhân viên đi khỏi, Dục Thụ mới xách túi lớn túi nhỏ về.

“Dục Thụ, thế này là thế nào?”. Tình Mỹ ngây người nhìn đồng túi xách lủng lẳng trên tay Dục Thụ, trong lòng có cảm giác rất khó chịu. Thế này thì mình đâu khác gì những đứa con gái mưu lợi từ anh.

“Sao thế?”. Dực Thụ đặt các túi đồ trên tay xuống, sau đó lấy từ trong túi ra vô số đồ ăn ngon đặt lên bàn, mỉm cười nhìn Tình Mỹ: “Anh cũng không biết em thích ăn cái gì, vì vậy tiện thể mua luôn, em thích ăn gì nào?”

“Những thứ đồ điện gia dụng này đều là của anh mua à?”

“Đúng thế, đồ đạc trong nhà ít quá, lúc em ở nhà một mình sẽ chán lắm, vì vậy anh mua cái ti vi, còn cả tủ lạnh để cất đồ ăn mà em thích, có như thế thì lúc nào em cũng có đồ ăn. Những thứ khác anh nhân tiện mua luôn, em xem xem có cần mua thêm cái gì nữa không?”

Dực Thụ mỉm cười, đảo mắt nhìn quanh phòng, vẻ mặt rất tự nhiên, gần như coi đây là chuyện đương nhiên.

“Anh đem trả lại đi! Anh đi thương lượng với ông chủ, trả lại hết những thứ này, cho dù có phải chịu thiệt một chút cũng được, số tiền ấy em sẽ từ từ trả lại anh!”. Giọng Tình Mỹ trầm xuống, cổ họng như nghẹn đắng, bởi vì sốt cao, bởi vì đau đầu, bởi vì lồng ngực đau tức.

“Cái gì?”, Dực Thụ đột ngột ngắt ngang đầu, kinh ngạc nhìn Tình Mỹ.

“Dực Thụ, anh đừng mua những thứ này nữa, anh mau trả lại tất cả đi, em không cần đâu!”. Tình Mỹ căng thẳng cắn chặt môi, nhìn anh bằng ánh mắt kiên định, mặc dù quyết định ở bên anh, nhưng những lời mẹ anh đã nói, cô sẽ không bao giờ quên.

Cô không phải là đứa con gái ham hư vinh, càng không phải yêu anh vì tiền, cô không muốn tiêu một đồng của anh, càng không muốn biến mình thành loại con gái hèn hạ tiếp cận anh vì tiền như mẹ anh đã nói.

“Tình Mỹ, giờ mà em còn so đo những chuyện này với anh sao? Chúng ta đã ở bên nhau rồi, tại sao anh không thể mua những thứ cần thiết cho em?”, ánh mắt Dực Thụ thoáng buồn bã: “Hay là trong tim em, anh vẫn chỉ là một người ngoài?”

“Không phải thế!”, Tình Mỹ vội vàng phủ nhận: “Hạnh phúc mà em cần rất đơn giản, chính là anh ở bên cạnh em, không cần quá nhiều vật chất, cho dù anh chỉ làm một bát mì sống hay một bát cơm nát, em cũng thấy hạnh phúc rồi!”

Nét mặt Dực Thụ như trầm xuống, anh đứng lặng đi hồi lâu.

“Tại sao?”, giọng nói của Dực Thụ lạnh như băng: “Anh rất kém cỏi phải không, ngay cả việc chăm sóc em, phải mang lại hạnh phúc cho em như thế nào anh cũng không biết!”

“Không phải thế đâu!”

Nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của Dực Thụ, Tình Mỹ không biết phải nói thế nào. Đầu cô đau như búa bổ, cơn váng vất ập đến khiến người cô lão đảo. Dực Thụ mặt mày thất sắc, vội vàng lao đến đỡ Tình Mỹ.

“Em sao thế?”, Dực Thụ đưa tay lên sờ trán Tình Mỹ, bỗng hoảng hồn: “Ôi nóng quá, em sốt cao quá! Phải đi bệnh viện ngay!”

Dực Thụ nói rồi liền bế thốc Tình Mỹ ra cửa.

“Em không đi đâu, em không muốn đi bệnh viện, em nằm một lát là khỏi thôi!”

Đi bệnh viện chắc chắn phải tốn rất nhiều tiền, tiền cô làm thêm chỉ đủ trang trải tiền chi tiêu với học phí hàng tháng, những bệnh vặt vãnh như sốt hay cảm cúm từ từ sẽ khỏi thôi, không cần thiết phải đến bệnh viện.

“Em sốt cao quá, không đi bệnh viện sao được?”

Dực Thụ còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng cửa mở ra, Sâm Trí bước vào trong.

Vừa nhìn thấy chỗ đồ điện trong nhà, Sâm Trí đã ngây ra, sau đó nhìn sang Dực Thụ, không nói năng gì, đi thẳng đến chỗ Tình Mỹ, sờ tay lên trán cô, khẽ nhíu mày.

“Sâm Trí, sao cậu lại về thế?”

Tình Mỹ tò mò hỏi, thực ra trong lòng đã có đáp án rồi, Sâm Trí vì không yên tâm nên mới về đây, chắc cậu ấy sợ Dục Thụ không biết chăm sóc cô, cho dù cậu ấy biết nhìn thấy cô và Dục Thụ ở bên nhau, trong lòng cậu sẽ rất đau đớn, nhưng Sâm Trí vẫn không thể không về xem cô thế nào.

Nghĩ đến đây Tình Mỹ lại thấy áy náy và khó chịu.

Sâm Trí nhìn Dục Thụ, sau đó nói với Tình Mỹ: “Tớ nghĩ chắc cậu ta không biết cách chăm sóc bệnh nhân đâu, cậu sốt cao quá rồi!”

“Sâm Trí!”

Tình Mỹ vội vàng ngăn không cho Sâm Trí nói tiếp, cô căng thẳng nhìn Dục Thụ, thấy anh hơi cúi đầu, tóc mái lòa xòa trước mặt.

Sâm Trí lạnh lùng đứng dậy, vào phòng lấy khăn mặt, sau đó bê một chậu nước lạnh ra, nhúng khăn vào rồi vắt khô và đắp lên trán Tình Mỹ, sau đó đi vào trong bếp nấu mì.

“Dục Thụ, anh đừng để bụng những gì Sâm Trí nói, cậu ấy vì lo cho em nên mới nói vậy, anh đừng giận nhé!”

Tình Mỹ dè dặt kéo kéo áo Dục Thụ, ngẩng đầu nhìn anh. Cái lạnh như đang toát ra từ cơ thể của Dục Thụ, nhiệt độ trong phòng như giảm xuống đến tận không độ, khiến cho người khác phải run mình vì lạnh.

Tình Mỹ thấy hơi sợ, vội vàng rút tay lại.

Hóa ra khi Dục Thụ tức giận lại đáng sợ đến thế, thường ngày anh đều dịu dàng, lịch lãm, cho dù có không cười thì khuôn mặt vẫn ánh lên vẻ dịu dàng, chưa bao giờ cô cảm thấy anh lạnh như băng thế này.

Sâm Trí nấu mì xong liền bê ra, Tình Mỹ đã không ăn gì suốt cả sáng, mặc dù đang ốm nhưng bụng đói lắm rồi, chẳng còn sức đâu mà để ý đến Dục Thụ đang nổi cáu nữa, cô đón lấy bát mì Sâm Trí đưa cho.

Những sợi mì dài và nhỏ tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, cà chua được xắt miếng, còn cả mấy cọng rau xanh mượt. Mùi thơm xộc vào mũi, đánh thức vị giác của cô.

“Tình Mỹ, ăn chút mì trước đi, nhìn sắc mặt cậu trắng bệch thế kia chắc là từ sáng chưa ăn gì rồi!”, Sâm Trí vừa nói vừa liếc Dục Thụ, ánh mắt đầy phẫn uất: “Tớ thật sự rất muốn biết cậu ta đã chăm sóc cậu như thế nào?”

Tình Mỹ cầm bát mì, lo lắng giật giật áo Sâm Trí, nhìn Sâm Trí bằng ánh mắt năn nỉ: “Sâm Trí à, Dục Thụ đã làm rất tốt mà, anh ấy mua cho tớ rất nhiều đồ ăn ngon!”

“Thế nhưng cậu ta đâu có biết mỗi khi ốm cậu chỉ muốn ăn mì?”

“Cái đó... anh ấy...”, Tình Mỹ hơi cuống, có vẻ bức mình nói: “Nói chung cậu không cần lo cho tớ!”

Sâm Trí mặt mày biến sắc, nhìn Tình Mỹ, không nói gì mà đứng phắt dậy, đi về phòng.

“Sâm Trí!”

Tình Mỹ lớn tiếng gọi theo, nhưng cánh cửa phòng Sâm Trí đã sập lại.

Dục Thụ cũng không nói gì, thu dọn hết những thứ trên bàn lại, sau đó cất vào tủ lạnh.

“Dục Thụ, anh đừng giận nhé?”

Dục Thụ miễn cưỡng nở một nụ cười: “Anh không giận, chỉ cảm thấy bản thân rất vô dụng. Anh đang nghĩ có phải anh không có khả năng chăm sóc em không, có phải anh chẳng làm được việc gì ra hồn không?”

“Không phải như vậy đâu! Có anh ở bên cạnh là em vui lắm rồi, em biết cách tự chăm sóc bản thân, hơn nữa anh không biết vẫn có thể học mà! Chỉ cần có anh ở bên cạnh là em thấy vui lắm rồi. Dù gì thì bệnh sẽ khỏi nhanh thôi!”

Tình Mỹ siết chặt bàn tay, cố gắng nở nụ cười an ủi Dục Thụ.

Dục Thụ khẽ mỉm cười, dí vào trán cô, nói: “Em đúng là biết tự chăm sóc bản thân thật đấy, sốt cao đến mức này cơ mà!”

“Đây... chỉ là ngoại lệ thôi!”

“Thôi được rồi, là ngoại lệ! Em nói thế nào thì là như thế, đã được chưa? Mau ăn mì đi, suốt từ sáng em chưa ăn gì, xem ra mì ăn liền bây giờ cũng trở thành món ngon rồi đây!”. Anh nói rồi nhìn về phía cửa phòng Sâm Trí, ánh mắt vô cùng phức tạp khiến Tình Mỹ cảm thấy lo lắng.

Dục Thụ, không phải anh đang nghĩ lung tung đấy chứ?

Ăn mì xong, Tình Mỹ buồn ngủ dúi mắt lại. Cô không phát hiện ra đôi mắt của Dục Thụ càng lúc càng sâu thẳm. Trong cơn mơ màng, cô phát hiện ra Dục Thụ đứng dậy bỏ đi, cô muốn gọi anh lại, nhưng mí mắt cứ nặng như chì.

12. Chương 12: Nước Mắt Vô Hình (1)

Sáng sớm, mặt trời tinh nghịch ló ra khỏi vầng mây, rải ánh nắng ấm áp lên mặt bàn, lên tường, lên những cốc trà, còn nhảy múa trên những giỏ hoa lan.

Tình Mỹ từ từ hé mắt, ánh mặt trời chói gắt khiến cô hoa mắt, vội vàng lấy tay che mặt lại.

Trong phòng rất yên tĩnh, Tình Mỹ khẽ cử động, cảm thấy toàn thân ê ẩm, cổ họng bỏng rát, khát khô cổ họng.

Cô đang định ngồi dậy, đi men theo giường thì cửa đột ngột mở ra, Sâm Trí xuất hiện trước mắt cô.

“Tình Mỹ, cậu tỉnh rồi à?”. Sâm Trí vui vẻ mỉm cười, đến gần dìu cô ngồi dậy, sau đó đưa cho cô một cốc nước ấm: “Cậu ngủ lâu quá rồi, cứ sốt mãi không hạ, làm người khác lo cuống cả lên!”

“Sâm Trí!”. Tình Mỹ uống một ngụm nước, dụi dụi mắt, những chuyện xảy ra hôm qua từ từ hiện về trong đầu cô. Tình Mỹ vội vàng nhìn quanh, trong phòng chỉ có mỗi Sâm Trí.

“Dục Thụ đâu rồi?”

Ánh mắt Sâm Trí chột sầm xuống.

Tình Mỹ biết mình hết lần này đến lần khác làm Sâm Trí tổn thương, nhưng cô không thể nào làm trái với con tim mình. Thực ra cô với Sâm Trí đều là những kẻ ngốc, là những con thiêu thân lao vào ngọn lửa của tình yêu. Nhưng cô không thể tiếp nhận tình cảm của Sâm Trí, cũng giống như Sâm Trí thờ ơ với tình cảm của Thuần Hạ vậy.

“Tình Mỹ!”. Sâm Trí ngập ngừng, đón lấy cốc nước trên tay cô, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt u ám, ái ngại nói: “Tạm thời cứ để tớ chăm sóc cho cậu, cậu ta chẳng biết cách chăm sóc bệnh nhân đâu, tớ rất hi vọng cậu mau khỏe lại!”

“Sâm Trí, cậu nói cho tớ biết Dục Thụ đang ở đâu trước đã được không?”. Tình Mỹ nôn nóng bám vào vai Sâm Trí, cô thật sự lo lắng cho Dục Thụ, chắc chắn anh ấy đã bị tổn thương trước những lời lẽ Sâm Trí nói hôm qua, anh buồn cũng là do cô gây ra.

“Tại sao cứ nhất định phải tìm cậu ta? Cậu ta đi từ hôm qua rồi, cái tên công tử nhà giàu ấy sao biết cách chăm sóc bệnh nhân chứ? Chỉ có một buổi sáng thôi mà đã để cậu sốt cao đến thế rồi!”

“Đây là việc của tớ!”. Tình Mỹ nghe Sâm Trí nói Dục Thụ như vậy, trong lòng rất khó chịu, giọng nói cũng có phần gay gắt hơn: “Sâm Trí, tớ không hi vọng cậu nói Dục Thụ như thế, anh ấy đã cố gắng hết sức rồi, cho dù anh ấy có không biết cách chăm sóc bệnh nhân đi chăng nữa, nhưng tớ vẫn hi vọng có anh ấy ở bên cạnh!”

“Tớ thì không thể sao? Cho dù với tư cách là một người bạn, ngay cả tư cách chăm sóc cậu như một người bạn cũng không có sao?”

Sâm Trí càng lúc càng kích động, anh đứng phắt dậy.

“Chúng ta quen biết nhau từ bé, còn cậu mới biết thằng ranh ấy chưa được bao lâu, nhưng trong lòng cậu, cậu ta còn quan trọng hơn cả tớ, bây giờ thậm chí ngay cả việc chăm sóc cậu, cậu cũng không muốn tớ nhúng tay vào sao? Cái thằng ranh ấy ngoài tiền ra thì còn biết làm gì khác nữa?”

“Cậu không được nói Dực Thụ như thế!”

Tình Mỹ bực mình gất lên, thở hồng hộc nhìn Sâm Trí, thật không ngờ một người luôn hiền lành và khoan dung như Sâm Trí lại có lúc nói ra những lời như vậy.

“Tớ chỉ nói sự thực, tại sao không cho tớ nói?”

Tình Mỹ, tớ thích cậu, tớ thực sự thích cậu, lẽ nào trong lòng cậu, tớ không bằng thằng nhóc đó dù chỉ là một chút thôi sao? Tớ không đẹp trai bằng cậu ta, không nhiều tiền bằng cậu ta, nhưng tớ yêu cậu gấp ngàn lần cậu ta!”

“Sâm Trí!”

Tình Mỹ gần như hét lên để ngăn không cho Sâm Trí nói tiếp. Sâm Trí sao lại trở nên như thế này? Chẳng lẽ tình yêu đáng sợ đến mức nó có thể khiến một người trở nên đố kỵ và nóng nảy thế sao?

Sâm Trí lúc này thật xa lạ, Sâm Trí mà Tình Mỹ quen biết lúc nào cũng mỉm cười với cô, cho dù cô làm sai chuyện gì cũng luôn bao dung cô chứ không phải một Sâm Trí nóng nảy như lúc này.

Chỉ có điều, tất cả đều là do cô gây ra. Sâm Trí...

“Đừng để tớ phải ghét cậu! Chúng ta chỉ là bạn bè hoặc anh em, giống như người một nhà, như vậy không được sao?”

Mắt Tình Mỹ đỏ hoe, tim cô đau đớn như bị ai vò xé. Cô biết những lời mình nói sẽ làm tổn thương Sâm Trí, nhưng cô không còn cách nào khác.

“Bây giờ, bắt đầu ghét tớ rồi phải không?”

Sâm Trí nhìn Tình Mỹ, khóe môi khẽ nhếch lên, cười nhạt, cảm giác tuyệt vọng và phần nộ đan xen. Anh không nói gì thêm mà mở cửa chạy ra ngoài.

“Sâm Trí!”

Hình ảnh của Thuần Hạ hiện ra ngay khi Sâm Trí mở toang cửa, có thể đoán được rằng cô ấy đã nghe hết cuộc đối thoại giữa Tình Mỹ và Sâm Trí.

“Tình Mỹ, cậu thật quá quắt!”

Thuần Hạ sải bước đến trước mặt Tình Mỹ, tức tối nói.

“Thuần Hạ...”, nước mắt Tình Mỹ ứa ra.

“Các cậu đều là những người quan trọng trong lòng tớ, nhưng Thuần Hạ, cũng là vì cậu mà tớ càng không thể chấp nhận Sâm Trí!”

“Cậu biết rõ là Sâm Trí thích cậu, tại sao còn đi nói những lời khiến cậu ấy tổn thương như thế? Từ nhỏ cậu ấy đã hết mực bảo vệ cậu, yêu cậu ngần ấy năm trời, thế mà cậu đối xử với cậu ấy như vậy! Cậu không biết cậu ấy buồn đến mức nào sao? Trái tim cậu làm bằng đá hả?”

“Tớ không muốn thế đâu Thuần Hạ, tớ chỉ muốn làm cho cậu ấy từ bỏ tớ, tớ thật sự không muốn làm cậu ấy tổn thương đâu!”

“Không muốn làm cậu ấy tổn thương á, thế ban nãy cậu vừa làm cái gì? Bởi vì cậu là chị em tốt nhất của tớ, cho nên mặc dù thích cậu ấy đến phát điên lên nhưng tớ vẫn hi vọng hai người có thể ở bên nhau, bởi vì tớ nghĩ cậu có thể đem lại hạnh phúc cho cậu ấy! Nhưng cậu đã làm gì hả? Tình Mỹ, cậu nhìn xem rốt cuộc cậu đã làm gì rồi?”

“Thuần Hạ, xin lỗi, xin lỗi cậu...”

Thuần Hạ gạt nước mắt, ngoảnh đầu lại nhìn Tình Mỹ: “Người cậu cần xin lỗi không phải là tớ. Tình Mỹ à, nếu cậu còn tiếp tục làm tổn thương Sâm Trí, tớ thề sẽ hận cậu cả đời!”

Thuần Hạ nói xong liền đuổi theo Sâm Trí.

“Thuần Hạ... Sâm Trí...”. Sao lại trở nên như thế này? Cô đơn giản chỉ muốn thích một người thôi, sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Cô có bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương đến người khác đâu?

Tình Mỹ ôm mặt khóc nức nở.

Ánh mặt trời như đang nhảy nhót trên mái tóc cô, cả căn phòng bừng sáng, mang theo niềm hân hoan của ngày mới, nhưng chúng đâu có hiểu được nỗi buồn phiền của cô, chúng vẫn cứ vui tươi vô lo vô nghĩ như vậy.

Mấy ngày nay Dục Thụ đều không đến thăm Tình Mỹ, không biết có phải những lời Sâm Trí nói đã khiến anh tức giận không. Tình Mỹ chỉ muốn nhanh chóng đi học lại, có như vậy mới có thể gặp anh.

Nhớ đến hình ảnh của anh lúc ngồi trong phòng học sáng trưng, Tình Mỹ lại thấy ngất ngây trong lòng.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, tràn vào trong lớp, dịu dàng đậu trên vai Dục Thụ, khiến cho đôi mắt đẹp như hoa tường vi dường như được nhuộm vàng, bởi vì có sự tồn tại của anh nên trong phòng học luôn thoang thoảng mùi hương hoa tường vi.

Hình ảnh của Dục Thụ từ từ tan ra thành vô số những hạt phấn lấp lánh trước mặt Tình Mỹ, lúc này cô mới giật mình sức tỉnh, hóa ra mình đang ở nhà, ban nãy chỉ là tưởng tượng thôi.

Tình Mỹ không thể ngồi yên được nữa, cô nhảy xuống khỏi giường, đánh răng rửa mặt, sau đó mặc đồng phục và đeo cặp sách đến trường.

Cứ nghĩ đến Dục Thụ là Tình Mỹ lại cảm thấy ngọt ngào như đang ăn kẹo đường, một cảm giác hạnh phúc lan tràn trong tim cô.

Cánh cửa phòng học đã ở ngay trước mặt, sự xuất hiện đột ngột của cô không biết có khiến cho Dục Thụ vui mừng không.

Tình Mỹ cắn chặt môi, do dự hồi lâu, sau đó đẩy mạnh cánh cửa lớp. Các bạn học đổ dồn ánh mắt về phía Tình Mỹ, cô ngại ngùng mỉm cười với mọi người.

Ánh mắt chờ đợi của họ lập tức chuyển sang thất vọng.

“Haizz, mình cứ tưởng là bạn Dục Thụ quay lại chứ, đúng là mừng hụt!”

“Đúng đấy, không biết bạn Dục Thụ xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay chẳng thấy đi học, đúng là lo chết đi được!”

“Có những người trông có vẻ chẳng lo lắng chút nào, lại còn trốn ở nhà giả bộ ốm, đúng là uống công Dục Thụ thường ngày đối xử tốt với cô ta!”

Tình Mỹ đứng ngây ra ở trước cửa, lắng nghe cuộc nói chuyện của các bạn trong lớp, sau đó quay sang nhìn cái bàn trống không nơi Dục Thụ thường ngồi.

Chỗ ngồi của anh cũng trống không như chỗ của cô, trên mặt bàn còn phủ một lớp bụi mỏng, ánh mặt trời hắt vào khiến nó trở nên cô quạnh.

Tình Mỹ chậm rãi bước vào, đứng ngây ra trước chỗ ngồi của Dục Thụ, trong lòng hụt hẫng không sao tả xiết.

Suốt cả ngày Tình Mỹ cứ như người mất hồn, trong lòng bồn chồn không biết Dục Thụ đã xảy ra chuyện gì. Hôm ấy vì chuyện mua đồ gia dụng trong nhà mà cô với anh đã cãi vã một trận, sau đó những lời Sâm Trí nói lại khiến anh bị tổn thương. Liệu có phải vì anh quá tức giận, không buồn đếm xỉa đến mình nữa nên mới không đi học không? Hay là trong nhà anh đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Này Tình Mỹ, tan học rồi! Cậu còn ngẩn ra đó làm gì thế hả?”

Tiểu Mẫn tròn mắt nhìn Tình Mỹ, bước đến bên bàn của cô, nhìn theo ánh mắt cô.

“Đừng nhìn nữa, muốn tìm cậu ấy thì đến thẳng nhà mà tìm, cậu có nhìn cái bàn ấy lâu thêm nữa thì cậu ta cũng chẳng xuất hiện đâu!”

Tình Mỹ định thần lại, cố gương cười rồi lại bắt đầu ngây ra.

“Này Tình Mỹ, cậu đúng là hết thuốc chữa rồi! Đây là tấm thiệp gửi ở phòng bảo vệ cho cậu mấy hôm trước đây!”

Ánh mắt Tình Mỹ dừng lại trên tấm thiệp mà Tiểu Mẫn đưa cho. Tấm thiệp được làm rất tinh tế, trên nền giấy trắng có vẽ rất nhiều những bông hoa tường vi màu đỏ, cành lá xanh vươn dài ra xung quanh. Cô chợt chợt da, một vài kí ức quen thuộc bỗng hiện lên trong đầu Tình Mỹ.

Tình Mỹ vội vàng đón lấy mở ra xem.

Quả nhiên trên tấm thiệp có ghi dòng chữ “Tình yêu Tường Vi Sweet”.

Tay cô như run lên, vận may đã mỉm cười với cô sao?

“Đây là cái gì vậy?”, Tiểu Mẫn tò mò hỏi: “Trông rất tinh tế!”

Tình Mỹ hít một hơi thật sâu, sau đó tháo dải lụa đỏ trên tấm thiệp và mở ra xem nội dung bên trong. “Trời ơi!”

Một tiếng hét kinh ngạc vang lên, tấm thiệp trong tay Tình Mỹ bị Tiểu Mẫn giật lấy. Tiểu Mẫn gần như cũng hét lên kinh ngạc: “Một chuyến du lịch đảo Benoa! Trời ơi, đây là hòn đảo nổi tiếng nhất đấy, Tình Mỹ, cậu được đi du lịch Benoa ư?”

“Trúng thật ư?”

Tình Mỹ cũng không thể tin nổi, cô ngây ra nhìn Tiểu Mẫn. Hôm ấy ở trong cửa hàng đồ ngọt, cô chẳng hề nghĩ mình sẽ trúng thưởng, chỉ vì nhớ tới cậu bé hồi nhỏ, vị thần hộ mệnh của cô nên cô mới điền vào tấm thiệp ấy...

Mình lại may đến thế ư? Mình trúng giải ư?

“Đúng thế, cậu không tin thì nhìn đi! Ôi trời ơi, tớ từng qua cửa hàng đồ ngọt ấy, hôm khai trương tiếc là tớ không đi. Nếu tớ mà biết dễ trúng giải thế này, tớ cũng tham gia cho mà xem!”, Tiểu Mẫn nuối tiếc đưa tấm thiệp lại cho Tình Mỹ.

Tình Mỹ đọc lại thật cẩn thận, đúng là trên này có viết tên của mình mà!

Đột nhiên trong đầu Tình Mỹ lóe lên một tia sáng, nếu cô đã trúng giải, vậy thì Dục Thụ chắc cũng trúng rồi!

Cô chợt nghĩ ra một ý, hơn nữa cái ý nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt trong đầu cô... Hình ảnh cậu bé cô gặp lúc còn nhỏ và Dục Thụ lại lần nữa hợp lại làm một.

“Bởi vì bạn là thiên sứ được thần thánh yêu mến, vì vậy mà bạn mới trúng giải...”, Dục Thụ, có khi nào anh chính là cậu bé đã giúp em cào tấm vé số năm ấy?

Hai người có đôi mắt giống nhau, ánh mắt cũng dịu dàng và cuốn hút giống nhau, cũng khiến cô có cảm giác ấm áp như nhau. Lúc này đây, cô thật sự muốn xác định, liệu anh có phải là ngôi sao may mắn, vị thần hộ mệnh của mình không?

“Tiểu Mẫn!”. Tình Mỹ đứng dậy, nắm lấy cánh tay Tiểu Mẫn, cảm giác máu trong người như đang dồn hết lên đầu.

“Làm... làm gì vậy? Tình Mỹ, trông cậu đáng sợ quá, hay là cậu vui quá đến phát điên rồi?”, Tiểu Mẫn giằng tay ra nhưng Tình Mỹ càng siết chặt hơn.

“Cậu nhất định phải giúp tớ!”

“Giúp cậu làm gì? Cậu siết tay tớ đau quá, cậu bỏ tay ra trước đã!”

Tình Mỹ chợt sực tỉnh, ngại ngần thả tay ra, toét miệng cười ngốc nghếch: “Xin lỗi cậu, ban nãy tớ hơi kích động. Chuyện đó, lúc nãy cậu bảo tớ đi tìm Dục Thụ, chắc là cậu biết nhà anh ấy ở đâu phải không?”

“Phù...”, Tiểu Mẫn trợn trừng mắt: “Hóa ra là chuyện này à, thật chẳng hiểu cậu kích động cái gì chứ?”

“Tiểu Mẫn, mau nói cho tớ biết đi, chuyện này rất quan trọng với tớ đấy!”

“Ok ok!”. Tiểu Mẫn lườm Tình Mỹ, vớ lấy cuốn vở trên bàn, viết luôn địa chỉ lên đó rồi xé ra đưa cho Tình Mỹ: “Chỗ này đây! Đừng trách tớ không cảnh cáo cậu trước, cậu mà không vào được thì đừng đến tìm tớ nha! Nhà cậu ấy hình như được canh gác nghiêm ngặt lắm! Hơn nữa nghe nói mẹ cậu ấy khó tính lắm đấy!”

“Cậu biết cũng không ít đâu nhĩ!”, Tình Mỹ cười ngọt ngào, mặt ngày nghi hoặc hỏi.

Tiểu Mẫn vội xua tay: “Này, giờ có ai trong lớp này không biết địa chỉ của Dục Thụ đâu! Kể từ hôm cậu ấy chuyển vào lớp ta, tất cả những gì liên quan đến cậu ấy đều được điều tra tường tận, chỉ có điều các bạn ấy không muốn để cho cậu biết mà thôi, ai bảo Dục Thụ đối xử với cậu tốt như thế kia chứ!”

“Thế à?”, Tình Mỹ ngẩn ra: “Tiểu Mẫn, cảm ơn cậu, tớ đi trước đây!”

Nói rồi Tình Mỹ liền cầm tờ giấy mà Tiểu Mẫn đưa, xách cặp sách chạy ra khỏi trường.

Chạy ra khỏi trường rồi Tình Mỹ mới bắt đầu lo lắng, lát nữa đi gặp Dục Thụ không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu mẹ anh ấy ở nhà, cô biết phải làm sao? Suy nghĩ ấy khiến cho bước chân của Tình Mỹ như chùn lại.

Tình Mỹ nhìn tờ giấy trong tay, vừa đi vừa cắn móng tay, chậm chạp bước trên đường. Hàng cây ngô đồng bên đường đã bắt đầu rụng lá, những chiếc lá nửa xanh nửa vàng rung rinh trong gió nhẹ, ánh mắt cô dường như cũng đang rung rinh theo những chiếc lá, cô đang lẩn mò trong đầu kẻ sách ứng phó với các tình huống có thể xảy ra.

Nhà Dục Thụ không xa lắm, chỉ cần đi hết con đường này là đến nơi, đó chính là khu đô thị dành cho giới quý tộc.

13. Chương 13: Nước Mắt Vô Hình (2)

Những người sống ở đó đều là những người giàu có, trước đây Thuần Hạ và Tình Mỹ từng đến khu này, những ngôi nhà màu trắng được thiết kế theo kiểu kiến trúc châu Âu nằm san sát nhau, trên mỗi con đường đều có một trạm bảo vệ, người lạ muốn vào khu này phải trả lời một lô một lốc những câu hỏi. Tình Mỹ và Thuần Hạ lần đó qua được hai cửa liên bị một anh bảo vệ cao lớn chặn lại, giờ nghĩ thôi mà vẫn còn thấy run. Cô giẫm lên những chiếc lá bên đường, trong đầu chẳng nghĩ được cách nào.

Tình Mỹ đi qua đi lại dưới bóng râm, đột nhiên ở cách đó không xa, cô nhìn thấy hai cái bóng quen thuộc đang đứng nói chuyện. Cô lặng lẽ đến gần chỗ họ, sau đó trốn vào một gốc cây ngô đồng và thò đầu ra, âm thầm quan sát hai người họ nói chuyện.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua tán cây, để lại những đốm sáng nho nhỏ trên mặt đường, rung rinh theo cơn gió. Hai chàng trai thân hình cao lớn, đẹp như hai thiên sứ từ trên trời đáp xuống.

Đặc biệt là chàng trai cao lớn đó, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cởi hai khuy cổ như thường ngày, để lộ làn da trắng mịn không tì vết, cổ anh dài và đẹp hơn cả cổ con gái, cả khuôn mặt điển trai đến mức khiến người khác ngệt thở.

Vẻ đẹp mê li của anh khiến cho mỗi người nhìn thấy anh đều bị hấp dẫn. Đôi mắt anh đẹp như một giấc mộng, mang theo vẻ bí ẩn và nỗi buồn phảng phất, khiến người khác bị mê hoặc, bị mất phương hướng.

Mặc dù đã ngắm anh không biết bao nhiêu lần, nhưng Tình Mỹ vẫn bị anh mê hoặc.

“Dục Thụ...”

Cô giật mình bởi tiếng lẩm bẩm của chính mình, phát hiện ánh mắt Dục Thụ đang hướng về phía mình, Sâm Trí có hơi hoài nghi, cũng nhìn theo ánh mắt của Dục Thụ. Tình Mỹ giật mình, vội vàng rút đầu lại, nín thở đứng yên.

Chắc anh ấy không nhìn thấy mình đâu nhỉ?

Tình Mỹ cứ im lặng chờ cho đến khi hai người họ bắt đầu nói chuyện tiếp mới thở phào. Nhưng tại sao Dục Thụ và Sâm Trí lại đi cùng nhau nhỉ? Mà Sâm Trí lần nào gặp Dục Thụ cũng tỏ ra tức tối, hai người họ thì có chuyện gì để mà nói nhỉ?

Tình Mỹ vô cùng tò mò, cô nghiêng đầu lắng nghe.

“... Vì vậy, tôi giao Tình Mỹ cho cậu, cậu nhất định phải chăm sóc cô ấy cho tử tế!”. Giọng nói của Sâm Trí thấp thoáng sự u uất, mới nghe được có một câu mà cô đã thấy lòng mình chùng xuống.

Cậu ấy đến tìm Dục Thụ là để nhờ Dục Thụ chăm sóc cho mình ư?

Tình Mỹ cắn chặt môi, vô cùng ân hận trước thái độ lỗ mãng và tuyệt tình của mình hôm ấy.

“Tôi không hiểu ý của cậu, tôi nhớ là cậu rất thích Tình Mỹ, lần này đến tìm tôi rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Mặc dù chăm sóc Tình Mỹ là chuyện tôi nên làm, nhưng tôi vẫn hi vọng cậu sẽ nói rõ ràng một chút!”

Sâm Trí bỗng chốc nổi cáu, anh tóm lấy cổ áo Dục Thụ, gằn giọng nói:

“Tôi nói thế mà cậu còn chưa hiểu sao? Đều vì cái thằng khốn như cậu nên Tình Mỹ mới không thích tôi! Tôi cứ tưởng tôi ở bên cô ấy lâu như vậy, sẽ có một ngày cô ấy phát hiện ra cái tốt của tôi, sẽ có một ngày cô ấy cảm động trước tôi, thế nhưng sự xuất hiện của cậu đã phá hỏng tất cả!”

“Sự xuất hiện của tôi ư?”

Khóe môi Dục Thụ khẽ nhếch lên, nụ cười của anh đột nhiên trở nên đáng sợ. Cứ mỗi lần nổi giận là nụ cười của anh lại trở nên u ám như vậy, khiến cho người khác có cảm giác nặng nề, bị đe dọa.

“Không sai! Kể từ khi cậu xuất hiện, Tình Mỹ đã không còn nhận ra những gì tốt đẹp ở tôi nữa, thậm chí còn nghĩ tôi mang lại phiền phức và rắc rối cho cô ấy, cô ấy đã bắt đầu từ chối tôi đối xử tốt với cô ấy. Cậu có biết không hả? Hôm tôi tỏ tình với cô ấy, nhưng vì cậu, cô ấy đã lại từ chối tôi, thậm chí từ chối sự chăm sóc của tôi...”

Bàn tay Sâm Trí càng lúc càng siết chặt cổ áo của Dục Thụ, các đường gân như nổi hết cả lên. Tình Mỹ nắm chặt vạt áo của mình, căng thẳng đến nghẹt thở, chỉ sợ Sâm Trí sẽ đánh Dục Thụ.

“Cô ấy từ chối sự chăm sóc của cậu ư?”, Dục Thụ nhíu mày: “Sao cô ấy lại hư như vậy nhỉ? Không để cậu chăm sóc cho cô ấy. Cô ấy lại không biết tự chăm sóc, bảo tôi phải làm sao đây?”

“Tôi biết cô ấy chỉ muốn cậu chăm sóc cho cô ấy, vì vậy tôi mới nhờ cậu, nếu như cậu thật lòng thích Tình Mỹ, vậy cậu hãy chăm sóc cô ấy cho tử tế. Nếu cậu dám bắt nạt Tình Mỹ, tôi quyết không tha cho cậu!”

Dục Thụ ngây người, ngây ngơ lặp lại từng từ: “Cô ấy chỉ muốn tôi chăm sóc cho cô ấy...”

“Không sai!”

“Nhưng tôi chẳng biết gì cả, ngay cả chuyện úp mì cũng không biết, cũng không biết cô ấy thích ăn cái gì. Tôi...”, ánh mắt Dục Thụ đột nhiên trở nên hoang mang.

“Vì vậy cậu càng phải cố gắng hơn nữa, nhất định phải chăm sóc Tình Mỹ cho chu đáo, nếu không cho dù Tình Mỹ có thích cậu thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định sẽ cướp cô ấy về, mặc dù không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, nhưng tôi không thể để người khác làm tổn thương cô ấy. Cậu đã nghe rõ chưa hả?”

Sâm Trí càng nói càng kích động, nhưng tình cảm sâu sắc ánh lên trong ánh mắt anh khiến Tình Mỹ thấy mắt mình như mờ đi. Tình Mỹ khe khẽ khóc, lấy tay bịt chặt miệng mình để không bật khóc thành tiếng. Giao người con gái mà mình yêu nhất cho một người con trai khác, chắc chắn cần phải dùng cảm và cao thượng lắm mới có thể làm được!

Sâm Trí, xin lỗi cậu, thật sự xin lỗi cậu...

Trái tim Tình Mỹ như đang gào thét, nhưng Sâm Trí không thể nào nghe thấy. Cô chỉ có thể đem tất cả những áy náy cất vào tận sâu trong lòng. Cô sẽ mãi mãi cảm kích, trên thế giới này có một chàng trai coi

hạnh phúc của cô chính là việc quan trọng hàng đầu trong cuộc đời mình. Nhưng điều duy nhất mà cô có thể làm cho Sâm Trí là, từ từ buông đôi bàn tay trước nay chỉ quen dựa dẫm vào anh ra.

Cô không thể đón nhận tình cảm của Sâm Trí, cũng không thể tham lam sự giúp đỡ của cậu ấy...

Dực Thụ ngây người hồi lâu, sau đó từ từ nhả ra từng chữ: “Cảm ơn cậu!”

“Cậu muốn cảm ơn tôi thì hãy chăm sóc tốt cho Tình Mỹ!”

“Tôi hứa với cậu, tôi sẽ dùng mạng sống của mình để yêu cô ấy, tôi sẽ chăm sóc cô ấy, không bao giờ rời xa, chỉ có cái chết mới chia lìa được chúng tôi!”

Bùng...

Đầu óc của Tình Mỹ chợt trống rỗng, trái tim cũng như muốn nhảy ra ngoài đến nơi.

Anh ấy nói, anh ấy sẽ dùng mạng sống để yêu mình.

Tình Mỹ bật chặt miệng, mắt càng mờ đi, nỗi hạnh phúc và buồn bã đan xen trong lòng, cô không sao đè nén được tình cảm của mình, liền bước ra khỏi gốc cây, sà vào lòng Dực Thụ, bật khóc nức nở.

“Tình Mỹ!”

“Sao em lại đến đây?”

Hãy để cô ích kỉ đi, cô thật sự không thể đè nén được tình cảm của mình dành cho Dực Thụ.

Dực Thụ và Sâm Trí cùng lúc tròn mắt kinh ngạc. Tình Mỹ nghẹn ngào khóc không ra tiếng, trong đầu chỉ có những câu Dực Thụ vừa nói. Cô ngẩng mặt nhìn anh, sau đó dấn vào ngực anh, lớn tiếng la hét.

“Anh nói dối, anh lừa em, anh không hề thích em!”

“Tình Mỹ, những gì anh nói đều là thật! Anh sẽ yêu em, bảo vệ em cả đời này, dùng tính mạng của anh để chăm sóc em đến giây phút cuối cùng!”, Dực Thụ nhẹ nhàng ôm lấy Tình Mỹ.

“Vậy tại sao bao nhiêu ngày nay anh không đến thăm em? Anh có biết em buồn, em sợ đến mức nào không? Em tưởng anh giận em, em sợ anh không thèm quan tâm đến em nữa, sao anh có thể như vậy chứ, anh là đồ xấu xa!”

Tình Mỹ giằng tay ra khỏi tay Dực Thụ, ra sức dấn vào ngực anh.

Lần này Dực Thụ đứng yên cho Tình Mỹ đánh, nhưng ánh mắt tha thiết có thể làm tan chảy mọi băng tuyết trên đời. Cho đến khi Tình Mỹ không còn sức lực để đánh nữa, anh mới lại ôm cô vào lòng.

“Tình Mỹ, anh xin lỗi, anh lại để em lo lắng rồi!”. Anh khẽ thì thầm vào tai cô, giống như cơn gió xuân mang theo hương hoa tường vi bay qua: “Mấy hôm nay anh bị mẹ anh nhốt lại, không ra ngoài được, lúc nào cũng có người canh chừng. Khó khăn lắm hôm nay anh mới trốn ra ngoài được, đang chuẩn bị đi gặp em thì gặp Sâm Trí đến tìm”.

“Thật không?”

Những lọn tóc dài của Tình Mỹ khẽ tung bay trong gió, Dực Thụ dịu dàng gài tóc vào sau tai cho cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Thật mà!”

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn Dực Thụ. Mặc dù có rất nhiều điều muốn nói với Sâm Trí, nhưng không hiểu sao lúc này cô chỉ muốn nhìn Dực Thụ, cô biết Sâm Trí sẽ hiểu cho cô, kể từ nhỏ, cậu ấy đã là người hiểu cô nhất, vì vậy không cần cô phải mở miệng cậu ấy cũng biết cô đang cần gì.

“Sâm Trí...”

Tình Mỹ khẽ gọi tên Sâm Trí, anh nhìn cô, sau đó quay lưng lại với cô.

“Đừng nói cảm ơn với tớ! Cậu biết tớ không muốn nghe câu đó, chỉ cần cậu hạnh phúc là được rồi! Nhất định phải hạnh phúc...”

“Sâm Trí...”. Tình Mỹ trào nước mắt, cô chỉ biết gọi tên Sâm Trí, lặng lẽ nhìn theo bóng của cậu ấy đang xa dần.

“Đồ ngốc, đừng khóc nữa, anh thích Tình Mỹ cười cơ!”

“Ừm, em cũng thích Dục Thụ cười!”, Tình Mỹ mỉm cười, sau đó gạt nước mắt.

“Tình Mỹ, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc!” Dục Thụ dường như đã cảm thấy sự áy náy của

Tình Mỹ dành cho Sâm Trí. Anh dịu dàng xoa đầu cô, hơi ấm từ lòng bàn tay anh lan tỏa vào tận trái tim cô, khiến cho nỗi buồn vơi đi rất nhiều.

Gió nhẹ mơn man thổi qua, Tình Mỹ và Dục Thụ ôm siết lấy nhau, tất cả những gì xung quanh dường như không tồn tại, chỉ có hai người với hương hoa tường vi ngọt ngào.

Tình Mỹ vùi đầu vào ngực Dục Thụ, không nỡ phá vỡ giây phút ngọt ngào này, nhưng vẫn không thể không thốt lên: “Dục Thụ, nếu cứ được thế này mãi thì tốt biết mấy!”

“Chỉ cần em muốn, chúng ta sẽ cứ như vậy mãi mãi!”, Dục Thụ dịu dàng thì thầm vào tai cô.

Tình Mỹ siết chặt vòng tay ôm Dục Thụ, sau đó lưu luyến trong lòng anh: “Thật không? Có thật là chỉ cần em muốn chúng ta sẽ có thể như thế này mãi mãi không?”

“Đương nhiên rồi!”, Dục Thụ âu yếm nhìn Tình Mỹ: “À, anh khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi vòng vây của mẹ, thế này đi, chúng ta đi hẹn hò nhé!”

“Hẹn hò á?”, Tình Mỹ đột nhiên nhớ ra mục đích đến đây của mình. Cô liền lấy tấm thiệp trong cặp ra: “Dục Thụ, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ? Lúc ấy chúng ta đã cùng làm gì nào?”

“Cái gì?”, Dục Thụ ngây người, ngẫm nghĩ hồi lâu mà không thể nhớ ra.

“Ái chà, anh ngốc thế! Chúng ta cùng rút thăm trúng thưởng! Ở cửa hàng đồ ngọt ấy, anh nhớ chưa nào?”

“À...”, cuối cùng thì Dục Thụ cũng nhớ ra: “Tình Mỹ, không phải em định bảo anh dẫn em ra cái đảo ấy để hẹn hò đấy chứ? Trước mắt thì việc này có hơi khó đấy!”

Ha ha ha...

Biết ngay anh ấy sẽ nghĩ vậy mà.

Tình Mỹ nhún vai nói: “Anh xem tấm thiệp này đi là biết liền!”

Dục Thụ ngây ra hỏi: “Cái gì đây?”

Nhưng chưa đợi cô đáp, mắt anh đã sáng lên, vui mừng nhìn cô.

“Lẽ nào...”, trong đôi mắt đẹp của anh như có hàng ngàn vì sao đang lấp lánh: “Chúng ta trúng thưởng rồi?”

Tình Mỹ sà vào lòng anh, ôm lấy cổ anh.

“Ha ha, chúng ta trúng giải rồi! Một chuyến du lịch đảo Benoa, giải đặc biệt đấy!”

“Thật không, đúng là quá bất ngờ!”

Dục Thụ xem ra rất vui mừng trước tin này.

Tình Mỹ ngẫm nghĩ một lát rồi lấy một bức tranh trong cặp ra. Cậu bé trong tranh đang mỉm cười, chừng sáu, bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên niềm hạnh phúc, nụ cười rạng rỡ như hoa tường vi trong ánh mặt trời.

Dục Thụ mở ra xem: “Đây là...”

“Anh có cảm thấy cậu bé này trông hơi giống anh không? Đặc biệt là đôi mắt ấy!”

Dục Thụ có hơi kinh ngạc, anh nhìn bức tranh không chớp mắt, cuối cùng nhìn Tình Mỹ nói: “Cậu ấy cười thật hạnh phúc!”

“Em hi vọng Dục Thụ và cậu ấy cùng hạnh phúc!”

Tình Mỹ biết trong khoảnh khắc này, bản thân mình cũng tràn đầy hạnh phúc như cậu bé trong tranh, bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt của Dục Thụ trở nên sâu thẳm, cảm giác ấm áp ấy khiến cô thấy vô cùng ngọt ngào.

“Dục Thụ, anh biết không? Thực ra em có thể vẽ tranh là hoàn toàn nhờ vào cậu bé tình cờ gặp mặt này đây. Nếu như không có cậu ấy, giấc mơ vẽ tranh của em lúc năm tuổi đã tan thành mây khói rồi!” “Chính là cậu bé trong tranh này ư?” Tình Mỹ gật đầu.

“Để kiếm được một nghìn tệ tiền học phí học vẽ, em đã mua một tấm vé số số, nhưng em không dám cào. Anh có biết không, lúc ấy em đã buồn, đã vô vọng đến mức nào, cảm thấy mình là một người vô cùng bất hạnh, chẳng có chút tự tin nào. Nhưng lúc em đang vô cùng tuyệt vọng ấy, đột nhiên có một cậu bé xuất hiện, cậu ấy thật sự rất đẹp, giống như thiên sứ từ trên trời rơi xuống vậy, mắt cậu ấy đẹp như mắt anh, có pha chút ánh tím, giống như màu hoa tường vi, ấm áp và bí ẩn...”

Tình Mỹ càng kể, Dục Thụ càng tỏ ra kinh ngạc, nhưng bởi vì Tình Mỹ vẫn mãi đắm chìm trong hồi ức nên hoàn toàn không phát hiện ra.

Mặt trời từ từ khuất sau chân núi phía xa xa.

Dục Thụ nắm lấy tay Tình Mỹ, hai người ngồi xuống một chiếc ghế bên đường, những cây ngô đồng xào xạc trong gió, những phiến lá vàng rơi lả tả khắp mặt đường, một buổi chiều mùa thu man mát.

“...Về sau, em nhờ cậu ấy giúp cào tấm vé, thế mà trúng một ngàn tệ thật, nhờ thế mà em có cơ hội tiếp tục học vẽ. Kể từ ngày đó, cậu ấy đã trở thành vị thần hộ mệnh trong lòng em, bởi vì cậu ấy nói rằng...”

“Bởi vì bạn là thiên sứ được thần thánh yêu thương, vì vậy mà bạn mới trúng giải!” Tình Mỹ tròn tròn mắt.

Anh ấy...

Anh ấy vừa nói cái gì?

“Bởi vì bạn là thiên sứ được thần thánh yêu thương, vì vậy mà bạn mới trúng giải!”, Dục Thụ lặp lại lần nữa, thích thú nhìn đôi mắt mở to vì kinh ngạc của Tình Mỹ.

“Dục Thụ, anh... sao anh biết cậu ấy nói cái gì?”. Tình Mỹ kinh ngạc đến mức không dám tin, mặc dù có hơi nghi ngờ anh chính là cậu bé đó, nhưng cô cũng biết xác suất này là rất nhỏ.

“Em nói xem?”, Dục Thụ nháy mắt với Tình Mỹ.

Trong kí ức, cậu bé đẹp trai ấy cũng từng nháy mắt với cô, giống hệt như điệu bộ của Dục Thụ.

Ôi trời ơi!

Chẳng lẽ anh ấy chính là cậu bé đó thật sao? Nhưng anh là ngôi sao may mắn của cô, nếu như có anh ở bên cạnh, cô tin rằng cái xác suất ấy cũng có thể xảy ra lắm chứ.

Tình Mỹ vui lắm, nụ cười trên mặt càng lúc càng rạng rỡ.

Thần hộ mệnh, cuối cùng thì cô đã tìm lại được thần hộ mệnh của mình!

Hóa ra sự gặp gỡ của hai người đã được an bài từ rất sớm. Lúc còn nhỏ, anh đã xuất hiện và giúp cô kiếm được một nghìn tệ đúng vào lúc cô cảm thấy vô vọng nhất, khiến cô có cơ hội thực hiện giấc mơ của mình. Giờ lớn rồi, anh lại xuất hiện đúng vào lúc cô cảm thấy buồn bã nhất, lại lần nữa giúp cô trúng thưởng, hơn nữa lại mang đến cho cô cảm giác yêu đương ngọt ngào chưa từng có.

“Anh đúng là cậu bé đó, là thần hộ mệnh của em ư?”, Tình Mỹ xác nhận lại lần nữa.

Dục Thụ mỉm cười: “Anh cũng không ngờ em chính là cô bé ấy, hóa ra lần đầu tiên gặp nhau, em gọi anh là thần hộ mệnh là vì chuyện này à?”

“Vâng! Bởi vì kể từ lúc năm tuổi, anh đã trở thành trụ cột trong lòng em, mỗi lần cho dù có buồn bã thế nào, em đều tâm sự với thần hộ mệnh. Lần đầu tiên gặp anh, em cảm thấy anh rất giống với cậu bé ấy, vì vậy mới buột miệng gọi anh là thần hộ mệnh!”

“Cũng chính vì lí do này mà lúc ở phòng tranh, em đã vẽ anh trong bối cảnh như vậy à?”

Mắt Tình Mỹ sáng lên, cô mỉm cười nhìn Dục Thụ, lúc ấy thực sự cô không định vẽ thành như thế, nhưng không hiểu sao bàn tay cô cứ vẽ ra như vậy. Lúc ấy cô dường như đã nhìn thấy cậu bé thần tiên ngày nào đã lớn lên và biến thành Dục Thụ, đợi đến khi nhận thức được ra vấn đề thì bản vẽ đã hoàn thành xong phần khung mắt rồi.

Hoặc cũng có thể ở sâu trong tiềm thức của cô, cô đã sớm nhận ra anh.

“Dục Thụ, lúc còn nhỏ, anh cười trông rất hạnh phúc, chẳng có chút ưu tư nào, hoàn mỹ như một thiên thần, khiến người khác rung động, nhưng hiện giờ anh đã biết buồn, trong mắt luôn phảng phất sự u uất”.

Tình Mỹ vừa nói vừa nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Dục Thụ, ánh mắt ấy có vẻ khá phức tạp, cô chăm chú quan sát, nhưng vẫn không thể hiểu được.

“Có lẽ vì thế mà ông trời mới cho chúng ta được gặp lại nhau”.

“Hả?”

Tình Mỹ không hiểu anh nói vậy có ý gì, Dục Thụ liền bổ sung: “Bởi vì sự xuất hiện của em chính là hạnh phúc mà ông trời ban cho anh. Tất cả niềm vui của anh đều do em cất giữ, em chính là hạnh phúc cả đời này của anh!”

Mắt Tình Mỹ ướt ướt, trong lòng có cảm giác ngọt ngào như mật ong.

Dục Thụ nhẹ nhàng nâng mặt Tình Mỹ lên, đôi môi mềm mại như cánh hoa từ từ tiến lại gần...

Mười centimet... Năm centimet...

Một centimet...

Hơi thở của Dục Thụ phả vào mặt cô, đôi mắt đen láy của anh đang phản chiếu đôi mắt trong veo của cô, cô có thể nhìn thấy một ngọn lửa đang bùng lên trong đôi mắt của mình thông qua mắt anh.

Tình Mỹ nhắm mắt lại, tim đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Bùm một tiếng, cô chẳng còn nghe thấy gì nữa hết.

Đôi mắt nhắm nghiền của Tình Mỹ mở ra, cô nhìn thấy đôi hàng mi dài của anh đang chạm vào mặt mình, thế giới như trở nên hỗn loạn, những cánh hoa tường vi trắng, đỏ... bay lả tả khắp nơi.

Đôi môi Dục Thụ cuốn lấy môi cô, hơi thở của anh phảng phất hương hoa tường vi, cô có cảm giác cơ thể mình như đang bay lên, chao liệng giữa những cánh hoa tường vi...

14. Chương 14: Nụ Hôn Dưới Bầu Trời Sao (1)

Thời gian dường như đang dừng lại, trong miệng phảng phất hương hoa tường vi, những cơn gió nhẹ mang đến cái mát lạnh của ban đêm. Tình Mỹ cảm nhận được hơi thở của Dục Thụ, thật như anh đang ở bên cạnh cô, đây là cảnh tượng thường có trong mơ của cô suốt mấy ngày qua.

Mặt Dục Thụ đỏ bừng, đôi mắt sáng đến mức khiến người ta liên tưởng đến những dòng suối trong mát, lồng ngực săn chắc khẽ phập phồng, anh say đắm nhìn Tình Mỹ. Nép vào ngực anh, cô thật sự hi vọng khoảnh khắc này là mãi mãi.

“Tình Mỹ...”

Anh khẽ gọi tên cô.

Tình Mỹ ngẩng đầu, toàn thân mềm như bún, dồn cả sức nặng cơ thể lên người Dục Thụ, lắng nghe giọng nói của anh.

Cánh tay anh thật khỏe, thân thể anh thật ấm áp, nằm trong vòng tay anh, cô thật sự cảm thấy khoảng cách giữa hai người như gần lại, gần đến mức có thể nghe thấy nhịp đập trái tim anh, gấp gáp và tràn đầy sức sống.

“Tình Mỹ, anh sẽ chăm sóc em cả đời, anh sẽ yêu thương em hết lòng!”

Tình Mỹ nghe thấy tiếng nói của anh thoảng qua tai, từng từ từng chữ đều như dòng nước mát chảy bên tai.

“Nhưng mà... hình như mẹ anh... không thích em lắm!”

Tâm trạng vui vẻ bỗng như rơi xuống vực thẳm, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh khuôn mặt mẹ Dực Thụ. Tình Mỹ cúi đầu, giọng nói trầm đến mức chỉ có cô nghe thấy.

Dực Thụ khẽ nhíu mày, trong mắt ánh lên vẻ bất lực và buồn bã. Tình Mỹ thầm tự trách bản thân đã phá hoại không khí vui vẻ giữa hai người.

“Dực Thụ, anh biết không? Em có thể bất chấp suy nghĩ của người khác, em chỉ cần anh ở bên em là đủ rồi... Được nhìn thấy anh cười hàng ngày, được anh dịu dàng quan tâm chính là động lực lớn nhất của em, em yêu sức mạnh kiên định và dịu dàng trong lòng bàn tay anh, nó luôn mang lại cho em rất nhiều hi vọng... Vì vậy anh đừng buồn, em chỉ cần có anh là đủ rồi”.

“Nhưng anh cứ yên tâm, em nhất định sẽ khiến mẹ anh thích em!”. Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt buồn bã của Dực Thụ, đôi mắt ấy như một vì sao sáng trong đêm, khiến cô đắm say. Gió nhẹ thổi qua, đôi lông mày của anh từ từ dần ra, khóe môi khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ.

“Tình Mỹ, giờ anh chẳng còn chỗ nào để đi nữa! Cho nên...”, Dực Thụ nhẹ nhàng xoa đầu cô, nói bằng giọng làm nũng.

Tình Mỹ mở to mắt nhìn nụ cười tinh quái của anh: “Cho nên...”

“Cho nên anh sẽ theo em về nhà!” Theo mình về nhà ư?

Tình Mỹ kinh ngạc nhìn Dực Thụ, đôi mắt anh lúc này như đang phủ một lớp sương mù.

Tình Mỹ ngạc nhiên hỏi lại: “Dực Thụ, anh muốn về nhà em á?”

“Đúng thế, anh trốn ra khỏi nhà, giờ chẳng còn chỗ nào để đi nữa, vì vậy anh phải ở chung với Tình Mỹ, sau này tiện thể chăm sóc em luôn!”

Nụ cười của Dực Thụ như một bông pháo hoa đang nổ xòe trên bầu trời đêm, lấp lánh bắt mắt. Tình Mỹ không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào của anh, chỉ có điều cô không biết dùng lời nào để thể hiện cảm xúc của mình lúc này.

Cô ngáy ra không biết làm thế nào, Dực Thụ đến nhà mình, nếu là như vậy, chẳng phải là sống chung hay sao?

Tình Mỹ hoảng hồn trước cái ý nghĩ này của mình.

Cô nuốt nước bọt, xác nhận lại lần nữa: “Anh nói anh muốn đến nhà em sao? Cùng ăn cơm, cùng ngủ... dưới một mái nhà ư?”

“Sao thế? Tình Mỹ không hoan nghênh anh à?”

“Không phải, không phải!”, Tình Mỹ vội vàng xua tay.

“Nếu như Tình Mỹ không thu nhận anh, vậy anh sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi...”, anh vừa nói vừa làm ra vẻ đáng thương.

Nhìn Dực Thụ ủ rũ, tội nghiệp như đứa trẻ trước mặt, trái tim Tình Mỹ như tan ra.

Hơn nữa, cứ nghĩ đến việc có nhiều thời gian ở bên Dực Thụ, sáng sớm mỗi ngày thức dậy đều nhìn thấy Dực Thụ, hai người có thể cùng nhau nằm thu mình trên ghế sofa, ăn đồ ăn vặt, xem ti vi vào mỗi cuối tuần... là trái tim Tình Mỹ lại đập liên hồi.

“Tình Mỹ, em nghĩ kĩ chưa? Chẳng lẽ em nhẫn tâm để anh lang thang như chó mèo hoang ở bên ngoài? Anh nghĩ Tình Mỹ lương thiện của chúng ta chắc chắn không nhẫn tâm làm vậy đâu, đúng không?”

Tình Mỹ bật cười, nhón chân, đưa tay lên xoa đầu anh như xoa đầu một chú mèo con: “Thôi được rồi, miu con Dực Thụ của chị, chị sẽ nhặt em về nhà nuôi vậy...”

Dực Thụ cúi xuống, tránh ra khỏi bàn tay Tình Mỹ, lớn tiếng nói: “Giỏi lắm Tình Mỹ, em thật là xấu xa! Để xem anh xử lí em thế nào nhé!”

Anh nói rồi liền xông đến cù Tình Mỹ.

“Ha ha... em không dám nữa... không dám...”

Cô sợ nhất là bị nhột nên vội vàng bỏ chạy. Dực Thụ đuổi theo sát nút: “Tình Mỹ xấu xa kia, em mau đứng lại!”

Kẹt...

Tình Mỹ mở rộng cửa, Dực Thụ bước vào trong phòng, bỗng cảm thấy hơi do dự. Anh chắc cũng khá căng thẳng với cuộc sống chung sắp tới.

Tình Mỹ vừa hi vọng, thích thú lại vừa căng thẳng. Cô đi vào phòng Thuần Hạ, thấy Thuần Hạ đang nằm trên giường đọc tiểu thuyết liền đến gần nói: “Thuần Hạ, tớ có chuyện này cần bàn bạc với cậu một chút!”

“Chuyện gì thế?”, Thuần Hạ dừng dừng hỏi, chẳng buồn ngẩng đầu lấy một cái.

“Chuyện đó... Dực Thụ trốn ra khỏi nhà, anh ấy không có nơi nào để đi, tớ định cho anh ấy ở đây một thời gian...”, Tình Mỹ còn chưa nói hết, Thuần Hạ đã nhảy dựng lên.

“Cái gì? Như thế có nghĩa là hai người định sống thử hả?”

“Không phải, không phải, cậu nói lằng nhằng gì thế? Dực Thụ chỉ là không còn nơi nào để đi nên mới ở lại chỗ chúng ta một thời gian. Thuần Hạ, xin cậu đấy!”

Tình Mỹ vội vàng giải thích, nhưng nghe có vẻ rất miễn cưỡng. Nhìn thấy Thuần Hạ trợn trừng mắt nhìn mình, Tình Mỹ gần như là làm nũng Thuần Hạ.

Bởi vì căn nhà này là tài sản đứng tên của một giáo viên trong cô nhi viện, mà cô giáo này đã ra nước ngoài cùng chồng, thế nên Tình Mỹ, Thuần Hạ và Sâm Trí đã sống ở đây suốt một thời gian dài. Căn nhà có hai tầng, bọn họ ở tầng hai, tầng một vẫn còn phòng trống.

“Như thế còn không phải sống thử thì là gì? Có gì khác biệt chứ?”

Thuần Hạ lườm Tình Mỹ, chẳng chút động lòng. Tình Mỹ biết Thuần Hạ đã hiểu lầm, nhưng Dực Thụ chỉ đơn giản là ở đây một thời gian chứ không phải là sống thử như các cặp tình nhân khác.

“Đương nhiên là có khác biệt rồi, tớ với cậu và Sâm Trí chẳng phải cũng ở chung đấy thôi?”

“Chuyện này lại khác nhé! Chúng ta cùng nhau lớn lên, giống như người một nhà, người nhà ở chung với nhau là chuyện đương nhiên, nhưng Dực Thụ thì khác. Cậu ấy là bạn trai của cậu đấy!”. Thuần Hạ vừa nói vừa nhìn Dực Thụ đang luẩn quẩn không biết nên đi ra hay đi vào.

Dực Thụ đứng bên ngoài cửa, nhún vai mỉm cười với Thuần Hạ.

Nhưng lần này, mỹ nam kế của anh đã thất bại.

Tình Mỹ vội vàng kéo Thuần Hạ ra xa một chút, bảo cô nói nhỏ thôi, tránh để Dực Thụ cảm thấy khó xử.

“Thuần Hạ, xin cậu đấy! Dù gì chỗ chúng ta cũng rất rộng! Cô Mary sẽ không quay lại, nếu Dực Thụ đến đây ở cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta mà!”

“Xin cậu đấy Tình Mỹ, anh ta còn chưa chuyển đến đã ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta rồi!”. Thuần Hạ cốc mạnh vào trán Tình Mỹ, Tình Mỹ á lên một tiếng, âm ục ục đầu, tỏ vẻ đáng thương.

Tình Mỹ tiếp tục lắc lắc tay Thuần Hạ năn nỉ: “Đi mà Thuần Hạ, năn nỉ cậu mà! Cậu nhận lời đi mà!”

Thuần Hạ nhìn bộ dạng của Tình Mỹ, chán nản nói: “Thôi được rồi, tùy cậu đấy, chỉ có điều anh ta mà dám làm vậy, Thuần Hạ này sẽ cho anh ta biết tay! Hừ!”

Lúc nói câu này, Thuần Hạ cố tình cao giọng, lại còn vung nắm tay lên ra oai.

“Nhưng mà Thuần Hạ này, như thế liệu Sâm Trí có vui không?”

Tình Mỹ không dám nhìn thẳng vào mắt Thuần Hạ, cô sợ sẽ nhìn thấy nỗi buồn trong mắt cô ấy.

Çap • Nhat • Eb00k • Çom

Cô không thể đổi mặt với sự quan tâm của Sâm Trí, cũng không thể đổi mặt với nỗi buồn của Thuần Hạ. Nếu như tình yêu có thể trao đổi, nếu như tình yêu có thể chuyển hướng, không biết khi nào Sâm Trí mới chuyển tình yêu dành cho Tình Mỹ sang Thuần Hạ đây?

Thuần Hạ lại cố mạnh lên trấn Tình Mỹ: “Cô ngốc ạ, Sâm Trí cũng hi vọng cậu được hạnh phúc! Nếu như cậu vui, cậu ấy cũng vui. Sâm Trí cứ để tớ lo!”

Mặc dù Thuần Hạ nói vậy nhưng Tình Mỹ vẫn cảm thấy có lỗi với Sâm Trí. Nếu thật sự yêu một người, cho dù có hi vọng người ấy hạnh phúc thì khi nhìn thấy người ấy thân mật với người khác, chắc chắn cũng vẫn sẽ rất đau lòng.

Nhưng với tình hình lúc này, dường như cô chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Đến tận nửa đêm mới thấy Sâm Trí trở về. Lúc anh nhìn thấy Dục Thụ ngồi trên ghế sofa, mặt Sâm Trí đỏ ra vì kinh ngạc.

Tình Mỹ ái ngại hỏi: “Sâm Trí, cậu đi đâu thế? Sao muộn thế này mới về nhà?”

Sâm Trí tỏ vẻ rất bình tĩnh, đổi dép lê đi trong nhà rồi nói: “Tớ đi làm thêm. Hôm nay cửa hàng buôn bán được nên mới về muộn!”

Nói rồi anh nhìn sang Dục Thụ, mặt hiện rõ dấu hỏi chấm to đùng.

Dục Thụ nhìn thẳng vào mắt Sâm Trí, nói: “Sâm Trí, có thể sắp tới tôi sẽ phải ở nhờ trong nhà các cậu, làm phiền mọi người quá!”

Bộp!

Đôi giày trên tay Sâm Trí rơi bộp xuống đất. “Cái gì? Sống ở đây á?”

Mắt Sâm Trí như tóe lửa, đau đớn nhìn sang Tình Mỹ.

Tình Mỹ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ai oán của Sâm Trí, nhủ thầm trong lòng: “Sâm Trí, xin lỗi cậu!”

“À Sâm Trí, tớ có chuyện này muốn nói với cậu, cậu đi theo tớ một lát!”. Thuần Hạ nhìn thấy tình trạng này liền vội vàng chạy đến kéo Sâm Trí vào trong phòng, vừa kéo Sâm Trí vừa đánh mắt ra hiệu cho Tình Mỹ yên tâm.

Nhìn thấy Thuần Hạ kéo Sâm Trí vào phòng và đóng cửa lại, Tình Mỹ và Dục Thụ ngoảnh sang nhìn nhau.

Dục Thụ thờ ơ ngồi ăn hoa quả và xem ti vi. Tình Mỹ thì đứng ngồi không yên, căng thẳng dán mắt vào cánh cửa phòng ngủ, lắng tai nghe động tĩnh.

Thình thoảng lại loảng thoảng có tiếng còi còi vọng ra.

Tình Mỹ cứ như kiến bò chảo nóng, lòng bàn tay toát mồ hôi hột, các móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, chỉ có nỗi đau thể xác mới có thể kéo cô ra khỏi sự căng thẳng lúc này.

Tâm trạng thấp thỏm bất an khiến Tình Mỹ nhón chân đến bên cửa, ghé tai vào lắng nghe động tĩnh bên trong...

Cửa không đóng chặt, Tình Mỹ vừa dựa vào cánh cửa liền mở ra, cô mất đà lao vào trong phòng.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy Sâm Trí và Thuần Hạ mặt đang đỏ bừng.

Đặc biệt là Sâm Trí, ánh mắt anh nhìn Thuần Hạ dường như không được tự nhiên, còn Thuần Hạ thì cố tránh ánh mắt của anh, mặt đỏ ửng, đôi mắt ngân ngấn nước.

Thuần Hạ liền giả bộ tức giận trợn mắt với Tình Mỹ: “Tình Mỹ, cậu làm gì thế hả?”

Phản ứng của Thuần Hạ khiến Tình Mỹ sinh nghi. Chẳng phải đang thảo luận vấn đề của cô với Dục Thụ hay sao? Tại sao mặt Thuần Hạ lại đỏ bừng lên thế nhỉ? Mặc dù là giả bộ nổi cáu nhưng rõ ràng chỉ là đang tìm cách lấp liếm sự xấu hổ của mình mà thôi.

Sâm Trí cũng tỏ vẻ bối rối. Vô vàn câu hỏi nảy ra trong đầu Thuần Hạ...

Lẽ nào... Thuần Hạ đang tỏ tình? Thuần Hạ cuối cùng đã tỏ tình với Sâm Trí sao?

“Thuần Hạ, có phải cậu tỏ tình với Sâm Trí không?”, Tình Mỹ do dự nhưng cuối cùng vẫn hỏi.

Mặt Thuần Hạ càng đỏ hơn. Cô khẽ gật đầu. “Thuần Hạ!”

Tình Mỹ reo lên vui mừng.

Sâm Trí thấy vậy liền vội vàng tránh đi. Thuần Hạ ngẩng người nhìn cái bóng cao lớn của Sâm Trí. Một lúc lâu sau, cô mới ngại ngần nhìn sang Tình Mỹ.

“Sâm Trí trả lời thế nào?”

Thuần Hạ chau môi, nhăn mũi, hệt hăng nói: “Còn có thể trả lời thế nào nữa? Cậu biết là cậu ấy thích cậu mà...”

Tình Mỹ bỗng thấy buồn buồn, đều là lỗi của mình cả.

“Cậu ấy từ chối à? Thuần Hạ, tớ xin lỗi...”

“Không phải lỗi của cậu, cần gì phải xin lỗi? Hơn nữa...”, Thuần Hạ nhìn cô, trong mắt ánh lên một tia hi vọng: “Hơn nữa cậu ấy cũng không từ chối. Cậu ấy chẳng nói gì cả, đúng lúc ấy thì cậu lao vào. Ha ha, tớ còn phải cảm ơn cậu nữa ý chứ! Giúp tớ đỡ bị ngượng, có thể tớ vẫn còn một tia hi vọng”.

Tình Mỹ khẽ ôm quàng qua vai Thuần Hạ, Thuần Hạ cũng vòng tay ôm lấy cô. Thực ra cho dù kết quả có thế nào, Tình Mỹ và Thuần Hạ mãi mãi vẫn là chị em tốt.

Dục Thụ đứng phía sau khẽ hắng giọng.

Thuần Hạ và Tình Mỹ vội vàng tách nhau ra, suýt nữa thì quên mất vẫn còn một người nữa đấy.

“Thuần Hạ, không cần phải buồn đâu! Sâm Trí cũng rất quan tâm cậu mà, chỉ có điều có khi chính bản thân cậu ấy cũng không biết mà thôi!”

Thực ra Sâm Trí là người rơi vào cái bẫy do chính mình đào ra. Thực ra chính anh đã quên mất rằng, trong cái đêm Thuần Hạ bị ốm, chính anh đã đội mưa rét buốt đưa Thuần Hạ đến bệnh viện ngay trong đêm, chính anh đã ngày đêm túc trực bên Thuần Hạ. Ánh mắt anh nhìn Thuần Hạ cũng dịu dàng như hơi thở. Chỉ có điều anh hoàn toàn không nhận ra những điều nhỏ bé này mà thôi.

Sâm Trí là người đối xử với cô tốt nhất trên đời này, vì vậy Tình Mỹ nôn nóng hi vọng anh sớm được hạnh phúc. Mỗi lần vô tâm gây tổn thương cho anh, cô đều vô cùng áy náy và tự trách.

Nhưng Sâm Trí có hiểu rõ nội tâm của mình không?

“Tớ không buồn đâu! Nói ra là để tâm trạng của mình dễ chịu hơn thôi, hơn nữa lúc ấy đang cãi nhau với cậu ấy nên cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều...”, Thuần Hạ thè lưỡi, bịt miệng cười hi hi: “Cậu biết không, cái tên Sâm Trí ấy hình như hoảng hồn lên đấy!”

“Chuyện của Dục Thụ, Sâm Trí nói thế nào?”

Tình Mỹ chợt nhớ ra mục đích ban đầu, vội vàng chuyển chủ đề.

“Ha ha, cậu ta sợ đến đần ra rồi, đương nhiên chẳng còn tâm trí đâu mà phản đối nữa! Chỉ có điều cậu ấy rất lo lắng cho cậu! Cậu dám chắc tên đó không có mưu đồ bất chính với cậu đấy chứ? Mặc dù cậu ấy rất đẹp trai, nhưng có những chuyện vẫn phải thận trọng mới được!”

“Này!”

Chuyện này là chuyện quái quỷ gì vậy? Mặt Tình Mỹ đỏ lựng lên, cô bẽn lẽn nhìn sang Dục Thụ. Mặt anh cũng đang đỏ bừng, xem ra cũng rất bối rối.

“Thôi được rồi, tớ trêu cậu đấy!”

Thuần Hạ bật cười khanh khách: “Tớ với Sâm Trí đã bàn với nhau rồi, cậu chuyển xuống tầng một, ở chung một tầng với Dực Thụ. Đương nhiên không phải bảo hai người ở chung một phòng đâu! Sâm Trí và tớ ở tầng hai, sinh hoạt thường ngày tách biệt hẳn ra...”, rồi Thuần Hạ còn bổ sung thêm: “Đây là ý của Sâm Trí”.

Xem ra Sâm Trí vẫn còn rất để bụng đấy.

Nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải từ từ thích nghi, hi vọng lần này Sâm Trí có thể nghiêm túc nhìn nhận Thuần Hạ. Tình Mỹ biết, Thuần Hạ rất thích Sâm Trí, tuyệt đối không ít hơn tình cảm mà Sâm Trí dành cho mình.

“Chắc là Sâm Trí rất không vui?”, Tình Mỹ cắn môi, dè dặt hỏi Thuần Hạ.

“Cũng không hẳn! Thực ra cậu ấy luôn chúc phúc cho hai người, chỉ là nhất thời chưa vượt qua được mà thôi, qua một thời gian nữa mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá!”, Thuần Hạ nhìn một lượt khắp phòng khách, nói: “Vừa hay đồ đạc này là của Sâm Trí mua, hai người ở dưới tầng một, đồ đạc đồ phải chuyển đi chuyển về. Tớ với Sâm Trí cũng chẳng có đồ đạc gì, phải leo lên tầng hai là điều chắc chắn rồi!”

Tình Mỹ muốn ôm Thuần Hạ thật chặt. Thuần Hạ có thể cãi nhau, nổi cáu hay không đếm xỉa đến Tình Mỹ, nhưng cô không bao giờ để Tình Mỹ phải chịu bất cứ áp lực gì.

Mất Tình Mỹ như mờ đi, nhớ đến chuyện trước đây của ba người, đột nhiên thấy vô cùng cảm động và buồn bã. Cảm động vì cho dù cô gặp khó khăn gì, hai người họ đều ở bên cô. Buồn bã là vì, cô đã làm tổn thương Sâm Trí, cũng làm tổn thương cả Thuần Hạ.

Cô đã làm tổn thương hai người quan tâm đến cô nhất.

Thuần Hạ nhìn Tình Mỹ mắt ngân ngấn nước liên hồi, dường như muốn làm Tình Mỹ cảm thấy vui hơn, Thuần Hạ liên nháy mắt: “Sau này tầng một là của cậu với Dực Thụ. Buổi tối trước khi đi ngủ cậu phải khóa chặt cửa đấy nhé!”

Nói rồi Thuần Hạ co giò vọt lẹ.

“Khụ khụ...”

Còn chưa kịp nói hết mấy lời cảm động, Tình Mỹ đã bị câu nói đó của Thuần Hạ làm cho ghen hờn.

Tình Mỹ căng thẳng nhìn sang Dực Thụ. Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh trở nên dịu dàng khiến cô cảm thấy mắt càng thêm ướt, nếu như có thể thế này mãi mãi, mãi mãi có Dực Thụ, Thuần Hạ, Sâm Trí... vậy thì đây chính là chuyện hạnh phúc nhất đời cô.

Khoảnh khắc này, hình ảnh của Dực Thụ khiến Tình Mỹ liên tưởng đến những nụ hoa anh đào hé nở vào tháng ba, xinh đẹp và kiêu kì tung bay trong gió, tỏa hương thơm mát theo làn gió, hiện ra diễm lệ dưới ánh mặt trời, mang theo sức cuốn hút không thể chối từ.

Cô không tự chủ được nuốt nước bọt đánh ực một cái, vội vàng quay mặt đi chỗ khác, chỉ tay vào một căn phòng ngủ phía bên trái, nói về không mấy tự nhiên: “Dực Thụ, sau này anh ở trong phòng này nhé! Hôm nay anh ngủ tạm một tối, mai em dẫn anh đi mua ít đồ đạc cần thiết!”

“Ừ!”, Dực Thụ nhìn Tình Mỹ bằng ánh mắt yêu thương.

Sáng hôm sau, ngay cả quần áo cũng phải đi mua hết lại từ đầu, cũng may là mẹ Dực Thụ vẫn chưa có động tĩnh gì, thế tín dụng của anh vẫn có thể sử dụng. Tình Mỹ và Dực Thụ cùng nhau đi mua một số đồ dùng cần thiết, sau đó đến khu mua sắm mua mấy bộ quần áo để anh thay giặt hàng ngày, sau đó hai người xách túi lớn túi bé về nhà.

Vào trong phòng, Thuần Hạ đứng trên cầu thang, thích thú nhìn hai người.

“Tình Mỹ, cậu có biết trông hai người bọn cậu bây giờ giống gì không?”

Tình Mỹ ngơ ngác không biết là giống gì.

Dực Thụ nhìn Thuần Hạ, gần như đoán ra cô ấy định nói gì. Anh có vẻ hơi bối rối, khẽ hắng giọng, lấy chân đá cửa phòng ra, chuyển đồ vào bên trong. Nhìn bộ dạng lúng túng của Dực Thụ, Thuần Hạ càng thấy buồn cười.

Cô chạy xuống lầu, thì thào vào tai Tình Mỹ: “Trông hai người bây giờ cứ như một đôi vợ chồng mới cưới ấy!”

Mặt Tình Mỹ đỏ bừng đến tận tai, cô ngại ngùng đẩy Thuần Hạ sang một bên: “Đừng có nói lung tung, mau giúp tớ chuyển đồ vào trong phòng đi, nặng chết mất!”

Thuần Hạ chu môi, đón lấy những túi đồ trên tay Tình Mỹ.

15. Chương 15: Nụ Hôn Dưới Bầu Trời Sao (2)

Ngày đầu tiên Dực Thụ chính thức chuyển đến đây ở, cả hai người bận tối mắt tối mũi với việc dọn dẹp phòng.

Lúc Dực Thụ và Tình Mỹ dọn dẹp phòng xong, trời đã sắp tối, người mệt muốn rũ ra. Thuần Hạ và Sâm Trí lại không có nhà, thật sự chẳng còn sức đâu mà nấu cơm, thế nên cô và Dực Thụ liền ra ngoài đi ăn.

Ăn xong về nhà đã khuya lắm rồi.

Mặt trăng hôm nay rất sáng, bầu trời trong xanh cao vợi vợi, những ngôi sao như những đứa trẻ tinh nghịch chớp mắt với con người.

Tình Mỹ nằm trên giường, ngắm vầng trăng sáng bên ngoài cửa sổ, không sao ngủ được.

Gió nhẹ lùa vào cửa sổ, hất tung tấm rèm cửa, phả hơi lạnh vào mặt cô.

Đột nhiên cô lại có cảm giác hơi thở của Dực Thụ đang ở rất gần, mặt Tình Mỹ bắt đầu nóng lên...

“Hi, bạn không phiền nếu tôi ngồi đây chứ? Ha ha... trong cửa hàng hết chỗ ngồi mất rồi...”

“Dực Thụ, cho bạn mượn cái ô này!” “Tình Mỹ, để tôi đưa bạn về nhé!”

.....

Những hồi ức bắt đầu tìm về theo ánh trăng. Tình Mỹ nhớ lại lúc đầu hai người gặp cho đến lúc yêu nhau, có lẽ đây chính là “duyên phận” mà con người vẫn nói đến.

Sau này có thể ở cùng Dực Thụ, ngày ngày có thể gặp mặt, có thể cùng thức dậy, ăn cơm, đi dạo...

Khuôn mặt của Dực Thụ ngày càng hiện rõ trong đầu Tình Mỹ, cảm giác ngọt ngào trong lòng cứ trực tuôn trào. Tình Mỹ ôm chặt lấy cái chăn, vùi mặt vào trong đó, bật cười khúc khích.

Đây chính là mùi vị của hạnh phúc ư?

Khoảng cách giữa trái tim với trái tim được rút ngắn lại nhờ tình yêu, nhắm mắt lại là có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim đối phương, từng nụ cười, từng động tác đều trở thành suối nguồn tươi mát cho trái tim người kia.

“Dực Thụ, đây chính là hạnh phúc thuộc về anh và em...”

Tình Mỹ lẩm bẩm gọi tên anh, bầu trời bên ngoài cửa sổ càng thêm cao rộng, cô ngắm nhìn những vì sao lấp lánh, cảm giác thật gần...

Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, Tình Mỹ chẳng biết mình chìm vào giấc ngủ từ khi nào không hay.

Cốc cốc cốc...

Mới sáng sớm, Tình Mỹ vẫn còn đang mơ màng trong giấc mơ đi ngắm sao băng cùng với Dực Thụ thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai thế?”

Tình Mỹ dụi mắt ngái ngủ bước ra, lòng thầm nghĩ ai mà mới sáng sớm đã đến gõ cửa phòng của cô, chắc chắn là Thuần Hạ rồi! Con ranh Thuần Hạ này định làm gì thế không biết? Mới sáng ra đã làm ầm lên rồi, không biết người đang ngủ ghét nhất là bị làm phiền hay sao?

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa càng to hơn, người bên ngoài cửa hình như chưa đạt được mục đích thì chưa chịu thôi.

“Đến đây, đến đây, đừng gõ nữa!”

Tình Mỹ lớn tiếng nói, sau đó để nguyên mái tóc rối bù, vẫn mặc bộ quần áo ngủ, vừa đi vừa ngáp: “Thuần Hạ, cậu làm gì thế, mới sáng ra, ồn chết đi...”

Còn chưa kịp nói hết câu, cô đã ngậm miệng ngay lập tức.

Trời ơi!

Người... người đứng ngoài cửa chính là Dục Thụ. Bộ dạng thảm hại của mình đã bị anh ấy nhìn thấy rồi, ôi thật là mất mặt! Nhìn thấy bộ mặt ghê tởm của Dục Thụ, Tình Mỹ vội vàng đóng sầm cửa lại trước mặt anh.

Dựa lưng vào cửa phòng mà tim cô vẫn đang đập thình thịch.

Anh đứng bên ngoài cửa, bộ dạng chỉnh tề và đẹp đẽ.

Tình Mỹ sờ lên môi mình, chợt nhớ lại nụ hôn ngày hôm qua, mặt lại nóng bừng lên.

Dáng vẻ của anh thật sự quá quyến rũ, chiếc áo sơ mi trắng như đang tỏa hào quang trên người anh. Dục Thụ quả là hoàn mỹ!

Nhưng thử nhìn lại mình đi!

Đầu tóc rối bù như tổ quạ, bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ, mặt lem nhem, lại còn hai con mắt ngái ngủ nữa chứ, đúng là mất hình tượng quá...

Oa...

Sao cô có thể, sao cô có thể xuất hiện trước mặt anh trong bộ dạng bôi bác ấy?

“Tình Mỹ... Tình Mỹ? Sắp muộn học rồi đấy! Hôm nay em không định đi học à?”

Tình Mỹ đang ủ rũ thì bên ngoài lại vọng vào tiếng gọi của Dục Thụ.

“Vâng, em ra ngay đây!”

Cô ra sức xoa xoa mặt mình, thay quần áo và chải đầu bằng tốc độ nhanh nhất, chạy đến trước gương kiểm tra độ hoàn mỹ của diện mạo rồi mới chịu mở cửa phòng.

“Hi Dục Thụ! Anh dậy sớm thế!”, Tình Mỹ cố cười thật tươi.

“Em...”, Dục Thụ tròn mắt.

Tình Mỹ thầm nhẩm tính, ban nãy chuẩn bị trong vòng có năm phút, chẳng trách mà anh ấy kinh ngạc đến thế.

Nhìn bộ dạng ngây ngô của anh, cô có hơi buồn cười, nhưng lại nhớ đến bộ dạng nhếch nhác của mình lúc nãy, cô lại thấy ỉu rĩ.

“Ha ha ha. Ha ha ha...”

Tình Mỹ vuốt vuốt tóc, cười ngại ngùng.

Dục Thụ ngây người một lát rồi mới từ từ định thần lại, thích thú nhìn ánh mắt cô: “Bộ dạng ngái ngủ của em thật là đáng yêu!”

“Đáng yêu á?”

Tình Mỹ chu môi, nói vẻ ngạc nhiên, thật chẳng hiểu sao anh đột nhiên nói như vậy, không biết có phải cố ý mỉa mai mình không?

“Đúng thế, anh chưa bao giờ nhìn thấy một Tình Mỹ như thế! Hơn nữa hành động của em... ừm, thực sự nhanh đến mức khó tưởng!”, Dục Thụ cúi đầu khẽ cười.

Biết ngay mà, thế nào cũng bị anh ấy cười nhạo, thật là mất mặt!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị ăn sáng rồi còn cùng đi học chứ!”, Dục Thụ búng nhẹ mũi Tình Mỹ.

Cùng đi học...

Nghe anh nói vậy, mắt Tình Mỹ như sáng lên, bộ dạng hào hứng hẳn.

“Em đi ngay đây!”. Vừa nói dứt lời, Tình Mỹ liền lao như bay vào nhà vệ sinh, cảm giác có ánh mắt dịu dàng nhìn theo thật là ngọt ngào.

Ăn sáng xong, Tình Mỹ và Dục Thụ cùng ra ngoài. Dục Thụ đạp chiếc xe đạp của Sâm Trí, đèo Tình Mỹ đến trường.

Không khí buổi sáng còn phảng phất chút sương mù nhẹ, hương hoa phảng phất qua mũi, những chồi non trên cây đều ướt đẫm sương.

Trên đường vẫn còn rất ít người, thỉnh thoảng có một vài người đạp xe ngang qua.

Tình Mỹ ngồi ở đằng sau xe, ôm chặt lấy eo Dục Thụ, áp mặt vào lưng anh, cái mát lạnh trên làn da anh thấm vào làn da cô, lan đến tận từng sợi dây thần kinh trong người cô, cảm giác thật dễ chịu.

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn bầu trời, hít thở thật sâu mùi hương của Dục Thụ, lắng nghe tiếng tim đập rộn ràng của anh, đột nhiên cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhõm.

Nếu có một ngày mất anh, có khi nào trong lòng cô sẽ có một khoảng trống lớn, trống rỗng chẳng còn chút gì? Một cảm giác sợ hãi đột nhiên ập đến, cánh tay ôm anh càng thêm siết chặt.

“Dục Thụ, chúng ta liệu có thể mãi mãi bên nhau không?”

Dục Thụ ngoảnh đầu lại.

Những lọn tóc không ngừng tung bay trong gió. Anh mỉm cười: “Đồ ngốc, em lại nghĩ vấn đề gì thế? Đương nhiên chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để được ở bên cạnh em!”

“Nhưng nếu đã cố gắng rất rất nhiều mà chúng ta vẫn không thể ở bên nhau thì sao?”. Tình Mỹ cắn chặt môi, vẻ mặt ủ rũ, bởi vì trong lòng cô hiểu rõ khoảng cách giữa mình và Dục Thụ.

Mẹ anh ấy, gia đình anh ấy hoàn toàn không chấp nhận cô, đến lúc ấy cô phải làm sao?

“Thế thì anh sẽ dẫn Tình Mỹ bỏ trốn, tìm một thành phố nhỏ, yên tĩnh để định cư, sau đó sẽ kiếm tiền nuôi Tình Mỹ. Tình Mỹ sẽ ở nhà chăm sóc con của chúng ta, em thấy sao?”

“Con...”

Tình Mỹ ngây người, sao lại nói đến chuyện này rồi? Nhưng lần này cô sẽ không lùi bước, rõ ràng biết anh không nhìn thấy, nhưng cô vẫn gật đầu thật mạnh: “Ừ, Dục Thụ ở đâu, em sẽ theo đến đó! Em sẽ mãi mãi ở bên anh, nói như vậy, anh cũng sẽ không bao giờ rời xa em, đúng không anh?”

Tình Mỹ nghe thấy đáp án khẳng định của Dục Thụ rồi mới cảm thấy yên tâm.

“Đúng thế, cả đời này anh không thể rời xa Tình Mỹ được! Sự tồn tại của em còn quan trọng hơn cả trái tim anh, không chỉ kiếp này, mà còn kiếp sau, kiếp sau nữa anh vẫn muốn ở bên em...”

Tình Mỹ khẽ mỉm cười mãn nguyện.

Đúng thế, không chỉ kiếp này, mà còn kiếp sau, kiếp sau nữa đều muốn ở bên anh.

“Các cậu nhìn đi, đó chẳng phải là Dực Thụ sao? Sao cậu ấy lại đèo bạn nữ kia đi học? Bọn họ có quan hệ gì thế?”

“Nghe nói Dực Thụ luôn đối xử rất tốt với bạn nữ tên là Tình Mỹ cùng lớp cậu ấy, chắc là bạn ấy đấy!”

“Con bé đó á? Cậu nhìn xem, nó xấu thế kia cơ mà, sao xứng đôi với Dực Thụ đẹp trai hoàn mỹ được? Dực Thụ chẳng lẽ không nhận ra điều đó à? Ai lại đi thích một đứa con gái xấu xí thế không biết?”

Vô số những lời xì xầm, bàn tán xôn xao ập đến khiến Tình Mỹ như sắp bị nhấn chìm.

Thực ra những lời xì xầm bàn tán ấy có thể dự đoán được từ trước.

Dực Thụ quả thực quá hoàn mỹ, còn mình lại quá tầm thường...

Tình Mỹ phát hiện mặt Dực Thụ bỗng trở nên sầm sì, ánh mắt lạnh tanh nhìn đám con gái xung quanh.

Cánh tay ôm lấy eo Dực Thụ từ từ thả lỏng ra, cô cảm thấy trái tim mình đang đau nhói, khoảng cách giữa mình và Dực Thụ rõ ràng đến mức ai ai cũng nhìn thấy. Nỗi tự ti đã biến mất từ lâu nay bỗng âm thầm quay trở lại với Tình Mỹ.

Dực Thụ ngoảnh đầu lại nhìn Tình Mỹ, ánh mắt có phần lo lắng.

“Tình Mỹ, đừng nghe bọn họ nói bậy, cũng đừng nghĩ ngợi nhiều... Chẳng phải chúng ta đã nói rõ sẽ cùng nhau cố gắng hay sao? Phải cố gắng thật nhiều, thật nhiều để ở bên nhau!”

Tình Mỹ khẽ gật đầu, đợi Dực Thụ dừng xe, sau đó cúi đầu đi theo sau anh.

Thực ra trong lòng cô rất buồn, mặc dù ngoài miệng nói có thể bất chấp tất cả nhưng trong lòng thực sự vẫn cảm thấy rất đau. Dực Thụ trước mặt chói lòa như vậy, còn mình chẳng qua chỉ là một cái bóng núp dưới ánh hào quang của anh mà thôi.

Tất cả những gì xảy ra trước mắt chỉ giống như một giấc mơ, đợi đến khi tỉnh giấc, tất cả liệu có tan biến như bong bóng xà phòng không?

“Oa, các cậu nhìn đi, là Dực Thụ, cuối cùng cậu ấy cũng quay lại trường rồi!”

“Cậu mau nhìn xem phần trang điểm của tớ có bị nhòe không?”

“Này, cậu có lược không, cho tớ mượn cái... không thể để mất hình tượng trước mặt Dực Thụ được”.

“Này, đừng có nhìn nữa, các cậu nhìn sau lưng cậu ấy xem là ai?”

Đám con gái túm năm tụm ba, xôn xao bàn tán.

Khi Dực Thụ vừa bước vào lớp, bóng Tình Mỹ xuất hiện phía sau anh, tất cả ánh mắt trong phòng học đều đổ dồn về phía cô. Tình Mỹ cảm thấy toàn thân như bị gai nhọn đâm phải, vô cùng đau nhức và khó chịu.

“Sao lại là cô ta? Sao cô ta cứ bám riết lấy Dực Thụ thế? Thật đáng ghét...”

“Đúng thế, đáng ghét thật đấy! Thật chẳng biết thân biết phận gì cả! Cũng chẳng chịu xem mình là ai, dám mồi chài Dực Thụ, thật không thể chịu đựng được!”

“Nhưng sao Dực Thụ lại bị cô ta mê hoặc nhỉ?”

“Chắc chắn là cô ta giỏi trò gì rồi!”

Đủ các lời lẽ phỏng đoán truyền đến tai Tình Mỹ, cô đứng ngậy ra cửa, hai tay bám chặt lấy vạt áo của mình, không dám ngẩng đầu lên.

“Tình Mỹ...”

Dực Thụ khẽ gọi tên cô.

Tình Mỹ sải bước vào lớp, không lên tiếng trả lời, trong lòng rối như tơ vò, cô cảm thấy Dực Thụ đang lo lắng cho cô, nhưng cô không dám ngoảnh đầu lại, chỉ im lặng đi thẳng vào chỗ ngồi của mình, lấy sách ra che mặt đi.

Tình Mỹ không thể để Dục Thụ trông thấy bộ dạng yếu đuối và tổn thương của mình, cô không muốn anh vì cô mà nhúu mày, cô thích anh mỉm cười, cô không muốn anh buồn...

Nhưng nỗi buồn cứ như con sóng lớn chồm lên nhấn chìm Tình Mỹ.

Tình Mỹ cuối cùng vẫn không thể tự chủ được ngoảnh sang nhìn Dục Thụ. Anh đang đứng ở đó, đẹp như một bức tượng, phong thái vô cùng lịch lãm, tao nhã, hết như một hoàng tử trong truyện cổ tích lãng mạn.

Tình Mỹ cup mi xuống, cảm thấy rõ sự nhỏ bé của mình. Cô giống như một hạt cát, thu mình trong góc tối, khoảng cách với anh càng lúc càng lớn.

Đột nhiên có một bàn tay ấm áp và mạnh mẽ nắm chặt lấy tay Tình Mỹ.

Tình Mỹ ngẩng đầu lên, Dục Thụ đang nhìn cô đầy yêu thương: “Tình Mỹ, sao thế? Có phải những lời đó khiến em không vui không? Nếu như ở đây đã không vui như vậy, chỉ bằng chúng ta đi chỗ khác đi!”

Dục Thụ kéo Tình Mỹ ra nhà xe, trên đường đi, vô số những ánh mắt căm ghét, đổ kị, khinh bỉ đều nhằm cả vào cô. Nhưng sự ấm áp từ bàn tay Dục Thụ như làm tan chảy hết tất cả, chỉ còn lại hơi ấm khiến cô thấy bình yên, giống như được bao bọc bởi lớp lông vũ của loài thiên nga, mềm mại và hạnh phúc.

Khi những ánh nhìn sắc nhọn ấy hướng về phía Tình Mỹ, anh nhúu mày, sau đó quay người lại, vòng tay ôm lấy Tình Mỹ trong ánh mắt thù địch của mọi người.

Tình Mỹ giật mình kinh ngạc.

Đây là trường học mà, sao anh dám công khai ôm mình như vậy, chẳng lẽ anh thật sự không lo lắng gì sao?

“Dục Thụ, đây đang là trường học, nếu để bị các thầy cô trông thấy...”

“Anh không sợ!”

“Nhưng mà...”

“Chúng ta phải cố gắng để được ở bên nhau, em quên rồi sao?”

Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như làn nước.

“Bọn họ... bọn họ đều không thích em ở bên anh!”

“Tại sao phải để ý đến việc họ có thích hay không? Chỉ cần anh thích là được rồi!”

“Nhưng mà...”

“Chẳng có nhưng mà gì hết, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa!”

Nói rồi Dục Thụ liền hôn lên trán Tình Mỹ. Mọi người xung quanh như vỡ òa lên vì kinh ngạc.

Mắt Tình Mỹ mở to. Anh...

Anh dám hôn mình trước mặt bao nhiêu người?

Vô số những cánh hoa anh đào rụng lả tả trong không gian, nhẹ nhàng lướt qua bờ vai hai người, dịu dàng như một chiếc lông vũ. Bầu trời trong vắt như một tấm gương, một làn mây trắng mỏng tang bao trùm, càng làm cho chàng hoàng tử Dục Thụ trở nên tuyệt mỹ.

Anh làm như vậy là để chứng minh cho những người đó thấy. Nhưng mình đang làm gì thế? Muốn từ bỏ, bởi vì ánh mắt của người khác nên đã sợ hãi định từ bỏ ư?

Dục Thụ, anh ấy đã cố gắng rất nhiều để ở bên mình, còn mình lại tự ti mà chùn bước. Mình như vậy thật không xứng đáng với anh ấy.

“Trời ơi, Dục Thụ lại đi hôn cô ta kia!”

“Hu hu... hoàng tử Dục Thụ của lòng em, sao chàng có thể đi hôn một đứa con gái xấu xí như vậy?”

Nghe những lời bình luận ấy, sự tự ti của Tình Mỹ dần biến thành căm phẫn, hơn nữa sự căm phẫn này lại càng lúc càng mãnh liệt. Khoảnh khắc này, Tình Mỹ cảm nhận được có một thứ gì đó đang sục sôi trong dòng máu của mình.

Đúng thế! Từ nhỏ cô đã là cái bóng núp trong góc tối, không thể thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng cô thích biến thành cái bóng, trốn trong góc nhỏ của mình, vui vẻ một mình, buồn bã một mình, tự liếm láp vết thương cho mình...

Nhưng tất cả những sự tầm thường ấy đều không thể ngăn được tình cảm của cô dành cho Dục Thụ.

Cô quyết không cho phép bất kì ai khinh bỉ và chà đạp lên trái tim mình dành cho Dục Thụ.

Tình Mỹ khẽ nhoẻn miệng cười, nụ cười dửng dưng và tự tin. Cô bá cổ Dục Thụ, sau đó hôn lên môi anh trong ánh mắt kinh ngạc và sững sốt của tất cả mọi người.

Xung quanh ồ lên kinh ngạc, sau đó là tiếng bàn tán xôn xao...

Dục Thụ tròn mắt nhìn Tình Mỹ, sau đó nhoẻn miệng cười hài lòng. Anh siết chặt vòng tay ôm cô, dịu dàng đáp lại nụ hôn ấy. Trong không gian tràn ngập cánh hoa anh đào, tất cả mọi thứ dường như trở nên hư ảo...

“Ừ, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi!”. Dục Thụ ngoảnh đầu lại, ánh mắt kiên định. Tình Mỹ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, siết chặt tay ôm lấy anh.

“Dục Thụ, chúng ta... không đi học nữa, có được không?”. Tình Mỹ nhìn thấy ngôi trường đang ngày càng xa dần, cô cắn khoăn hỏi.

16. Chương 16: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ (1)

Tình Mỹ không biết hai người họ đã ra khỏi trường như thế nào nữa, đợi đến khi bừng tỉnh lại, cô đã ngồi sau xe Dục Thụ, phóng như bay trên con đường rợp bóng cây ngô đồng, những bông hoa bồ công anh đang lơ lửng trong không trung, mùi hương ngọt ngào của Dục Thụ đang bao trùm lấy cô.

Tình Mỹ lén nhìn khuôn mặt Dục Thụ. Mặt anh đang ánh lên nụ cười hạnh phúc. Dường như nhận thấy Tình Mỹ đang nhìn mình, anh liền ngoảnh đầu lại, đôi mắt sáng, anh khẽ nhoẻn cười để lộ ra hàm răng đều và trắng.

“Dục Thụ, em cũng đã dửng dưng một lần! Em sẽ không để anh phải cố gắng một mình, em sẽ cố gắng thật nhiều, thật nhiều để được ở bên anh!”

“Hôm nay thì không đi nữa! Thế có được không Tình Mỹ? Chúng ta đi siêu thị mua thức ăn đi, đột nhiên anh muốn nếm thử tay nghề nấu nướng của Tình Mỹ!”, Dục Thụ ngoảnh đầu lại nói.

Dục Thụ đạp xe chở Tình Mỹ đến siêu thị, mua một đồng thức ăn, sau đó hai người vui vẻ về nhà.

Thật chẳng ngờ, vừa đẩy cửa bước vào, đã nhìn thấy Thuần Hạ đang ôm túi khoai tây chiên to đùng ngồi xem tivi.

“Thuần Hạ? Sao cậu lại ở nhà? Cậu không đi học à?”, Tình Mỹ ngạc nhiên hỏi.

Thuần Hạ nhìn thấy Tình Mỹ và Dục Thụ đột nhiên xuất hiện liền há hốc miệng, hỏi ngược lại: “Câu này tớ phải hỏi hai người mới phải! Sao hai người không đi học?”

“Bọn tớ...”, Tình Mỹ bẽn lẽn cúi đầu, dán mắt vào túi thức ăn trên tay.

“Hai người đi siêu thị mua thức ăn à?”. Thuần Hạ nhìn túi thức ăn trên tay Tình Mỹ và Dục Thụ, kinh ngạc nói: “Này, tình cảm của hai người phát triển đến mức chóng mặt rồi đấy? Hôm nay lớp bọn tớ nghỉ bù, vì vậy tớ mới không phải đi học, hai người làm trò gì vậy, trốn học để đi lượn siêu thị hả?”

“Thuần Hạ, cậu đừng quá khích như thế có được không hả?”

Những lời nói của Thuần Hạ khiến Tình Mỹ vô cùng thẹn thùng, cô khẽ kéo tay áo Dục Thụ đứng bên cạnh, ra ý bảo anh vào bếp trước. Dục Thụ hiểu ý liền mỉm cười, không đợi Thuần Hạ kịp ca cẩm thêm mà kéo Tình Mỹ vào trong bếp luôn.

Thuần Hạ không đi theo, Tình Mỹ thề lười với Dục Thụ, thở dài.

Dục Thụ bật cười: “Giờ thì có thể nấu cơm được rồi chứ? Anh đói lắm rồi!”

“Đói lắm á? Vậy anh giúp em nhặt rau và rửa rau đi, như thế sẽ nhanh hơn một chút!”, Tình Mỹ liền nhét túi rau vào tay Dục Thụ.

Dục Thụ đón lấy túi rau, mặt mày nhăn nhó, đứng ngây như trời trồng.

“Anh không biết nhặt rau à?”, Tình Mỹ tròn tròn mắt.

Mặt Dục Thụ đỏ bừng lên, anh ngại ngần gật đầu. Một người sinh ra trong nhung lụa như Dục Thụ sao có thể biết làm những chuyện bếp núc này được?

Tình Mỹ liền cầm lấy túi rau từ tay anh, nói: “Xin lỗi nhé Dục Thụ, em không biết là anh không biết nhặt rau. Thế này đi, anh ra ngoài nghỉ ngơi, ở đây cứ giao cho em đi!”

Tình Mỹ đẩy Dục Thụ ra ngoài. Dục Thụ đứng lì ra, bộ dạng của anh chuyển từ hào hứng sang ỉu xìu như bánh đa nhúng nước. Dục Thụ phụng phịu hỏi: “Tình Mỹ, có phải anh rất vô dụng không, ngay cả rau cũng không biết nhặt”.

Bộ dạng ủ rũ của Dục Thụ khiến Tình Mỹ cảm thấy tội tội, cô liền an ủi: “Đâu có, Dục Thụ của em rất tài giỏi, không biết nhặt rau thì có gì to tát đâu? Thế này đi, nếu anh muốn, anh cứ ở đây nhìn em nhặt rau rồi học theo là được!”

“Ừ!”

Dục Thụ buồn bã đáp, bộ dạng có vẻ không vui. Tình Mỹ chớp chớp mắt, nhìn thấy bọt xà phòng trắng tinh trong chậu liền lấy tay quét một cái rồi bôi lên mặt Dục Thụ. Dục Thụ la lên một tiếng, chẳng may giật lùi giẫm phải cái túi ni lông dưới đất. Thấy Dục Thụ chuẩn bị ngã xuống đất, Tình Mỹ liền vội vàng kéo anh, nhưng không những không kéo được anh lại mà còn đánh đổ cả cái chậu đựng đầy nước lên người Dục Thụ.

Tình Mỹ ngây người, đứng yên bất động.

Dục Thụ thê thảm bò dậy, chiếc áo sơ mi trắng đã ướt sũng nước, một bên mái tóc vẫn còn đang dính bọt. Anh ầm ục nhìn Tình Mỹ: “Em dám bắt nạt anh à?”

“Ha ha ha...”

Tình Mỹ không nhịn được cười. Có ai ngờ một hoàng tử như anh cũng có lúc thê thảm và đáng yêu như một đứa trẻ con thế này. Nếu đám con gái trong trường mà nhìn thấy anh trong bộ dạng này chắc sẽ há hốc miệng không ngậm được lại mất.

Dục Thụ hậm hực nhìn Tình Mỹ, bất chợt đưa tay ra kéo giạt cô lại.

“Ha ha ha... á...”

Tình Mỹ đang mỉm cười, chẳng chút đề phòng, cả người bị Dục Thụ ôm siết lấy, chiếc áo ướt sũng của anh dính sát vào người cô, khiến cho áo của cô cũng bị ướt theo. Lần này đến lượt Dục Thụ đắc chí. Anh vừa ôm chặt lấy Tình Mỹ để cô không đẩy được mình ra ngoài, vừa cười hả hê.

Tình Mỹ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Dục Thụ, khuôn mặt điển trai của anh đang ở cách cô chỉ vài centimet, đột nhiên cô cảm thấy khoảng cách giữa hai người được kéo lại rất gần. Hai người ôm lấy nhau hồi lâu, cho đến khi Tình Mỹ hắt xì hơi một cái, Dục Thụ mới vội vàng buông cô ra, lo lắng hỏi: “Tình Mỹ, em sao thế? Không phải tại áo anh ướt làm em bị cảm đấy chứ?”

“Không phải đâu, em đâu có yếu ớt thế!”, Tình Mỹ vội vàng phủ nhận, tránh để Dục Thụ phải lo lắng.

“Thôi em cứ đi thay quần áo trước đi!”, Dục Thụ nhìn quanh nhà bếp một lượt rồi nói: “Nhà bếp bị bọn mình làm bẩn hết rồi, thôi hôm nay chúng ta ra ngoài ăn vậy!”

“Hả, thế thì lãng phí lắm!”

“Cho vào tủ lạnh là hết lãng phí ngay ấy mà! Tình Mỹ, em mau đi thay quần áo đi, em mà bị cảm là anh giận đấy!”. Dục Thụ không để Tình Mỹ kịp phản đối, một mực đẩy cô ra khỏi nhà bếp.

Mặc dù rất muốn cùng Dục Thụ làm một bữa cơm, nhưng nhìn bộ dạng kiên quyết của anh, Tình Mỹ lại không nỡ làm trái ý. Cứ nghĩ sau này sớm tối đều được ở bên Dục Thụ như thế này là Tình Mỹ lại thấy trong lòng ngọt ngào như phủ mật ong.

Dục Thụ đã hòa nhập vào cuộc sống của Tình Mỹ như vậy đấy. Cuộc sống của Tình Mỹ trở nên thú vị hơn mỗi ngày, ngày nào cũng cảm thấy hết sức vui vẻ.

Hôm nay là cuối tuần, Tình Mỹ và Dục Thụ đều không phải đi học, ánh sáng mặt trời chói lọi rọi thẳng qua rèm cửa vào trong phòng.

Tối qua hai người cùng lau sàn, lúc đầu còn cẩn thận lau chùi, đến cuối cùng lại chuyển sang “đánh trận nước” với nhau. Mặc dù cuối cùng hai người ướt như chuột lột, nhưng niềm hạnh phúc ấy thì chẳng gì sánh được.

Trong những ngày này, hai người cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau thức dậy, ngày nào cũng cười nói vui vẻ, đây có thể nói là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Tình Mỹ.

Tình Mỹ ngồi trên giường nhớ lại mọi chuyện, đột nhiên nhớ ra hôm nay đã hẹn với Thuần Hạ sẽ đi phát tờ rơi liên vôi vàng xuống giường.

Dọn dẹp sơ qua phòng, Tình Mỹ bước ra ngoài, nhìn thấy Dục Thụ đang nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa.

Tình Mỹ bịt miệng cười thầm: “Đúng là con sâu ngủ!”

Cô nhón chân bước đến, ngồi xuống bên cạnh anh, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày của anh, trượt xuống sống mũi, dừng lại trên làn môi mềm mại của anh.

Nhìn khuôn mặt thuần khiết như hoa anh đào của Dục Thụ, Tình Mỹ lại thấy say đắm.

Dục Thụ thật sự rất rất đẹp trai!

Phòng khách sạch sẽ và sáng bóng, những cửa kính xung quanh phản chiếu ánh nắng mặt trời chói gắt.

Ánh nắng mặt trời rọi lên khuôn mặt anh, khiến cho làn da căng mịn như được phủ một lớp hào quang, hàng lông mi dài rủ xuống, mềm mại như những cánh hoa tường vi rực rỡ và bí ẩn, đẹp đến lạ thường!

Tình Mỹ ngây ra ngắm nhìn không biết bao lâu. “Ừ...”, Dục Thụ rên khe khẽ, hàng lông mi khẽ giật giật, miệng lẩm bẩm cái gì đó.

Tình Mỹ giật nảy mình, suýt chút nữa thì ngã ngửa ra đất, vội vàng lùi lại sau mấy bước.

Tình Mỹ vỗ vỗ mặt, cảm thấy mặt nóng rát, nếu như có cái gương ở đây để soi, cô chắc chắn sẽ nhìn thấy mặt mình đỏ như cà chua. Cũng may là Dục Thụ đang ngủ, chứ nếu để anh nhìn thấy bộ dạng này chắc cô sẽ lại bị cười nhạo mất.

Tình Mỹ nhìn đồng hồ treo trên tường. “Oái, đã mười giờ rồi cơ à!”

Tình Mỹ la lên rồi vội vàng đi giày vào, chuẩn bị ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, cô không quên ngẩng đầu lên nhìn Dục Thụ một cái, thăm động viên bản thân: “Cố lên Tình Mỹ! Hôm nay phải kiếm ít tiền về mời Dục Thụ đi ăn một bữa thật ngon mới được!”

Kẹt...

Cánh cửa màu xám phát ra tiếng động. Tình Mỹ vội vàng ra khỏi cửa, không hề phát hiện ra Dục Thụ đã tỉnh ngủ.

Trên đường Bắc Nhai.

Ánh mặt trời chói gắt, dòng xe cộ và dòng người qua lại không ngớt, cái nóng như thiêu như đốt, Tình Mỹ và Thuần Hạ ôm một xấp tờ rơi dày cộp, bận rộn phát cho người qua lại trên phố.

“Bạn ơi, đây là loại điểm tâm mới của chúng tôi, rất tốt cho sức khỏe, không gây béo phì đâu!”

“Chú ơi, đây là suất ăn giảm giá năm mươi phần trăm vào cuối tuần, rất đầy đặn, chính là nhà hàng ở chỗ ngã rẽ kia ạ...”

“Anh chị ơi, đây là bộ dụng cụ ăn dành cho các cặp đôi, rất phù hợp với anh chị...”

Tình Mỹ thở dài, đứng đây phát tờ rơi đã nửa ngày trời, nói rất cổ bồng hợm.

Nhưng hôm nay cũng coi là may mắn, toàn gặp những người khá lịch sự, hoặc cũng có thể họ bị thu hút bởi những hình ảnh món ăn hấp dẫn trên tờ rơi nên cô cũng mời chào được không ít khách hàng. Thuần Hạ đứng bên cạnh, hôm nay Thuần Hạ có vẻ không may mắn bằng Tình Mỹ, cả xấp tờ rơi dày cộp vẫn chưa phát được bao nhiêu.

Đợi mình phát xong sẽ giúp Thuần Hạ một tay vậy! Nghĩ vậy, Tình Mỹ liền tìm một chỗ mát, đứng dựa vào tường nghỉ ngơi một lát. Đột nhiên cô nhớ đến Dục

Thụ, không biết bây giờ anh đã tỉnh ngủ chưa, hay là gọi điện trêu anh chút nhỉ? Tình Mỹ nghĩ vậy liền lấy điện thoại ra.

“Tút TUT TUT...”

Điện thoại réo hồi lâu mà không có người nghe máy, chẳng lẽ vẫn chưa ngủ dậy? Đúng là đồ sâu ngủ!

Đúng lúc cô định cúp điện thoại thì đầu bên kia vọng lên tiếng nói ngái ngủ của Dục Thụ: “A.. lô...”

“Đồ sâu ngủ, anh vẫn còn nằm trên giường đấy hả?” “Em đoán đi!”, Dục Thụ khê cười.

Đúng lúc Tình Mỹ đang định đoán thì đầu dây bên kia vang lên tiếng huyền não. Cô ngạc nhiên hỏi: “Lúc em ra ngoài anh vẫn còn đang ngủ mà! Giờ anh không ở nhà à? Sao chỗ anh ồn ào thế?”

“Tình Mỹ ngốc nghếch! Lúc em ra ngoài anh đã tỉnh rồi. Anh bảo em đợi anh một lát, nhưng em chẳng buồn đếm xỉa mà lao thẳng ra ngoài, ôi anh buồn quá đi mất!”, Dục Thụ giả bộ khóc lóc.

Tình Mỹ bật cười, nhưng không quên hỏi: “Anh đang ở bên ngoài à?”

“Đúng thế! Em không làm đồ ăn sáng cho anh, anh đói chết đi được, nên phải ra ngoài ăn sáng đây! Giờ em đang làm gì? Sao mới sáng đã ra ngoài thế? Hôm nay là cuối tuần mà”.

“Em á, em đang làm thêm!”

“Thế à, vậy em làm việc chăm chỉ đi, anh không làm phiền em nữa đâu!”, Dục Thụ nói rồi liền cúp máy.

Tình Mỹ ngẩn người, Dục Thụ hôm nay làm sao thế nhỉ? Bình thường anh toàn đợi cô cúp máy trước cơ mà, hôm nay sao anh vội vàng cúp máy thế?

“Này Tình Mỹ, có muốn uống ngụm nước không?” Tình Mỹ đang băn khoăn thì Thuần Hạ đứng cách đó không xa đang giơ chai nước lên và hỏi. “Ừ!”, cô gật đầu rồi đi về phía Thuần Hạ.

Tình Mỹ vừa đi được vài bước thì phía sau có giọng nói vang lên: “Xin hỏi cô có phải là cô Tình Mỹ không ạ?”

Hả? Ai vậy?

Tình Mỹ ngoảnh đầu lại, người gọi cô là một người đàn ông trung niên, dáng người cao lớn, mặc một bộ vét đen, đầu tóc chải gọn gàng, đeo kính râm.

Nhìn bộ dạng đáng sợ của người đàn ông này, Tình Mỹ bắt giắc lùi lại sau vài bước.

“Là chú gọi cháu ạ? Có chuyện gì thế ạ?”

“Xảy ra chuyện gì thế?”. Thuần Hạ nhìn thấy Tình Mỹ bị một người lạ mặt gọi lại liền vội vàng chạy đến, nắm lấy tay cô, cảnh giác nhìn người đàn ông đó.

Người đàn ông hình như đã phát hiện ra sự cảnh giác của hai người, liền cúi đầu nói: “Xin đừng hiểu lầm, bà chủ của chúng tôi mời cô qua bên đó một chút thôi!”

Tình Mỹ nhìn về phía sau lưng người đàn ông.

Ở phía bên kia đường cách đó không xa, một chiếc xe hơi màu đen bóng lộn đang từ từ hạ cửa kính xuống, một khuôn mặt đẹp và quý phái hiện ra. Khuôn mặt ấy rất giống như khuôn mặt Dục Thụ, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng như băng đá.

Chính là mẹ của Dục Thụ.

Nhìn thấy bà ấy, tim Tình Mỹ giật thót. Bà ta chỉ lạnh lùng nhìn Tình Mỹ, cái nhìn khiến cho người khác cảm thấy lạnh gáy và áp lực.

Cánh tay Tình Mỹ đột nhiên bị giật mạnh, có lẽ cái đau đã khiến cho cô tỉnh táo hơn nhiều. Hóa ra là Thuần Hạ.

Thuần Hạ nhìn thấy Tình Mỹ hoang mang đứng ngây ra liền lén bẹo Tình Mỹ một cái, sau đó ghé tai cô thì thầm: “Người phụ nữ ấy là ai thế?”

“Mẹ của Dục Thụ đấy”.

“Ồ...”. Thuần Hạ thở dài, nhìn Tình Mỹ, rồi lại nhìn người phụ nữ trên chiếc xe sang trọng ấy, gật đầu dường như hiểu ra chuyện gì đó.

“Thưa cô Tình Mỹ, bà chủ mời cô lên xe ạ!”, người mặc áo đen mặt mày vô cảm, ra hiệu mời Tình Mỹ ra xe.

Tình Mỹ bất giác lùi lại sau một bước, Thuần Hạ có thể nhìn rõ sự khủng hoảng của Tình Mỹ, cô thầm kéo tay bạn: “Có cần tớ đi với cậu không?”

Tình Mỹ hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn áp nỗi sợ hãi trong lòng: “Thôi không cần đâu, có những chuyện trước sau gì cũng phải đối mặt. Cứ để tớ đi một mình, dù gì bà ấy cũng là mẹ của Dục Thụ!”. Tình Mỹ ngoảnh đầu lại trấn an Thuần Hạ, cho dù cô không đi thì có lẽ người đàn ông mặc áo đen đó cũng sẽ tóm cô đi cho bằng được. Vậy thì chi bằng cứ bình tĩnh tự đi cho xong.

“Đừng lo, tớ sẽ quay lại nhanh thôi!”

Cô quay người nhét xấp tờ rơi vào lòng Thuần Hạ rồi đi theo người đàn ông áo đen ra xe.

17. Chương 17: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ (2)

Cô quay người nhét xấp tờ rơi vào lòng Thuần Hạ rồi đi theo người đàn ông áo đen ra xe.

Tình Mỹ vừa ngồi lên xe, chiếc xe đã từ từ lăn bánh, trong xe không một tiếng động, sự im lặng như một liều thuốc độc đang lan tràn.

Tình Mỹ len lén nhìn người phụ nữ đáng sợ kia. Bà ấy vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng đó, kể từ lúc Tình Mỹ bước lên xe, bà ta cứ nhìn thẳng về phía trước, không có bất cứ phản ứng gì trước Tình Mỹ.

Không khí im lặng như đang ngưng đọng lại, xe lăn bánh hồi lâu, cuối cùng bà ta mới thu ánh mắt lại, quay sang nhìn Tình Mỹ, nói bằng giọng điệu với kẻ dưới: “Lần đầu tiên được ngồi trong chiếc xe sang trọng thế này phải không?”

Tình Mỹ mặt mày trầm ngâm, không nói nửa lời.

Mẹ Dục Thụ hình như không hề chờ đợi câu trả lời, bà ta cười khẩy, tiếp tục nói: “Tất cả những thứ này đều chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống thường ngày của Dục Thụ. Nhưng một phần nhỏ này lại là những ước vọng xa xôi không bao giờ đạt được đối với những kẻ thấp hèn như cô”.

Tình Mỹ không nói gì, bởi vì cô chẳng thể phản bác.

Mẹ Dực Thụ dường như rất hài lòng với những phản ứng của Tình Mỹ. Bà ta ngẩng đầu, trên mặt hiện ra một nụ cười dịu dàng, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó.

“Dực Thụ trước nay luôn ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn, giao cho nó nhiệm vụ gì nó cũng hoàn thành xuất sắc. Tôi với bố nó đã dốc sức đào tạo nó, mà bản thân Dực Thụ cũng rất xuất sắc. Vì vậy tôi với bố Dực Thụ đều tin rằng Dực Thụ sẽ là niềm tự hào của gia tộc...”

Nói đến đây, mẹ Dực Thụ dừng lại một chút, vẻ mặt dịu dàng bỗng biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng: “Nhưng vì cô, nó dám bỏ nhà ra đi, thậm chí dám từ bỏ cả gia tộc, chỉ vì một đứa con gái như cô!”

“Cháu...”

Đối mặt với những lời chỉ trích của mẹ Dực Thụ, Tình Mỹ muốn cãi lại nhưng mới chỉ nói được có một từ đã phát hiện ra mình chẳng thể cãi lại, thế nên chỉ biết cắn chặt môi im lặng.

Xe dừng lại ở một khu buôn bán vô cùng sầm uất.

Người đàn ông mặc đồ đen ngồi ở ghế lái phụ mở cửa xe, sau đó ra hiệu mời Tình Mỹ xuống.

Tình Mỹ ngậy người, chẳng lẽ mẹ Dực Thụ cho gọi cô đến chỉ là để nói những lời này hay sao? Tình Mỹ đang băn khoăn không hiểu thế nào, nhưng nghĩ có thể sớm thoát khỏi không khí ngột ngạt này, cô lại nhanh chân xuống xe.

Nào ngờ Tình Mỹ vừa xuống xe, mẹ Dực Thụ cũng bước xuống. Bà ấy định làm gì vậy? Tình Mỹ không dám hỏi, chỉ cúi đầu đứng bên cạnh.

Mẹ Dực Thụ xuống xe rồi liền quay sang nhìn Tình Mỹ, mặt mày lạnh băng nói: “Theo tôi!”, sau đó kiêu hãnh bước đi.

Mặc dù Tình Mỹ không muốn nhưng bởi vì bà ấy là mẹ Dực Thụ, cô không muốn đắc tội với bà ấy một chút nào, vì vậy đành phải đi theo.

Đi được một đoạn, bên tai cô đột nhiên vang lên một giọng nói rất quen: “Đồ ăn nhanh nào, gà rán, hamburger, cô ca cô la và đủ các loại điểm tâm ngon tuyệt... Mời cô vào đây nếm thử ạ, rất ngon đấy ạ!”

Nghe thấy giọng nói này, Tình Mỹ liền khựng người. Cô ngoảnh đầu lại như một người máy, nhìn về phía có tiếng chào mời, là Dực Thụ.

Dực Thụ lúc này hoàn toàn không còn sang trọng như thường ngày, anh đang mặc một bộ quần áo đồng phục to đùng, trên đầu đội mũ đầu bếp, lớn tiếng chào mời những người qua đường, khuôn mặt có đôi chút ngượng ngập.

Thật kì lạ, trái tim Tình Mỹ bỗng thấy vỡ vụn. Sao anh ấy lại ở đây?

Ban nãy gọi điện anh ấy còn nói vì đói nên đang đi ăn cơm, chẳng lẽ anh ấy lừa mình? Anh ấy sợ mình lo lắng nên mới nói vậy ư? Nước mắt Tình Mỹ trào ra, cổ họng nghẹn đắng, hai tay siết chặt lại.

“Cô nhìn thấy rồi đấy, Dực Thụ mà sống với cô thì cuộc sống sẽ như vậy đấy!”

Tiếng mẹ Dực Thụ vang lên bên tai Tình Mỹ. Tình Mỹ tê dại ngoảnh đầu lại, nhìn bộ bà ta đang run lên vì tức giận.

Một người phụ nữ cao sang và kiêu ngạo, trong giây phút này cũng trở thành một người mẹ như bao người mẹ khác trên đời, biết rơi nước mắt vì thương con.

Nhưng những giọt nước mắt ấy không thể xoa dịu được nỗi căm phẫn của mẹ Dực Thụ. Bà ta tức tối nhìn Tình Mỹ: “Chính bởi vì cô mà nó bỏ nhà ra đi, từ bỏ lí tưởng, chấp nhận đến đây làm một công việc thấp hèn, còn phải chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của tất cả mọi người, đây chính là tình yêu của các người hả? Cô có từng nghĩ, khi cô ảo tưởng về tình yêu thì con trai tôi sẽ phải từ bỏ cuộc sống sung sướng của nó, chấp nhận làm việc vất vả như thế kia không? Tôi hỏi cô, cô như thế mà là yêu thương nó sao?”

Những lời mẹ Dực Thụ nói chẳng khác gì một cái búa tạ đập vào tim Tình Mỹ.

Đúng thế, anh giỏi giang như vậy, sinh ra trong nhung lụa như thế, đáng lẽ ra anh sẽ được sống rất tốt, nhưng bởi vì cô mà anh phải từ bỏ sự tự tôn, phải từ bỏ cuộc sống vương giả. Còn cô thì sao? Cô có thể mang lại cho anh thứ gì? Tất cả chỉ là một thứ tình yêu mơ hồ và bé nhỏ.

“Cháu xin lỗi...”

Tình Mỹ cắn chặt môi, đôi mắt như mờ đi.

“Giờ nói những lời này đã không còn tác dụng, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện tử tế, mau nói ra điều kiện của cô đi!”. Mẹ Dục Thụ lau nước mắt, lạnh lùng nhìn cô, cái nhìn của một người đang làm giao dịch.

Ý của bà ta rất rõ ràng, hi vọng dùng vật chất để đổi lấy con trai mình. Tình Mỹ liếc nhìn bà ta, cười âm ỉ, sau đó kiên định lắc đầu trong ánh mắt kinh ngạc của bà ta.

Thế giới dần yên ắng xuống. Ánh đèn cũng dần tắt ngấm.

Trong một thế giới tối tăm, Tình Mỹ lặng lẽ nhìn Dục Thụ ở phía đằng xa, từ từ đi về phía đó.

Một chiếc xe hơi đang lao đến vội vàng thẳng gấp ngay sát bên cạnh cô, người lái xe bấm còi inh ỏi. Nhưng Tình Mỹ đều bỏ ngoài tai, cô chỉ mãi nhìn anh, đi đến gần anh...

Dục Thụ đột nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Tình Mỹ đang lại gần. Lúc anh nhìn thấy cô, người anh như ngây ra, trên mặt hiện rõ vẻ hoang mang.

Tình Mỹ chậm rãi đến gần anh, đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán cho anh. Nước mắt... cuối cùng lại trào ra, hối hả... và nóng hổi.

Trước con mắt kinh ngạc của rất nhiều người đi đường, Tình Mỹ liền vòng tay ôm chầm lấy Dục Thụ, vùi đầu vào ngực anh, khẽ nức lên, để mặc cho nước mắt làm ướt áo anh.

Dục Thụ bối rối xoa tóc Tình Mỹ, dịu giọng nói: “Đồ ngốc, đang yên đang lành sao tự nhiên lại khóc?”

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn Dục Thụ, ánh mắt trời đang hắt lên mặt anh. Đột nhiên cô ngây người, mơ hồ nhớ lại hình ảnh cậu bé xinh đẹp ở bể nước hôm ấy.

Đúng vậy, Dục Thụ chính là thần hộ mệnh của cô.

Tình Mỹ dựa đầu vào vai anh, lắng nghe giọng nói của anh, trái tim vốn trống rỗng nay bỗng đầy ắp, cảm giác hạnh phúc và an toàn.

“Vỡ kịch này đến khi nào mới kết thúc đây?”

Đúng lúc ấy, tiếng nói phẫn nộ của một người phụ nữ vang lên, phá vỡ không gian hạnh phúc của Dục Thụ và Tình Mỹ.

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn thấy mẹ Dục Thụ đang căm phẫn nhìn mình, cô có thể nhìn rõ ngọn lửa căm thù bùng lên trong mắt bà ta. Tình Mỹ sợ hãi đến run lên. Dục Thụ nhận rõ sự khiếp sợ của Tình Mỹ, vội kéo cô ra sau lưng.

“Mẹ, mẹ đừng làm khó Tình Mỹ!”

Dục Thụ khẽ nói, nhưng Tình Mỹ có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong lòng anh, bởi vì bàn tay anh siết cô rất chặt, lòng bàn tay còn lấm tấm mồ hôi.

“Dục Thụ, con làm mẹ quá thất vọng!”. Mẹ Dục Thụ ngao ngán lắc đầu, sau đó quay lại nói với người mặc áo đen.

“Dẫn nó đi!”

“Vâng!”

Người mặc áo đen nói rồi liền đi về phía Dục Thụ và Tình Mỹ.

Dục Thụ che chắn cho Tình Mỹ, dùng ánh mắt lạnh lùng chưa từng có nhìn mấy gã đàn ông mặc áo đen, khiến bọn họ hơi do dự.

“Các người dám ra tay với tôi à?”

“Thiếu gia...”, mấy người đàn ông hơi do dự, quay sang nhìn mẹ Dục Thụ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau ra tay đi!” “Thiếu gia, xin đắc tội!”

Nói rồi mấy người đó liền lao đến.

“Em nhớ chăm sóc tốt bản thân nhé!”

Dục Thụ ngoảnh đầu lại nói, sau đó cởi lớp quần áo đồng phục xấu xí ra, rồi đẩy Tình Mỹ ra sau, đứng che chắn cho Tình Mỹ ở phía trước.

Tình Mỹ gạt những giọt mồ hôi trên trán, mái tóc đen mềm mại tung bay trong gió. Dục Thụ hét lên, vung nắm đấm vào mấy người đàn ông trước mắt, đá bay họ ra xa.

Tình Mỹ hoảng sợ bịt chặt miệng, đứng chết trân nhìn Dục Thụ chống trả mấy gã đàn ông kia.

Mấy người mặc áo đen vẫn còn e dè thân thể của Dục Thụ nên không dám mạnh tay với anh. Dục Thụ mặc dù không thể thoát khỏi vòng vây của bọn họ nhưng vẫn kiên cường chống trả, quyết không cho họ đến gần.

Tuy nhiên, sau một hồi chống cự, Dục Thụ vẫn không đấu lại được bọn họ. Anh bất cẩn bị một người mặc áo đen bẻ quặt tay ra sau. Dục Thụ cố vùng vẫy nhưng không sao thoát ra được.

“Dục Thụ...”

Tình Mỹ hét lên, vội vàng lao đến nhưng bị một người áo đen đứng cạnh đó giữ lại.

“Cô ơi, cháu xin cô đấy, cô bảo bọn họ thả anh ấy ra đi!”. Tình Mỹ không sao thoát khỏi cánh tay của người đàn ông áo đen, đành phải lên tiếng năn nỉ.

Bốp!

Đúng lúc Tình Mỹ định lên tiếng năn nỉ tiếp thì mẹ Dục Thụ đã thẳng thừng giáng cho Tình Mỹ một bạt tai. Mặt Tình Mỹ bỗng rát, cô khựng người lại, tất cả những gì định nói đều tan biến cùng cái tát khủng khiếp đó rồi.

“Mẹ!”. Dục Thụ đã chứng kiến tất cả, anh gầm lên định lao đến che chắn cho Tình Mỹ, nhưng không sao thoát khỏi sự kìm kẹp của người đàn ông áo đen kia. Anh xót xa nhìn Tình Mỹ, sau đó quay phắt về phía mẹ, khuôn mặt ánh lên vẻ căm phẫn.

Mẹ Dục Thụ dường như cũng đờ người kinh ngạc trước ánh mắt căm phẫn của con trai. Nhưng bà lập tức quay sang Tình Mỹ, gằn giọng: “Cái tát đấy là để cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên nhớ cho kỹ, đừng có bám riết lấy Dục Thụ nữa!”

Nói rồi bà liền đi thẳng ra xe, không thèm ngoảnh đầu lại.

Những người kia liền lôi Dục Thụ ra xe, để lại Tình Mỹ một mình đứng ngây ra đó. Dục Thụ ngoảnh đầu lại nhìn cô, nén đau, nói bằng khẩu hình môi với Tình Mỹ: “Đợi anh...”

Suốt mấy ngày liền không có tin tức gì của Dục Thụ. Tình Mỹ nằm trên giường mà không sao ngủ được. Mấy ngày nay Thuần Hạ đã đến nhà anh nghe ngóng nhưng đến cửa nhà anh còn chẳng vào được nữa là. Tình Mỹ trần trọc trên giường, nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ, lòng nóng như lửa đốt, nỗi lo lắng và sợ hãi khiến cô ăn không ngon, ngủ không yên.

Dục Thụ, rốt cuộc anh đang ra sao? Không biết mẹ anh có trừng phạt anh không? Anh ương bướng như thế, nhờ cãi nhau với mẹ thì sao?

Reng reng reng...

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì điện thoại để trên bàn đột ngột đổ chuông.

Lẽ nào là Dục Thụ?

Tình Mỹ vội vàng chồm dậy, chụp lấy điện thoại. Quả nhiên đúng là Dục Thụ gọi, cô vội vàng ấn nút nghe.

“Dực Thụ, là anh sao? Anh thế nào rồi? Anh có bị thương không?”

Tình Mỹ hỏi một tràng, tay run run siết chặt điện thoại. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói khe khẽ như thì thầm: “Anh không sao! Tình Mỹ, em đừng lo, anh chỉ bị mẹ giám sát chặt quá, không ra ngoài được thôi!”

“Vậy phải làm sao?”

“Tình Mỹ, em có đồng ý ra đi với anh không? Chúng ta cùng đi khỏi nơi này, mãi mãi! Anh sẽ chăm sóc em chu đáo!”. Dực Thụ trầm ngâm hồi lâu mới nói ra câu này, nghe giọng anh có vẻ rất căng thẳng.

“Cái gì? Cùng nhau bỏ đi á?”

Tình Mỹ kinh ngạc thốt lên, sau đó vội vàng bịt chặt miệng lại, lặp lại lần nữa: “Anh nói là chúng ta... chúng ta...”

“Đúng thế, Tình Mỹ, giờ anh đi đâu cũng có người theo đuôi, giờ chỉ có rời khỏi đây, chúng ta mới có thể ở bên nhau. Em có đồng ý đi theo anh không?”

Tình Mỹ cũng căng thẳng chẳng kém Dực Thụ, cô gần như nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch.

Cô từ nhỏ đến lớn đều sống ở thành phố này, chưa bao giờ rời khỏi đây dù chỉ một bước, hơn nữa liệu cô có thể rời bỏ Thuần Hạ và Sâm Trí không?

“Tình Mỹ?”

“Em đây!”, nghe thấy Dực Thụ căng thẳng gọi, Tình Mỹ càng thêm hoang mang: “Nhất định phải bỏ đi sao?”

“Chỉ có rời khỏi đây mới có thể ở bên nhau. Tình Mỹ... em không muốn đi với anh sao?”. Giọng nói của Dực Thụ thoáng chút buồn bã, dường như anh sợ cô sẽ đưa ra một đáp án phủ định.

“Đương nhiên là em muốn đi với anh rồi!”, Tình Mỹ vội vàng đáp: “Nhưng mà... em thấy hơi sợ...”

“Đừng sợ Tình Mỹ! Anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ tìm công việc kiếm tiền, chúng ta có thể sống rất vui vẻ. Tình Mỹ, hãy tin anh có được không? Anh sẽ dùng đôi bàn tay của mình để xây dựng một cuộc sống hạnh phúc!”

Những lời của Dực Thụ khiến Tình Mỹ vô cùng cảm động. Dực Thụ vì cô mà cố gắng biết bao nhiêu.

Thế mà cô, cô đang do dự gì vậy? “Dực Thụ, em sẽ đi theo anh!”

Tình Mỹ cắn chặt môi, đưa ra quyết định, cho dù tương lai có ra sao, cô sẽ ở bên anh mãi mãi.

Giọng nói của Dực Thụ trở nên rất háo hức: “Thật không? Tình Mỹ, em thật sự đồng ý ra đi với anh sao?”

“Chẳng phải anh sẽ bảo vệ em hay sao?”, nghĩ thông được vấn đề này rồi, Tình Mỹ thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều: “Chỉ cần có thể ở bên anh, đi đâu cũng được!”

“Tình Mỹ...”

Giọng nói của Dực Thụ đầy cảm động.

Bởi vì sợ không nói chuyện được nhiều, Tình Mỹ liền lên tiếng tận dụng thời gian: “Dực Thụ, vậy anh đã có kế hoạch cụ thể chưa? Chúng ta phải ra đi như thế nào? Anh bị mẹ quản lý chặt như vậy, phải trốn ra ngoài thế nào đây?”

Nghe thấy Tình Mỹ hỏi, Dực Thụ cũng lấy lại bình tĩnh, anh khẽ đáp: “Em không cần lo anh trốn ra thế nào, cách anh đã nghĩ ổn thỏa rồi. Ngày mai em nhớ mang theo tấm phiếu trúng thưởng ấy đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở sân bay. Chúng ta đi du lịch ở đảo Benoa trước, sau đó từ từ nghĩ xem đến đâu sống. Nói chung cứ phải trốn khỏi đây trước!”

“Ok, em biết rồi!”

Tình Mỹ vội vàng gật đầu, trong lòng vô cùng lo lắng, cũng hơi hồi hộp và háo hức, chỉ cần rời khỏi đây là cô và Dực Thụ có thể ở bên nhau.

“VẬY em nhớ kĩ nhé, sáng mai chín giờ, tại sân bay Thị Bắc, đừng mang quá nhiều đồ!” Chín giờ sáng mai, gấp thế sao?

Thế này cô biết nói năng làm sao với Thuần Hạ và Sâm Trí đây?

18. Chương 18: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ (3)

“Thiếu gia, thiếu gia, mau mở cửa... rầm rầm rầm...”, đầu dây bên kia vang lên tiếng ồn ào, Tình Mỹ chợt thót tim.

“Dực Thụ, xảy ra chuyện gì thế?”

“Bọn họ phát hiện ra anh đang gọi điện, anh không nói với em nữa, nhớ kĩ, chín giờ sáng mai nhé! Đừng có chậm trễ!”, Dực Thụ nói rồi vội vàng cúp máy.

Tình Mỹ siết chặt điện thoại, ngồi thần ra. Cùng Dực Thụ rời khỏi thành phố này.

Sau này chỉ còn Dực Thụ ở bên cạnh, không có Thuần Hạ và Sâm Trí.

Phải nói lời từ biệt với họ thế nào đây? Từ nhỏ đã lớn lên bên Thuần Hạ và Sâm Trí, phải vì sự lựa chọn của mình mà rời xa họ sao?

Mặc dù là như vậy, nhưng không gì có thể ngăn được trái tim mong ngóng được ở bên cạnh Dực Thụ.

Tình Mỹ cắn chặt môi, đứng dậy đi lên tầng hai. Nói với Thuần Hạ trước thì hơn! Dù gì cô ấy cũng luôn hiểu và ủng hộ quyết định của mình.

Cốc cốc cốc...

Tình Mỹ đứng ngoài gõ cửa. “Ai thế?”

Một lát sau, Thuần Hạ đang đắp mặt nạ, thò đầu ra ngoài cửa, nhìn thấy Tình Mỹ liền kéo cô vào: “Tình Mỹ, có tin tức gì của Dực Thụ chưa?”

“Ừ!”, Tình Mỹ gật đầu, ngẫm nghĩ xem nên mở miệng thế nào.

“Thật không?”, Thuần Hạ ngồi bật dậy, lấy tay giữ cái mặt nạ, kinh ngạc hỏi: “Cậu ấy thế nào rồi? Vẫn bị mẹ nhốt hả?”

“Thuần Hạ...”, Tình Mỹ nhìn Thuần Hạ, hai tay bấu chặt vào ghế.

Thuần Hạ nheo mắt nhìn Tình Mỹ, sau đó lại ung dung nằm xuống, lấy ngón tay nhẹ nhàng mát xa mặt, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Nhìn bộ dạng của cậu chắc là có gì muốn nói với tớ phải không?”

Tình Mỹ khẽ nhắm mắt lại, hạ quyết tâm rồi nói thật nhanh: “Thuần Hạ, tớ... tớ phải rời khỏi đây với Dực Thụ!”

Những ngón tay trên mặt Thuần Hạ như khựng lại, cô từ từ ngoảnh đầu về phía Tình Mỹ: “Rời khỏi đây? Cậu nói vậy là có ý gì?”

Tình Mỹ hít một hơi thật sâu.

“Tớ và Dực Thụ phải rời khỏi thành phố này, không biết đến bao giờ mới quay trở lại, cũng không biết là đi đâu. Tớ hi vọng cậu sẽ ủng hộ tớ, cũng hi vọng cậu giúp tớ giải thích với Sâm Trí!”

Thuần Hạ đã ngậy người ra, cô tròn tròn mắt nhìn Tình Mỹ, hồi lâu chẳng nói lên lời, chỉ biết giương mắt nhìn Tình Mỹ, có chút lưu luyến, lại có chút buồn bã.

Tình Mỹ nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Thuần Hạ liền vội vàng giải thích: “Bọn tớ chỉ trốn đi một thời gian, đợi khi nào mẹ anh ấy đồng ý sẽ quay lại thôi!”

“Đợi mẹ cậu ấy đồng ý á?”, Thuần Hạ cười như mếu: “Cậu tưởng mẹ cậu ấy sẽ dễ dàng đồng ý sao?”

“Tớ biết, có thể cậu sẽ nghĩ quyết định này là điên khùng, nhưng tớ nhất định phải làm, bởi vì chỉ có như vậy tớ và Dực Thụ mới được ở bên nhau!”

Nụ cười của Thuần Hạ càng trở nên gượng gạo, thần sắc u ám: “VẬY... cậu chỉ cần ở bên Dục Thụ mà có thể bỏ rơi bọn tớ sao?”

Câu hỏi của Thuần Hạ đã động chạm đến đúng vấn đề mà Tình Mỹ không muốn đối mặt nhất. Tim cô đau nhói từng hồi, cảm giác như nghẹt thở. Tình Mỹ không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt buồn bã của Thuần Hạ, đành phải ngoảnh đầu đi, áy náy nói: “Xin lỗi cậu, Thuần Hạ...”

Thuần Hạ không nói gì, chỉ trầm ngâm hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Tình Mỹ, nước mắt ghen ngào tuôn ra. Thuần Hạ cố gắng kìm nước mắt, hỏi: “Tình Mỹ, cậu đã quyết định rồi phải không?”

Mặc dù cảm thấy quyết định của mình là tàn nhẫn đối với Thuần Hạ và Sâm Trí, nhưng Tình Mỹ vẫn kiên định gặt đầu.

Thuần Hạ ngoảnh mặt đi, nói bằng giọng nghèn nghẹn: “Nếu cậu đã quyết định rồi thì cứ đi với cậu ấy đi! Cậu chưa bao giờ chủ động tranh giành cái gì, lần này đừng từ bỏ hạnh phúc của mình!”

“Thuần Hạ...”

Cuối cùng, Tình Mỹ không kìm nổi nước mắt. Thuần Hạ ngoảnh mặt nhìn Tình Mỹ, cố gượng cười: “Khóc cái gì, cậu còn quay lại cơ mà, tớ với Sâm Trí sẽ đợi cậu quay lại!”

“Thuần Hạ, xin lỗi cậu... cảm ơn cậu!”

Tình Mỹ sắp bị sự áy náy và cảm giác lưu luyến giày vò đến nghẹt thở rồi. Nhìn Thuần Hạ, ngoài áy náy và biết ơn ra, cô chẳng thể nói gì khác.

Thuần Hạ thở dài, nhẹ nhàng vỗ về Tình Mỹ, do dự hỏi: “Về phía Sâm Trí... cậu định nói với cậu ấy thế nào?”

Nhắc đến Sâm Trí là Tình Mỹ lại thấy tim mình nhói nhói đau.

Cô khẽ nhịu mày, lắc đầu nói: “Tớ không biết phải nói với cậu ấy thế nào, cứ cảm thấy cho dù có nói thế nào cũng sẽ khiến cậu ấy bị tổn thương. Tớ không nỡ nhìn thấy bộ dạng tổn thương của cậu ấy!”

“VẬY thì phải làm sao? Cậu định đi mà không nói lời từ biệt à?”

“Không, không phải vậy!”, cô vội vàng nói: “Tớ định sau khi đi sẽ nói với cậu ấy. Thuần Hạ, ngày mai sau khi tớ ra đi, cậu giúp tớ nói với Sâm Trí có được không?”

“Ngày mai đã đi rồi ư?”, Thuần Hạ tròn mắt: “Sao vội thế?”

“Tớ cũng không biết, có thể là vì chỉ có ngày mai Dục Thụ mới có cơ hội trốn ra ngoài!”, Tình Mỹ căng thẳng nắm lấy tay Thuần Hạ: “Cậu và Sâm Trí nhất định phải sống cho tốt, phải chăm sóc bản thân. Về phần Sâm Trí, nhờ cậu nói giúp cậu ấy cho tớ...”

“Nhưng mà, tớ cảm thấy cậu tự nói với cậu ấy thì tốt hơn!”

“Xin cậu đấy!”

Thuần Hạ còn chưa nói hết Tình Mỹ đã ngắt lời cô. Không phải cô không muốn tự nói với Sâm Trí, chỉ là hết lần này đến lần khác nhìn thấy bộ dạng tổn thương của Sâm Trí, mà mình lại chính là kẻ gây ra mọi sự tổn thương ấy, cô không thể chịu đựng thêm được nữa, cứ để cho mình ích kỷ thêm lần nữa đi.

Xin lỗi Thuần Hạ!

Xin lỗi Sâm Trí!

Suốt buổi tối, Tình Mỹ luôn ở trong tình trạng căng thẳng, không thể ngủ nổi. Cô sửa soạn chút hành lý rồi ra sân bay từ sáng sớm. Trong sân bay người qua người lại, những tấm kính phản chiếu ánh sáng chói mắt, cầu thang tập nập người lên xuống, ai cũng ra đi trong tiếng khóc lóc tiễn biệt của bạn bè, người thân. Chỉ có Tình Mỹ là cô độc một thân một mình, tay giữ chặt lấy cái ba lô, mắt dán chặt vào cửa ra vào của sân bay.

Dục Thụ sao vẫn chưa đến nhỉ?

Liệu anh có thuận lợi trốn ra khỏi nhà không? Nếu để bị mẹ anh bắt được thì làm thế nào? Tình Mỹ lòng nóng như lửa đốt, gọi điện mấy lần mà không ai nghe máy, nổi bất an càng thêm mãnh liệt.

Dực Thụ, anh tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé, mau mau xuất hiện đi!

Đứng giữa sân bay rộng lớn, Tình Mỹ thăm cầu khẩn. Xung quanh người qua lại nườm nượp, nhưng tất cả thế giới xung quanh đều như không liên quan đến cô.

Mắt cô thậm chí còn không dám chớp, cứ dán chặt vào cửa ra vào.

Mặt trời nóng như thiêu như đốt, ánh nắng gay gắt nhắc cho cô biết giờ đã là giữa trưa, nhưng bóng dáng Dực Thụ vẫn chưa xuất hiện. Chuyến bay mà họ đăng kí đã cất cánh. Dực Thụ, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tình Mỹ cầm ba lô ngồi xuống một hàng ghế ở gần cửa ra vào, nhìn những cái bóng của các hành khách đang kéo dài trên nền đất. Kim đồng hồ của sân bay đã chỉ vào sáu giờ, giờ đã là buổi chiều...

Tình Mỹ không thể ngồi yên được nữa, cô định ra ngoài cửa xem sao.

Đột nhiên một cái bóng quen thuộc hiện ra bên ngoài cửa, cô ta đang đứng đó, ngó nghiêng khắp nơi, rõ ràng là đang tìm kiếm người nào đó.

Thái Vận?

Sao lại là cô ta? Dực Thụ đâu? Tại sao người đến lại là Thái Vận?

Tình Mỹ nhìn Thái Vận từ đầu đến chân. Thái Vận trang điểm cầu kì, ăn mặc rất thời trang, thân hình mảnh mai tràn đầy sức sống, mí mắt lấp lánh ánh nhũ, đôi hàng mi dài cong lên kiêu ngạo.

Đúng lúc ấy Thái Vận cũng nhìn thấy Tình Mỹ. Tình Mỹ có hơi căng thẳng, lặng đi nhìn Thái Vận tiến lại gần mình.

Thái Vận đến trước mặt Tình Mỹ, sau đó nhướn mày hỏi: “Chị là Tình Mỹ phải không?”

Tình Mỹ gật đầu, nhất thời chưa đoán được dụng ý của Thái Vận.

“Tôi đến đây là để nói cho chị biết, Dực Thụ sẽ không đến đâu, chị không phải đợi nữa!”. Thái Vận lạnh lùng nhìn Tình Mỹ, ánh mắt đầy khinh bỉ, có pha chút đố kị và uất ức: “Chắc chị tưởng anh ấy sẽ đến dẫn chị đi chắc? Ha ha, đúng là nực cười!”

“Cô nói cái gì? Dực Thụ đâu?”

Tình Mỹ cắn chặt môi, không muốn cãi nhau với cô ta, giờ thứ cô quan tâm nhất chính là tình trạng của Dực Thụ.

Thái Vận bật cười, đi một vòng quanh Tình Mỹ, sau đó chậm rãi nói: “Dực Thụ phải đính hôn với tôi, vì vậy chị không cần chờ nữa, cũng đừng mơ được ở bên anh ấy!”

Rầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên bên tai Tình Mỹ.

Những điều Thái Vận mang đến chẳng khác gì một khối thuốc nổ nổ tung bên tai Tình Mỹ, mặt cô trắng bệch ra, toàn thân run rẩy.

“Dực Thụ sắp đính hôn với tôi rồi...”

Trong đầu của Tình Mỹ chỉ vang lên câu nói này của Thái Vận, tim cô đau đớn như bị ai vò xé. Môi Tình Mỹ run lên, không dám tin đây là sự thật.

Cô ta đang nói gì vậy? Dực Thụ sao có thể đính hôn với Thái Vận được? Hôm qua anh ấy còn nói sẽ đi với mình, sẽ chăm sóc mình cả đời, sao có thể đính hôn với cô ta được?

Tình Mỹ cố gượng cười: “Không thể nào, Dực Thụ không thích cô!”

“Này con ranh kia, mày nói gì thế hả?”, mặt Thái Vận tím tái vì tức giận, căm phẫn nhìn Tình Mỹ, sau đó đẩy cô ra: “Mày dựa vào đâu mà dám nói anh ấy không thích tao?”

“Anh ấy nói sẽ dẫn tôi đi, anh ấy sẽ không đính hôn với cô đâu!”, Tình Mỹ lắc đầu, từ từ lùi lại sau, cố kìm nước mắt: “Chắc chắn anh ấy bị mẹ phát hiện rồi, vì vậy mới không đến. Cô đang lừa tôi!”

“Lừa mày á? Lừa một con ranh như mày có cần phải phí công sức thế không?”, Thái Vận nổi đóa lên, nhưng rồi lập tức nhếch môi cười: “Dực Thụ đã nghĩ thông suốt rồi, còn đồng ý với mẹ anh ấy sẽ đính hôn với tao! Nghe rõ chưa hả? Người anh ấy sẽ lấy là tao chứ không phải mày, mày đừng phí công vô ích mỗi chài anh ấy nữa!”

“Anh ấy đã đồng ý thật ư?”

Chiếc ba lô trên tay Tình Mỹ rơi xuống đất, cô ngẩng đầu lên nhìn Thái Vận, muốn tìm kiếm một sự giả dối nào đó trên mặt cô ta, chắc chắn là cô ta đang nói dối, đang lừa cô.

“Không phải, một đứa con gái tầm thường như mày có xứng với Dực Thụ không? Mày đã tự soi gương bao giờ chưa? Mày đến với anh ấy chắc chỉ vì tiền phải không? Những đứa con gái giống như mày tao gặp nhiều rồi, Dực Thụ còn lâu mới bị mày lừa!”

Bốp!

Một cái phong bì dày cộp bị ném thẳng vào mặt Tình Mỹ.

Phong bì bị rách, bên trong là một xấp tiền mặt rất dày. Chỗ tiền mặt rơi đầy ra sàn, cả sân bay bỗng chốc nhộn nhạo hẳn lên, hành khách ồ lên kinh ngạc rồi ủa đến vây lấy hai người.

Thái Vận mặt mày đắc chí nhìn đám người quan sát xung quanh, nhướn mày cười, ánh mắt khinh bỉ và chế nhạo: “Chỗ tiền này đủ để mày từ bỏ Dực Thụ chứ hả? Sau này đừng có bám lấy anh ấy nữa, tránh xa anh ấy ra, càng xa càng tốt!”

Mặt Tình Mỹ hết đỏ lại chuyển sang trắng, nhìn chỗ tiền vung vãi dưới sàn, trong đầu cô chỉ còn câu nói đó của Thái Vận, ngay cả sự sỉ nhục cũng không cảm nhận được, chỉ có nỗi đau. Dực Thụ sẽ kết hôn với Thái Vận thật sao? Tình Mỹ cảm thấy mình như sắp nghẹt thở, cô tuyệt đối không tin vào những gì Thái Vận nói, cô phải nghe chính miệng Dực Thụ nói mới tin!

“Tôi muốn gặp Dực Thụ!”, Tình Mỹ lạnh lùng nói, cố gắng để giữ bình tĩnh.

“Ha ha... Anh ấy không muốn gặp mày, anh ấy vì sợ bị mày tiếp tục đeo bám nên mới giao việc này cho tao, bảo tao đến thông báo với mày một tiếng!”

Tình Mỹ nhìn thấy tấm vé máy bay trên tay Thái Vận, trên đó còn ghi rõ tên của Dực Thụ, nếu như không phải Dực Thụ bảo cô ta đến, cô ta sao biết họ hẹn nhau ở đây? Sao cô ta có được tấm vé máy bay của Dực Thụ?

Nhưng tất cả mọi chuyện thay đổi quá nhanh, làm sao cô tin được?

Dực Thụ muốn cưới Thái Vận ư? Anh ấy thật sự hối hận, không muốn dẫn cô bỏ đi nữa sao?

Nước mắt tí tách rơi xuống sàn, Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, nỗi đau đớn trong lòng mất kiểm soát, tuôn trào như núi lửa:

“Tôi không tin! Tất cả những gì cô nói, tôi tuyệt đối không tin! Trừ phi Dực Thụ chính miệng nói với tôi sẽ đính hôn với cô, nếu không tôi quyết không từ bỏ!”

Tình Mỹ gào lên rồi bất chấp sự ngạc nhiên của Thái Vận, Tình Mỹ lao ra ngoài sân bay.

Tình Mỹ chạy như điên cuồng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, nhất định phải tìm Dực Thụ hỏi cho rõ ràng!

Bên tai chỉ có tiếng gió ù ù. Tình Mỹ chạy bạt mạng, trong đầu văng vẳng câu nói của Thái Vận: “Anh ấy sắp đính hôn với tao rồi, mày đừng bám riết lấy anh ấy nữa...”

Rõ ràng Dực Thụ đã nói sẽ ở bên mình, tại sao anh ấy lại đính hôn với người khác?

Thế giới như bị nước mắt phủ mờ, Tình Mỹ cảm thấy trái tim đau đến nghẹt thở.

Sao lại thành ra thế này? Cô thật sự không muốn rời xa Dực Thụ.

Bim bim bim!

Một hồi còi đình tai mỗi lúc một gần, Tình Mỹ ngoảnh đầu nhìn, một bóng đen khổng lồ che phủ người cô, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, cơ thể đã bị húc mạnh, người cô bay lên không trung...

Lúc cơ thể bay lên không trung, trong tiếng người la hét từ xung quanh vọng lại, bầu trời thật là trong xanh, loáng thoáng đâu đó, cô nhìn thấy những bông hoa bồ công anh đang chao liệng.

Anh có biết ý nghĩa của loài hoa bồ công anh là gì không? Là tình yêu vĩnh hằng.

Nếu như bạn đồng ý, tôi sẽ làm thần hộ mệnh của bạn. Nhưng bạn không phải là người bất hạnh đâu. Bởi vì bạn là thiên sứ được thần thánh yêu thương, vì vậy mà bạn mới trúng giải...

Chúng ta phải cố gắng thật nhiều, thật nhiều để được ở bên nhau, mãi mãi không chia lìa!

Tình Mỹ có đồng ý đi với anh không?

Anh muốn chăm sóc Tình Mỹ cả đời, anh muốn dùng sức mạnh của mình để chăm sóc cho em, cho đến mãi mãi...

“Dực Thụ... nếu như cuộc sống kết thúc, sự vĩnh hằng thuộc về chúng ta liệu có tồn tại không?”, Tình Mỹ lẩm bẩm.

Chiếc váy màu trắng tung bay trên không trung, màu máu đỏ tươi như những bông hoa tường vi tô điểm cho sắc trắng. Tình Mỹ cảm giác như mình đang bay vào một vườn hoa tường vi, gió nhẹ mơn man làn da, khoảnh khắc cuối cùng trước khi mọi thứ chìm vào bóng đêm, dường như Tình Mỹ đã nhìn thấy Dực Thụ đang đứng giữa những khóm hoa tường vi, nở nụ cười dịu dàng nhìn cô.

Nhìn thấy nụ cười của anh, Tình Mỹ cũng khẽ nhoẻn miệng cười mãn nguyện.

Phải chết ư?

Nếu như chết rồi, có thể đến chỗ bố mẹ, như vậy cô sẽ không buồn nữa phải không? Chết rồi sẽ chẳng còn cảm giác gì nữa đúng không? Sẽ không đau đớn, không lo lắng...

Nhưng Dực Thụ thì sao?

Nếu cô chết rồi, chắc chắn sẽ phải rời xa anh ấy. Một nỗi đau vô cùng chân thực đang lan ra.

Tình Mỹ cố gắng kiểm soát cơn đau, nhưng vô dụng, nước mắt đã trào ra, nhưng chẳng thể giảm bớt nỗi đau.

Rời xa Dực Thụ, sao mà đau đớn thế?

Đừng, đừng rời xa Dực Thụ! Dực Thụ ơi...

Dực Thụ, anh đang ở đâu...

19. Chương 19: Bí Ẩn Của Thời Gian (1)

Đây là đâu?

Tối quá, chẳng có chút tiếng động nào, xung quanh sao hỗn độn, mông lung thế này, chẳng nhìn thấy giới hạn ở đâu nữa. Tình Mỹ mò mẫm trong bóng đêm, không nhớ mình là ai, cũng không nhớ tại sao mình lại đến nơi này, cho dù cô cố gắng vùng vẫy, gào thét nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi thứ bóng tối này.

Có cảm giác như tất cả mọi thứ xung quanh đang quay cuồng, nhưng cả thế giới lại rất yên tĩnh.

Đột nhiên có tiếng huyền não đập vào tai cô.

“Sâm Trí, cậu nói xem rốt cuộc khi nào thì Tình Mỹ mới tỉnh lại? Cậu ấy đã hôn mê suốt ba năm rồi, cậu ấy có biết chúng ta lo lắng cho cậu ấy đến thế nào không?”, tiếng nói nghẹn ngào khiến người ta nghe mà buồn theo.

“Là giọng nói của Thuần Hạ”.

Ba năm? Lẽ nào mình đã ngủ li bì đến ba năm rồi ư? Thuần Hạ nói gì vậy?

Tình Mỹ cố mở mắt ra nhưng rất mệt mỏi, xung quanh bao trùm là bóng tối, chẳng nhìn thấy thứ gì hết.

“Đừng khóc!”. Tình Mỹ có cảm giác như Sâm Trí đang ở bên cạnh, chắc chắn Sâm Trí đang lau nước mắt cho Thuần Hạ.

Tại sao họ lại nói bằng giọng buồn bã thế nhỉ?

Cô rất muốn mở mắt ra, nở nụ cười như trước đây, một tay vỗ vai Sâm Trí, một tay khoác lấy tay Thuần Hạ... Cô thật muốn ngồi dậy ngay lập tức để lau nước mắt cho Thuần Hạ, để đùa nghịch với họ như trước đây.

Tình Mỹ cố gắng mở mắt ra, nhưng cô rất mệt. Tại sao mở mắt lại khó khăn với cô đến vậy nhỉ? Mí mắt cứ nặng trĩu, bóng tối khiến cô cảm thấy khiếp sợ, cũng may còn có giọng nói của Sâm Trí và Thuần Hạ khiến cô an tâm ít nhiều.

“Sâm Trí, có khi nào Tình Mỹ không bao giờ tỉnh lại không? Tớ rất nhớ những ngày cười đùa vui vẻ với cậu ấy!”, giọng Thuần Hạ càng thêm nghẹn ngào.

Tình Mỹ lại lần nữa cố thử mở mắt, một tia sáng chớp qua nhưng lập tức chìm vào bóng đêm.

Giọng nói của Sâm Trí trầm trầm vang lên: “Không đâu, Tình Mỹ hiền lành như thế, ông trời sẽ phù hộ cho cậu ấy, cậu ấy chắc chắn không sao, Tình Mỹ sẽ tỉnh lại, đừng khóc nữa, nếu không Tình Mỹ sẽ buồn đấy!”

Tình Mỹ tiếp tục cố gắng, một tia sáng chói mắt rơi vào mắt cô, cô cảm thấy những ngón tay mình có thể cử động một chút.

Cố gắng lên, Tình Mỹ cố lên nào! Cô cố sức mở mắt ra, càng có nhiều ánh sáng tràn vào mắt cô hơn. Trước mắt Tình Mỹ thấp thoáng hai cái bóng, là Thuần Hạ và Sâm Trí chẳng? Ha ha, sao có cảm giác lâu lắm không nhìn thấy họ thế nhỉ?

Một niềm vui nho nhỏ dấy lên trong lòng, Tình Mỹ càng cố gắng mở mắt lớn hơn. Từ từ... hình ảnh hai người họ đang ôm lấy nhau hiện rõ dần trong mắt Tình Mỹ...

Ôm nhau...

Thuần Hạ và Sâm Trí, hai người họ...

Đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao có cảm giác mình đã ngủ rất lâu vậy?

Tình Mỹ cố gắng nhấc tay lên giụi mắt nhưng phát hiện ra mu bàn tay mình đang cảm đầy kim.

Hu hu hu...

Kim...

Tình Mỹ sợ nhất là kim tiêm, tại sao bác sĩ cắm nhiều kim tiêm vào người mình thế này mà mình không hề hay biết nhỉ? Tình Mỹ la lên kinh ngạc, tiếng la đột ngột của Tình Mỹ khiến cho Thuần Hạ và Sâm Trí cứng đờ người, ngay lập tức khuôn mặt ánh lên niềm vui vô bờ bến, bọn họ quay sang nhìn nhau vui mừng khôn tả, sau đó mới từ từ ngoảnh đầu sang nhìn Tình Mỹ.

Mắt mỗi lúc một mở to hơn.

“Tình Mỹ? Sâm Trí ơi, Tình Mỹ tỉnh rồi, tớ không nằm mơ chứ hả? Cậu ấy tỉnh lại thật rồi sao?”. Thuần Hạ vừa khóc vừa chạy đến ôm chầm lấy Tình Mỹ, nước mắt nước mũi như mưa.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? “Thuần Hạ...”

Trời ơi, đây là giọng nói của mình sao?

Tình Mỹ chưa kịp nói hết câu đã nhận ra giọng mình khàn đặc. Thuần Hạ vội vàng đi rót cho Tình Mỹ ly nước, cổ họng cô đau rát, vội vàng bê cốc nước uống hết sạch.

“Tình Mỹ, cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi, hu hu hu...”, Thuần Hạ ôm chặt lấy Tình Mỹ, bật khóc nức nở.

Vì Thuần Hạ ôm quá mạnh khiến cho Tình Mỹ có cảm giác mình sắp ngất đi.

Sâm Trí nhìn thấy vậy liền vội vàng tách Thuần Hạ ra, nhưng bộ dạng chưa hết ngạc nhiên và bối rối của Sâm Trí cho thấy anh còn mừng hơn cả Thuần Hạ.

“Tình Mỹ, cuối cùng cậu đã tỉnh lại... Tình Mỹ...”

Mắt Sâm Trí như đang lấp lánh, nước mắt chỉ trực trào ra.

Tình Mỹ dang tay ôm lấy hai người họ, sau đó nói: “Đúng vậy, tớ tỉnh lại rồi, nhưng đã xảy ra chuyện gì thế? Hình như tớ đã ngủ rất lâu!”

“Đương nhiên là lâu rồi!”

Thuần Hạ gạt nước mắt: “Cái con ranh này, rõ ràng cậu biết tớ buồn, tớ lo lắng mà còn không chịu tỉnh lại. Mặc cho tớ gọi thế nào cậu cũng không tỉnh, cậu có biết cậu đã ngủ bao lâu rồi không? Ba năm, cậu đã ngủ ba năm rồi đấy! Cậu có biết ba năm nay tớ với Sâm Trí đã buồn đến thế nào không hả?”

Thuần Hạ vừa nói vừa khóc. Ba năm?

Mình đã ngủ đến ba năm ư?

Tư duy của Tình Mỹ bắt đầu trở lại, một số những kí ức vụn vặt bắt đầu quay trở lại trong đầu, kí ức của cô... hình như cô đã đến sân bay, sau đó cứ đợi Dục Thụ mãi mà không thấy anh xuất hiện, sau đó...

Cô gái tên là Thái Vận chạy đến nói với cô rằng Dục Thụ sẽ đính hôn với cô ta...

Cùng với những kí ức hiện về, mặt Tình Mỹ như trắng bệch ra.

Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện quan trọng. Tình Mỹ ngồi bật dậy, đầu óc choáng váng, cô lại ngã xuống giường.

“Tình Mỹ, cậu không sao chứ?”

Thuần Hạ và Sâm Trí vội vàng kiểm tra xem Tình Mỹ có bị sao không.

“Thuần Hạ, ban nãy cậu nói tớ đã ngủ bao lâu rồi hả?”, Tình Mỹ nắm lấy cánh tay Thuần Hạ, run rẩy hỏi.

“Ba năm, cậu đã ngủ tròn ba năm rồi!” Ôi trời ơi!

Ba năm...

Vậy thì chẳng phải đã không còn kịp nữa sao? Dục Thụ đã sống ba năm trời mà không có cô.

Tất cả những niềm vui, nỗi buồn của anh đều không còn liên quan đến cô nữa?

Chẳng phải đã nói cho dù có xảy ra chuyện gì, hai người cũng sẽ cố gắng để được ở bên nhau sao?

Nhưng Dục Thụ, anh đang ở đâu?

Tình Mỹ run rẩy nói không ra lời, chỉ biết chớp chớp mắt, nước mắt chỉ trực trào ra, trái tim đau đớn đến đáng sợ. Nếu như Dục Thụ đã đính hôn với Thái Vận, vậy thì mình phải làm sao đây?

Tình Mỹ cảm thấy không thể thở nổi, cả con tim bị cảm giác đau đớn chiếm lĩnh.

“Tình Mỹ, cậu đừng làm tớ sợ, cậu sao thế? Tớ đi gọi bác sĩ ngay đây...”, Thuần Hạ nhìn thấy Tình Mỹ như vậy liền lo lắng đứng dậy.

Nhưng Sâm Trí đã chạy ra khỏi phòng còn nhanh hơn cô, vừa chạy vừa dặn dò Thuần Hạ: “Tớ đi gọi bác sĩ, cậu chăm sóc Tình Mỹ nhé!”

Tình Mỹ nắm lấy tay Thuần Hạ, gạt nước mắt nói: “Dực Thụ đâu? Dực Thụ tại sao không ở đây? Dực Thụ đâu rồi?”

Thuần Hạ bỗng tỏ vẻ bối rối: “Lâu như vậy rồi mà cậu vẫn còn nhớ đến gã khốn ấy à? Cậu biết không, kể từ ngày cậu bị hôn mê, hẳn ta chưa từng xuất hiện lấy một lần!”

Ba năm rồi, anh ấy chưa đến thăm mình dù chỉ một lần ư?

Trái tim Tình Mỹ như trầm xuống.

Mình đã biến mất khỏi thế giới này đã ba năm, biến mất khỏi thế giới của Dực Thụ đã ba năm sao? Đối với anh ấy, mình từ một người mà anh lấy tính mạng ra để bảo vệ đã trở thành một người xa lạ chẳng có liên quan gì đến anh nữa hay sao?

Vậy thì...

Những lời thề thốt ngọt ngào trước đây đều chỉ là dĩ vãng.

“Ngày hôm cậu xảy ra chuyện, trong tài khoản chung của bọn tớ bỗng có một số tiền lớn, tớ nghĩ là của Dực Thụ gửi vào. Tớ với Sâm Trí đã dùng số tiền ấy để chữa trị cho cậu, sau đó mở một cửa hàng nhỏ, chờ đợi ngày cậu tỉnh lại. Trong thời gian ấy, Dực Thụ chưa từng đến đây dù chỉ một lần”.

Tình Mỹ lau nước mắt, hít thở khó nhọc. “Dực Thụ đính hôn rồi sao?”

“Không biết nữa, kể từ đó đến giờ không hay tin gì về cậu ta nữa, tớ có đến lớp cậu nhưng không tìm được, về sau nghe nói mẹ cậu ta đã làm thủ tục thôi học cho anh ta rồi”.

Thuần Hạ khẽ vỗ về Tình Mỹ. Tình Mỹ ngoảnh đầu nhìn ra cửa.

Đã lâu lắm rồi cô không được ngắm nhìn bầu trời đẹp như vậy, xanh như vậy, trong vắt như vậy. Trong vườn hoa bệnh viện, một vài cụ già đang ngồi trên xe lăn, những đứa trẻ đang nô đùa vui vẻ.

Được làm bởi Cạp-Nhat-Ebook

Ba năm rồi không được nhìn thấy khung cảnh đẹp như vậy. Tại sao mọi chuyện cứ như mới xảy ra ngày hôm qua nhỉ? Ba năm này đối với Tình Mỹ chỉ như một vài phút đồng hồ, nhưng thực tế đã có sự thay đổi quá lớn, hóa ra trái đất vẫn tiếp tục quay khi không có sự hiện diện của cô, vì vậy những ngày không có cô, chắc Dực Thụ cũng vẫn hạnh phúc và vui vẻ nhỉ?

“Tình Mỹ, đừng nghĩ đến cậu ta nữa, người như cậu ta không đáng để nhớ đâu!”

Tình Mỹ ngồi im, lặng ngắm quang cảnh bên ngoài cửa sổ.

Cảnh tượng xảy ra ba năm trước, cái cảm giác đau thắt con tim, tất cả như đang tái diễn trong đầu Tình Mỹ.

Tình Mỹ từ từ nhắm mắt lại, mệt quá, tỉnh lại rồi sao vẫn còn mệt thế này? Thực sự rất mệt, nếu như có thể chìm vào giấc ngủ như thế này mãi thì tốt biết mấy!

Dực Thụ...

Nếu như không có anh ở bên, cô phải sống tiếp thế nào trong nỗi đau này đây?

Mỗi buổi chiều, Thuần Hạ và Sâm Trí đều phải đi làm, lúc ấy Tình Mỹ thường nằm yên trên giường nghĩ đến những chuyện đã trải qua cùng với Dực Thụ, nhớ đến nụ cười rạng rỡ của anh, nhớ đến nỗi buồn nhẹ nhàng như hoa tường vi của anh.

Giờ chắc anh đã ở bên Thái Vận rồi nhỉ? Chắc là anh đang rất hạnh phúc?

Anh ấy có biết cùng rửa rau, nấu nướng, giặt chăn màn với Thái Vận không nhỉ? Sau đó có nở nụ cười thật tươi, giống như đang hạnh phúc nhất trên đời này không?

Trái tim lại bắt đầu nhói đau, Tình Mỹ sờ lên má mình, cảm giác ươn ướt, lạnh lẽo.

“Tình Mỹ, đến giờ uống thuốc rồi!”

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, nhân viên y tá mặc bộ đồng phục màu hồng đưa thuốc vào, đo nhiệt độ giúp cô, sau đó đặt thuốc lên cái tủ đầu giường bệnh và đi ra ngoài.

Tình Mỹ nhìn những viên thuốc màu trắng trên bàn, nhẹ nhàng cầm lên.

Viên thuốc màu trắng lọt qua kẽ tay, rơi xuống mặt nước và nổi bọt li ti, sau đó chìm xuống đáy cốc.

Cô nhẹ nhàng lắc cốc, chăm chú nhìn viên thuốc màu trắng tan ra chỉ còn lại một chấm nhỏ, trong cốc hình thành một xoáy nước, những bọt nước li ti cũng xoáy tròn trong cốc, gần như đang tỏa ánh hào quang trong ánh mặt trời.

Tình Mỹ vươn tay với một chậu cây ở trên bục cửa sổ, từ từ đổ cốc nước vào đó, rồi lặng người ngắm nhìn những chiếc lá xanh mướt.

Mỗi lần y tá mang thuốc đến cô đều đổ vào chậu cây này, thế nhưng nó vẫn phát triển tốt, chẳng có dấu hiệu nào của sự héo úa, còn cô thì cảm nhận rõ, cơ thể mình đang ngày một tồi tệ.

Cô biết rõ điều đó, nhưng chẳng buồn chút nào.

Nếu như mình chết rồi, có lẽ sẽ không còn đau khổ như bây giờ nữa? Trái tim đã chết rồi, vậy mà kí ức vẫn chất đầy trong cái vỏ thân xác này, ngày ngày phải dằn vặt trong đau khổ, thật sự cô quá mệt mỏi rồi!

Dực Thụ...

Nếu như anh ấy biết mình buồn như vậy, liệu anh ấy có dành cho mình chút tình thương không nhỉ?

Tình Mỹ khẽ cười.

Một cơn chóng mặt ập đến, cô nằm xuống giường và chìm vào giấc ngủ.

“Cái gì? Sao cô ấy lại bị nặng hơn thế? Bệnh tình xấu đi à? Rõ ràng cô ấy đã khỏe hơn rồi cơ mà?”

Giọng nói the thé của Thuần Hạ ồn đến mức khiến Tình Mỹ khó chịu, trong đầu cô như đang có lửa đốt, tai ong ong, Tình Mỹ từ từ mở mắt.

“Cô ấy sốt cao không hạ, theo lí mà nói không thể xảy ra chuyện này được, chỉ cần cô ấy uống thuốc đúng giờ thì bệnh tình sẽ thuyên giảm!”, bác sĩ điều trị nói.

“Thuốc ư?”

Thuần Hạ dường như nhớ ra điều gì, Tình Mỹ hơi im lặng he hé mắt, nhìn thấy Thuần Hạ đi đến bên cửa sổ, bệ chậu cây lên tỉ mỉ quan sát, sau đó nhặt ra mấy hạt màu trắng nhỏ xíu ở trong chậu cây ra. Tình Mỹ biết đó là những mảnh thuốc chưa tan hết.

Cô nhìn thấy Thuần Hạ tức tối và đau đớn nhìn mình. Tình Mỹ đành mỉm cười, há miệng định nói nhưng thấy cổ họng bỏng rát, không nói được lên lời.

Thuần Hạ hùng hổ đến bên giường bệnh, túm lấy cổ áo Tình Mỹ mà gào khóc.

“Cậu làm cái gì thế hả? Đều là do cậu làm phải không? Cậu muốn chết chứ gì? Bởi vì không có Dực Thụ nên muốn chết phải không?”. Thuần Hạ gào lên, bác sĩ đứng bên cạnh thấy thế vội vàng kéo Thuần Hạ ra khỏi Tình Mỹ. Thuần Hạ gào lên: “Tình Mỹ, sao cậu có thể ích kỉ như thế hả? Cậu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tớ với Sâm Trí chưa? Ba năm nay bọn tớ ngày đêm trông mong cậu tỉnh lại được, khó khăn lắm cậu mới tỉnh lại, thế mà giờ lại muốn chết vì một thằng con trai hay sao?”

“Thuần Hạ...”

Tình Mỹ cũng khóc, khó khăn gọi tên Thuần Hạ.

Không có Dực Thụ, cuộc sống trở nên trống trải, thậm chí chẳng còn lí do để mà sống nữa.

20. Chương 20: Bí Ẩn Của Thời Gian (2)

Cứ nghĩ đến khuôn mặt của Dục Thụ là trái tim Tình Mỹ như muốn nghẹn thở. Tất cả những kí ức ngọt ngào trước đây giờ đều trở thành nguyên nhân để rơi lệ. Cô không thể thuyết phục bản thân cô đã thực sự mất Dục Thụ...

Cô thường nghĩ mình chưa tỉnh lại, mình vẫn đang mơ, nghĩ rằng chỉ cần tỉnh lại sẽ lại được nhìn thấy Dục Thụ mỉm cười dịu dàng với mình.

“Đã ba năm qua đi rồi, ba năm nay, anh ta không hỏi han gì đến cậu. Cậu đã lãng phí ba năm rồi, giờ vẫn còn định đây dọa bản thân như vậy sao?”

“Ba năm, nhưng tại sao ba năm rồi mà tớ vẫn đau đớn thế, tớ không thể nào quên được! Tớ khó chịu lắm Thuần Hạ ạ, tớ thật sự rất khó chịu, ngày nào cũng sống rất đau khổ, không biết phải làm thế nào?”

Thuần Hạ nhìn Tình Mỹ, khóc òa lên: “Tình Mỹ, cậu không được thế này, cậu có biết tớ rất lo cho cậu không? Cậu nên quên cậu ta đi! Tình Mỹ bây giờ phải trở thành Tình Mỹ của ba năm sau, đừng có buồn bã vì cậu ta nữa. Cậu vẫn còn có tớ và Sâm Trí, chúng ta chẳng phải là người một nhà, mãi mãi không xa rời hay sao?”

Thực ra trong lòng Tình Mỹ hiểu rất rõ!

Nhưng cô phải làm sao để chấp nhận hiện thực đã mất Dục Thụ đây? Tình Mỹ cảm thấy trái tim mình như bị người ta xé nát, đau buốt đến tận xương tủy. Cô ôm siết lấy Thuần Hạ, bật khóc nức nở, khóc như thể muốn trút hết nỗi đau đớn ra ngoài.

“Đừng khóc, Tình Mỹ! Tớ sẽ ở bên cậu, giúp cậu quên đi cậu ta. Sau đó bắt đầu lại cuộc sống. Tình Mỹ, đừng khóc nữa!”. Thuần Hạ nghẹn ngào, vuốt nhẹ mái tóc Tình Mỹ, giống như một người mẹ đang vỗ về đứa con thơ.

Nhưng nỗi đau ấy phải làm sao để quên?

Thời tiết buổi chiều rất mát mẻ, giờ đã là mùa thu, những tán lá xanh đã bắt đầu ngả vàng, chỉ có những loài cây thường xanh mới còn xanh mướt như lúc mùa hè.

Tình Mỹ uống thuốc rồi cảm thấy đỡ hơn nhiều. Thuần Hạ không đến cửa hàng nữa mà đẩy xe đưa Tình Mỹ đi dạo trên con đường gần đó.

Ba năm đã qua đi, nhưng Tình Mỹ chỉ cảm thấy mình như vừa mới ngủ một giấc dài tỉnh lại, đột nhiên phát hiện ra mọi sự thay đổi đến chóng mặt, những cảnh vật xung quanh cũng trở nên xa lạ, một vài tòa kiến trúc cổ đã không còn, thay vào đó là những tòa nhà cao tầng.

Thuần Hạ đưa Tình Mỹ đến công viên nơi cô và Dục Thụ thường đi. Nơi đó đã bị thay thế bằng những tòa chung cư cao tầng, hai hàng cây ngô đồng ở hai bên đường cũng trở nên to lớn và già cỗi hơn ba năm về trước.

“Tình Mỹ, cậu thấy chưa? Đây chính là sự thay đổi của ba năm, tất cả đều đã thay đổi!”. Thuần Hạ bùi ngùi nói, lặng người ngắm nhìn những chiếc lá ngô đồng khiêu vũ trong làn gió.

“Đúng thế, thay đổi hết rồi, tất cả đều đã thay đổi!”, Tình Mỹ lẩm bẩm, trong lòng nặng trĩu, dấy lên một cảm giác trống rỗng. Cô nghi ngờ không biết có phải tim mình đã trở thành một cái vỏ bọc trống rỗng? Gió lạnh lùa đến, toàn thân lạnh như băng, chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào.

“Không cần biết kí ức của cậu thế nào, nhưng tất cả đều đã là dĩ vãng không bao giờ trở lại. Cậu nhất định phải chấp nhận hiện thực, cậu phải sống tốt hơn bất kì ai!”

Chiếc xe đẩy của Tình Mỹ dừng bánh, Thuần Hạ ngồi xuống trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

Nhìn ánh mắt kiên định của Thuần Hạ, nước mắt Tình Mỹ lại lăn tuôn rơi. Cô khẽ lắc đầu, ngừng cố nhìn những chiếc lá đang khiêu vũ trong không gian.

Phải chấp nhận ra sao đây?

Phải làm sao để chấp nhận hiện thực là cô đã mất đi Dục Thụ, vị thần hộ mệnh của cuộc đời mình, người đã vì cô mà có thể từ bỏ tất cả?

Dục Thụ là nguồn gốc của hạnh phúc, là tất cả sức mạnh mà cô có. Cô không thể nào giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô đã không thể nào tìm lại được niềm vui sống trước đây.

“Tớ phải chấp nhận ra sao đây? Tớ không muốn chấp nhận! Hiện thực quá tàn khốc, tớ không muốn chấp nhận. Thuần Hạ, tại sao tất cả những lời thề thốt đều thay đổi? Trên đời này liệu có cái gì thật sự là vĩnh hằng không?”

“Sao lại không có? Tình cảm của tớ với Sâm Trí dành cho cậu chẳng lẽ không phải là vĩnh hằng sao?”. Mặt Thuần Hạ đỏ bừng lên, hai mắt đỏ hoe, cô đứng dậy lùi ra sau mấy bước, buồn bã nhìn Tình Mỹ.

“Không, không không... Tớ không muốn nghĩ, tớ không muốn nghĩ cái gì nữa hết! Tớ không muốn chấp nhận, tớ cũng không muốn quên!”

Tình Mỹ bịt chặt hai tai, nếu như nói trên thế giới này có ai đó khiến cô không nỡ buông tay thì đó chính là Thuần Hạ và Sâm Trí. Nhưng cô không cách nào quên được Dục Thụ, cô cũng không muốn quên.

Bảo cô phải quên tất cả những gì có liên quan đến Dục Thụ, cô không làm được.

Nếu như chết có thể khiến cô được lưu giữ tất cả kỉ niệm, cô sẵn sàng chết. Cô muốn ghi nhớ từng li từng tí về anh, từng khoảnh khắc hai người ở bên nhau. Mỗi niềm vui, nỗi buồn của anh, cô đều không muốn quên.

Bốp!

Một bạt tai giáng mạnh vào mặt Tình Mỹ, tóc cô rối tung lên.

Thuần Hạ gào lên: “Cậu cứ như thế này thì bảo tớ phải làm sao hả? Rốt cuộc trong lòng cậu, tớ với Sâm Trí là cái gì? Không là cái gì chứ gì? Thế nên cậu mới không thèm đoái hoài đến cảm nhận của bọn tớ, ích kỉ tự đầy đoạ bản thân phải không? Cậu có biết cái bộ dạng này của cậu khiến bọn tớ đau khổ đến thế nào không hả?”

Thuần Hạ ngồi gục xuống bên đường, khóc tu tu, cảm giác bức bối và đau đớn khiến Tình Mỹ dần điềm tĩnh lại.

Tình Mỹ lặng lẽ nhìn Thuần Hạ ngồi trước mặt, đây là người chị em tốt nhất của mình mà! Từ nhỏ cô ấy đã kiên cường, cho dù người khác có mắng mỗ, làm khó thế nào cô ấy cũng không bao giờ khóc.

Thế mà bây giờ cô ấy lại khóc như một đứa trẻ con.

Trái tim lạnh giá của Tình Mỹ bỗng cảm nhận được một chút hơi ấm. Cô rời khỏi xe đẩy, ngồi xuống bên cạnh Thuần Hạ, ôm chặt lấy cô ấy và nói: “Xin lỗi... xin lỗi Thuần Hạ... Là tớ không đúng, tớ cứ mãi đắm chìm trong nỗi đau khổ của mình, tớ ích kỉ, là tớ không đúng... Xin lỗi cậu!”

Thuần Hạ ôm chầm lấy Tình Mỹ, những giọt nước mắt nóng hổi rơi lã chã xuống áo Tình Mỹ.

“Thuần Hạ, vì cậu và Sâm Trí, tớ sẽ lấy lại tinh thần, tớ sẽ cố bước ra khỏi nỗi đau, cho dù không thể quên được Dục Thụ, nhưng tớ sẽ cố gắng sống tiếp!”, Tình Mỹ cảm thấy nước mắt đang bốc hơi trong không khí. Cô biết mình phải sống vì Thuần Hạ và Sâm Trí.

Kể từ sau hôm đó, Tình Mỹ vẫn rất ngoan ngoãn phối hợp điều trị với bác sĩ, ngày nào cũng uống thuốc đúng giờ, sức khỏe ngày một tốt lên. Nhưng cũng kể từ đó, cô bắt đầu cảm nhận có gì đó khác lạ.

Ngày nào Thuần Hạ và Sâm Trí cũng cùng đến thăm cô. Khi ánh mắt của hai người ấy chạm nhau... cô loáng thoáng nhận ra một sự tình tứ và ấm áp. Tình Mỹ bắt đầu chú ý đến họ, trong lòng vô cùng tò mò, chẳng lẽ hai người họ đã yêu nhau rồi?

Suy nghĩ này khiến trái tim đang đắm chìm trong đau thương của cô trở nên vui vẻ hơn.

Tình Mỹ tìm cơ hội hỏi Thuần Hạ: “Thuần Hạ, cậu và Sâm Trí có vẻ là lạ đấy nhé!”

Cô mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi nhìn Thuần Hạ. Mặt Thuần Hạ đỏ bừng lên, do dự một lát rồi nói:

“Này, tớ nói rồi cậu không được cười tớ đâu nhé! Tớ và Sâm Trí đã yêu nhau hai năm nay rồi!”

“Thật không?”, Tình Mỹ có hơi bất ngờ.

“Thật! Lúc ấy cậu bị thương mãi mà không tỉnh, tớ rất đau lòng, khóc đến mức ngã bệnh. Sau đó Sâm Trí hết lòng chăm sóc cho tớ... tớ cũng không biết thế nào, nhưng sau đó hai đứa tự nhiên đến bên nhau!”, Thuần Hạ đỏ bừng mặt, mỗi khi nhắc đến Sâm Trí, đôi mắt cô lại ánh lên vẻ ngọt ngào.

“Tốt quá rồi!”. Tình Mỹ vui vẻ ôm lấy Thuần Hạ, thật lòng cảm thấy vui mừng cho bạn. Thuần Hạ thích Sâm Trí bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng cô ấy đã có được hạnh phúc, còn Sâm Trí, cũng có thể thoát ra khỏi nỗi đau do cô đem lại.

“Hai người nói gì mà vui thế?”

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Sâm Trí xách một hộp cơm vào, mùi canh gà thoang thoảng tỏa ra khắp phòng. Tình Mỹ hít một hơi thật sâu, nhìn Sâm Trí cười bảo: “Ôi thơm quá! Sâm Trí, cậu lại làm món gì ngon cho tớ thế?”

“Tớ hầm canh gà, cậu phải ăn nhiều một chút đấy! Như thế mới mau hồi phục!”

Sâm Trí múc canh gà ra bát, rồi cẩn thận thổi cho nguội. Tình Mỹ đưa tay ra định đón lấy nhưng Sâm Trí đã giạt lại.

“Sức khỏe của cậu chưa hồi phục hẳn, để tớ bón cho!”

Tình Mỹ chớp chớp mắt, trong lòng vô cùng ấm áp, sau đó gạt mạnh đầu, cảm giác mắt mình lại như mờ đi. Đúng thế, Sâm Trí và Thuần Hạ đối xử với mình tốt như thế, sao mình có thể ích kỉ, bỏ mặc họ như vậy được?

Nếu mình xảy ra chuyện gì, người buồn bã nhất có lẽ chính là họ. Vì vậy mình nhất định phải nhanh chóng hồi phục.

Thuần Hạ nhìn động tác của Sâm Trí, hơi ngoảnh mặt đi chỗ khác, ánh mắt lấp lánh, có vẻ hơi không tự nhiên. Cô cắn môi, lại gần Sâm Trí, định đón lấy bát canh từ tay anh: “Sâm Trí, để em bón cho!”

Sâm Trí vội vàng né đi, nhoẻn miệng cười: “Cứ để anh bón cho!”

Hai tay Thuần Hạ buông thõng xuống, cô đứng ngây ra.

“Không, tớ thích Thuần Hạ bón cơ, để Thuần Hạ bón cho tớ đi!”. Tình Mỹ không muốn nhìn thấy cảm giác hụt hẫng trong mắt Thuần Hạ, cô không muốn ích kỉ độc chiếm Sâm Trí, giờ Sâm Trí là của Thuần Hạ rồi.

Sâm Trí dường như cũng nhận ra có chút không ổn, hơi ngại ngần nhìn Thuần Hạ rồi chuyển bát canh cho cô ấy.

Ăn canh xong, nghỉ ngơi một lát, Tình Mỹ đòi Thuần Hạ phải dẫn cô ra ngoài đi dạo. Nằm trong bệnh viện quá lâu, mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến cô thấy buồn nôn, cô rất muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Thuần Hạ và Sâm Trí đưa Tình Mỹ đi tản bộ, quay trở lại căn hộ mà họ từng thuê. Thuần Hạ nói với Tình Mỹ, bọn họ vẫn ở trong căn hộ đó, không hề chuyển đi đâu, chỉ đợi cô tỉnh lại, ba người sẽ lại đoàn tụ như xưa.

Gần chỗ nhà trọ có một công viên, mặc dù đã bị xây dựng lại nhưng rất nhiều chỗ vẫn được giữ nguyên. Cái hành lang dài kia chính là nơi cô và Dục Thụ thường nắm tay nhau đến đó ngắm sao lúc Dục Thụ chuyển đến đây ở.

Mắt Tình Mỹ bỗng mờ đi. Cô ngoảnh mặt đi nơi khác, nghiêng đầu nhìn căn nhà trọ màu trắng hiện ra trước mắt.

Vẫn là căn nhà lớn ấy, khoảng thời gian ba năm đã để lại dấu vết thời gian trên nó, trước cổng có rơi rụng một vài cánh hoa gì đó không rõ tên.

Tình Mỹ vội vàng bước đến, nhưng sức khỏe của cô chưa hồi phục hoàn toàn, chân bước hơi chệch, Tình Mỹ lão đảo vài bước. Thuần Hạ vội vàng đỡ lấy bạn.

“Cẩn thận một chút, về nhà cảm thấy thế nào? Có phải rất vui không?”

Tình Mỹ nhìn quanh một lượt, để mặc cho nước mắt từ khóe mắt trào ra, khẽ gật đầu nói: “Vẫn như ngày trước, không thay đổi nhiều!”

“Đương nhiên rồi, tớ và Sâm Trí vẫn luôn chờ cậu tỉnh, hi vọng cậu tỉnh lại sẽ về sống với bọn tớ như trước đây. Ba chúng ta vui vẻ sống chung, không bao giờ chia lìa!”, Thuần Hạ vừa mở cửa vừa nói.

Ba người...

Tình Mỹ đứng phía sau Thuần Hạ, trong đầu hiện lên một khuôn mặt đẹp như hoa tường vi.

Đã từng... có bốn người trong căn nhà này, có mình, Thuần Hạ, Sâm Trí, và cả anh ấy...

Dực Thụ.

Phải làm sao mới có thể quên được đây? Nếu như tỉnh lại mà mất đi trí nhớ, có khi cô sẽ thấy hạnh phúc hơn chăng? Nhưng hiện giờ muốn bắt đầu lại cuộc sống mới thật sự rất khó khăn. Trái tim lại bắt đầu nhói đau, Tình Mỹ ngoảnh mặt đi, không để Thuần Hạ và Sâm Trí nhìn thấy mình khóc.

Dực Thụ chắc đã sống hạnh phúc với Thái Vận rồi.

Trong thế giới của anh không có sự tồn tại của cô, không còn cần đến cô nữa. Vậy mà cô vẫn ngày nhớ đêm mong, như thế là đúng hay sai?

Nhưng cho dù là đúng hay sai, cô đã cố gắng hết sức rồi.

“Dực Thụ, em sẽ không quên anh, thế giới không có anh đã trở thành một đồng hoang tàn, nếu như không còn những kí ức về anh, em phải sống tiếp ra sao...”, Tình Mỹ ngẩng đầu lên trời, lẩm bẩm nói.

“Tình Mỹ, cậu ngồi ngoan đi, tớ đi rót cho cậu cốc nước. Ban nãy đi lâu vậy chắc là mệt lắm hả?”, Sâm Trí cắt đứt dòng suy nghĩ của Tình Mỹ.

Sâm Trí nói rồi liền đi vào trong bếp.

Thuần Hạ đứng bên cạnh Tình Mỹ, ngẩng ra nhìn theo cái bóng của Sâm Trí, trong mắt thoáng một chút buồn bã.

“Thuần Hạ...”

“Hả?”, Thuần Hạ ngoảnh đầu lại nhìn Tình Mỹ, thấy Tình Mỹ đang nhìn mình liền vội vàng nhoẻn miệng cười: “Sao thế?”

Tình Mỹ xoa xoa vai Thuần Hạ, hỏi: “Thuần Hạ, cậu với Sâm Trí bên nhau có hạnh phúc không?”

Thuần Hạ khẽ ngoảnh đầu đi, không đáp.

Tình Mỹ biết, Thuần Hạ cảm thấy Sâm Trí vẫn không thể quên được Tình Mỹ, thế nên Tình Mỹ liền dí mạnh đầu Thuần Hạ: “Đồ Thuần Hạ ngốc nghếch, tớ biết cậu đang nghĩ cái gì đấy!”

Thuần Hạ có hơi bối rối, vội vàng ngẩng phắt đầu nhìn Tình Mỹ: “Cậu... cậu biết á?”

“Cậu đang nghĩ gì tớ không biết chắc? Cậu biết trái tim tớ mà, tớ không thể quên Dực Thụ. Hơn nữa, tình cảm tớ dành cho Sâm Trí chỉ là tình thân, điều này không bao giờ thay đổi. Nếu như cậu thật lòng yêu cậu ấy, hãy trân trọng nó! Đừng vì bản thân cảm thấy không an toàn mà hủy hoại hạnh phúc của mình. Trong lòng Sâm Trí có cậu, vì vậy mới ở bên cậu, cậu ấy đối xử với tớ tốt như vậy là bởi vì cậu ấy coi tớ là người thân. Tớ với cậu ấy mãi mãi chỉ có thể là bạn bè thôi, cậu hiểu không?”

Thuần Hạ tròn mắt nhìn Tình Mỹ hồi lâu, sau đó ôm chầm lấy Tình Mỹ: “Tình Mỹ, xin lỗi cậu, tớ không nên nghi ngờ cậu, tớ nên tin tưởng vào Sâm Trí. Xin lỗi!”

Tình Mỹ khẽ cười.

Tối qua trời đổ mưa, trên trời còn có cầu vồng xuất hiện. Những ngọn cỏ non hừng hực sức sống đang trỗi dậy sau cơn mưa. Tình Mỹ hít một hơi thật sâu, cảm giác thật sáng khoái!

Tình Mỹ cố gắng biến cuộc sống trở nên đơn giản và vui vẻ, thỉnh thoảng đi qua những con đường quen thuộc, Tình Mỹ lại tự nhiên đỏ mặt. Những hồi ức bên Dực Thụ lại ùa về, cho dù cô có giả bộ vui vẻ trước mặt Thuần Hạ và Sâm Trí nhưng nội tâm của cô vẫn đau đớn khôn cùng.

Tại sao bản thân mình lại vô dụng đến thế, tại sao không thể quên anh?

Buổi chiều, bầu trời sầm sập, chắc là sắp mưa rồi.

Tình Mỹ nhìn đồng hồ, Thuần Hạ và Sâm Trí đi chợ mua đồ ăn vẫn chưa về, mà chợ thì cách nhà xa như vậy, cũng không biết họ có bị mưa ướt không nữa.

Tình Mỹ nhìn lên bầu trời, trên đường có lác đác vài người qua lại, tiếng gió gào thét, một cái túi ni lông trắng bị gió cuốn bay lên không trung. Tình Mỹ cầm theo hai cái ô, vội vàng đi ra chợ.

Áo sơ mi màu trắng tinh, chiếc quần bò bạc màu, người ấy hai tay dứt túi quần, thong dong bước đi, khác hẳn với những người đang hối hả trên đường. Cái dáng vẻ ung dung ấy trở nên cô quạnh trong không gian âm u này.

Tim Tình Mỹ như đập liên hồi.

Bóng dáng ấy sao mà quen thuộc thế? Mặc dù không dám tin nhưng trong đầu cô lập tức hiện ra một khuôn mặt, khuôn mặt ấy mỗi khi hiện lên luôn làm cô đau đớn đến nghẹn thở.

Gió lớn thổi bay tóc mái của anh, anh hơi nghiêng đầu, giống hệt như một cảnh quay trong phim.

Đừng...

Một tia chớp chói mắt rạch ngang bầu trời, một tiếng nổ lớn vang lên giòn giã.

Xung quanh bỗng chìm vào yên lặng, những chiếc ô cầm trong tay chẳng biết đã rơi xuống đất từ khi nào. Tình Mỹ cảm thấy thế giới xung quanh như yên tĩnh hẳn, cô chẳng nhìn thấy gì nữa, ngoại trừ khuôn mặt quen thuộc kia.

Dực Thụ...

Làn da trắng muốt của anh trở nên xanh xao trong ánh sáng hắt lại từ tia chớp, khuôn mặt thon dài hiện lên càng rõ nét trong không gian u ám, hàng lông mi rậm và dài, gần như che kín con mắt, khó mà nhận ra được nhiều biểu cảm của anh, điều duy nhất có thể cảm nhận được chính là nỗi buồn và sự trống trải trong đáy mắt anh.

Trong đó không còn ánh mặt trời, không còn niềm vui thân thuộc mà cô từng thấy nữa.

Anh sao vậy?

Tại sao trông anh lại buồn bã như vậy?

Chẳng phải anh đang sống rất vui vẻ và hạnh phúc bên Thái Vận sao?

Nước mắt chẳng biết lăn ra từ lúc nào, Tình Mỹ cúi xuống nhặt những chiếc ô trên mặt đất, ôm thật chặt trong lòng, không dám nhìn tiếp. Anh đã không còn thuộc về mình nữa, anh đã dính hôn với người khác rồi, không bao giờ có thể quay trở lại bên mình nữa.

Vì vậy, cho dù anh vui hay buồn, cô đều nên coi như không nhìn thấy.

“Tình Mỹ, quên anh ấy đi! Quên Dực Thụ đi, bắt đầu lại cuộc sống!”

Tình Mỹ thăm nhủ với bản thân, sau đó cố gắng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục sải bước. Mưa bắt đầu rơi, trong không gian u ám, cô đi lướt qua vai anh.

Cô không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh, cho đến khi đi ngang qua anh, anh cũng không ngẩng đầu nhìn cô.

Có lẽ, anh đã quên cô thật rồi.

Đau quá!

Trái tim đau quá!

Móng tay Tình Mỹ bấm chặt vào lòng bàn tay, nước mắt tí tách tuôn rơi, Dục Thụ, anh đã quên em thật rồi!

Đột nhiên một bàn tay kéo lấy cánh tay cô, bước chân cô như khựng lại. Cả con tim của Tình Mỹ như bị ai đó siết chặt trong lòng bàn tay. Khoảnh khắc ấy tim cô như ngừng đập, không dám hít thở, không dám ngoảnh đầu lại.

Là anh đã nắm tay mình ư?

Là anh ư?

21. Chương 21: Lạc Hướng Trong Kí Ức (1)

“Tại sao em lại xuất hiện ở đây?”

Một giọng nói trầm đục mang theo sự phẫn nộ và kìm nén vang lên bên tai Tình Mỹ.

Là giọng nói của Dục Thụ, Tình Mỹ có nằm mơ cũng không thể quên được giọng nói ấy.

“Tại sao em lại ở đây? Tại sao em không ra sân bay? Tình Mỹ, em nói cho anh biết, tại sao em không ra sân bay?”

Giọng nói của Dục Thụ cao lên thấy rõ, giọng nói phẫn nộ vang lên bên tai cô.

“Chẳng phải lúc ấy chính anh đã bỏ rơi em sao?”. Tình Mỹ cố gắng đè nén cảm xúc, ngoảnh đầu lại nhìn.

Yêu nhau càng sâu đậm thì cảm hận càng sâu sắc, ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Dục Thụ gần như hoảng sợ trước sự cảm hận ánh lên trong mắt cô, bàn tay nắm lấy cánh tay cô chột lóng ra.

“Dục Thụ, giờ anh với Thái Vận có hạnh phúc không? Chắc chắn rất hạnh phúc nhỉ? Thái Vận yêu anh như vậy, chắc chắn anh rất hạnh phúc nhỉ?”, Tình Mỹ cứ tưởng mình sẽ khóc, nhưng cô phát hiện mình đang khê cười.

“Em đang nói gì vậy?”, ánh mắt Dục Thụ trở nên mơ hồ.

“Anh bỏ em ra!”. Tình Mỹ hất tay Dục Thụ ra, sải bước về phía trước, nhưng chưa đi được bao xa đã bị Dục Thụ ôm siết lấy. Tình Mỹ cố sức vùng vẫy, nhưng không thể thoát ra được.

“Anh hỏi em tại sao em không ra sân bay? Anh đợi em lâu như vậy, tại sao em không xuất hiện? Em đã đồng ý sẽ đi với anh mà, đi thôi, giờ chúng ta ra sân bay! Anh phải dẫn em đi!”

“Anh điên à? Đó đã là chuyện của ba năm trước, giờ đi sân bay để làm gì? Chúng ta đã không thể quay trở lại được nữa, không thể quay trở lại trước kia được. Giờ anh đã có Thái Vận, tại sao còn muốn kéo em đi? Anh buông tay ra!”

Tình Mỹ khóc gào, giằng co với Dục Thụ trên đường, rất nhiều người chạy qua đường đều nán lại, tò mò nhìn họ.

“Cái gì mà ba năm? Tình Mỹ, em đã thay đổi ý kiến rồi phải không? Chẳng phải chúng ta đã hẹn rồi sao? Cùng nhau rời khỏi đây, đến đảo Benoa, sau đó tìm một thành phố nhỏ sinh sống, mãi mãi bên nhau. Tình Mỹ, em quên rồi sao?”

Đã hẹn?

Đây đã là lời hẹn của ba năm trước, Dục Thụ đang nói gì vậy.

Tình Mỹ thôi không giằng co, cô ngậy ra nhìn anh, ánh mắt của anh lấp lánh đẹp lạ thường, lại lần nữa đem cô vào một cánh đồng toàn hoa tường vi đua nở.

“Tình Mỹ, giờ chúng ta cùng đi có được không, anh vẫn luôn đợi em, anh rất sợ em không đến, em có biết anh đợi em bao lâu rồi không?”

Tình Mỹ dần định thần lại, tại sao anh cứ nói muốn đi? Đã ba năm qua rồi, trong suốt ba năm cô nằm viện anh không đến bệnh viện thăm cô lấy một lần, tại sao giờ đột nhiên gặp mặt lại đòi cùng cô ra đi?

Thật là nực cười, mình mất đi ba năm kí ức, chẳng lẽ anh ấy cũng không nhớ gì sao?

Giờ phải ra đi thế nào? Anh đã bỏ rơi mình, đã chung sống vui vẻ với một cô gái khác, phải đi thế nào đây?

“Dục Thụ, anh làm sao thế? Anh bình thường lại một chút có được không? Rốt cuộc anh đang nói cái gì? Anh có biết những điều anh nói rất buồn cười không? Chẳng lẽ anh định bỏ rơi vợ chưa cưới của mình để đi với em sao? Vậy tại sao năm ấy anh còn bỏ rơi em?”

“Anh chẳng hiểu em đang nói cái gì nữa Tình Mỹ ạ, em đi theo anh, chúng ta ra sân bay trước, nếu không sẽ không kịp lên máy bay mất!”, Dục Thụ hấp tấp kéo tay Tình Mỹ.

“Anh buông tay ra!”

Tình Mỹ hất tay Dục Thụ ra, không thể chịu đựng được nữa, cô òa khóc: “Em nói cho anh biết, em sẽ không đi với anh nữa, bởi vì em đã hết thích anh rồi!”

Nói rồi Tình Mỹ cầm đầu bỏ chạy.

“Tình Mỹ, em đi đâu vậy, đợi anh đã!”

Dục Thụ vội vàng đuổi theo sau, Tình Mỹ càng chạy nhanh hơn, chạy một mạch về nhà, đóng cửa lại.

Cô đứng dựa lưng vào cửa, cảm giác rất mệt mỏi, chiếc túi trên vai rơi xuống sàn, điện thoại cũng rơi ra ngoài, xoay một vòng trên đất.

Rầm rầm rầm!

Bên ngoài có tiếng đập cửa rất mạnh.

“Tình Mỹ, mở cửa ra, anh là Dục Thụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao em đột nhiên thay đổi ý định? Chẳng phải chúng ta đã hẹn nhau sẽ ra đi sao? Tình Mỹ, Tình Mỹ...”

Tình Mỹ bịt chặt tai không nghe, cô nằm bò ra đất mà khóc, đằng sau lưng vẫn vang lên tiếng đập cửa ầm ĩ. Dục Thụ nói vậy là có ý gì? Tại sao lại đối xử với mình như vậy? Rõ ràng đã bỏ rơi mình, sao còn quay lại nói những lời ấy.

Tiếng đập cửa bên ngoài cứ ầm ầm không dứt, điện thoại đột nhiên đổ chuông, trên màn hình hiện lên hai chữ “Thuần Hạ”. Tình Mỹ vội vàng chớp lấy như thể người chết đuối vớ được cọc.

“Thuần Hạ à...”, Tình Mỹ vừa mở miệng đã thấy cổ họng như nghẹn lại.

“Tình Mỹ, cậu sao thế? Bên ngoài mưa to quá, tớ với Sâm Trí chưa về ngay được...”, tiếng đập cửa càng mạnh hơn, Thuần Hạ hơi ngẩn người: “Tình Mỹ, cậu đang làm gì thế? Cậu có ở nhà không? Hình như có người đang đập cửa, sao không mở cửa đi!”

Tình Mỹ gạt nước mắt, ngoảnh đầu lại nhìn cửa, trong lòng dần bình tĩnh lại.

“Không sao, tớ đang ở nhà, cậu với Sâm Trí cẩn thận chút, tớ không mang ô đến đón các cậu được, đợi lát nữa tạnh mưa hai cậu hãy về!”

“Cậu không phải lo cho bọn tớ đâu! Lát nữa tớ với Sâm Trí sẽ đến chỗ bạn anh ấy, tối nay không về nhà. Cậu làm sao thế, có chuyện gì xảy ra à?”

“Không có chuyện gì thật mà! Thuần Hạ, đừng lo, tớ rất ổn!”

Giọng Thuần Hạ có vẻ lo lắng: “Hình như cậu lại khóc rồi. Tình Mỹ, rốt cuộc có chuyện gì? Hay là tớ về nhà bây giờ nhé!”

“Không cần đâu, tớ không sao thật mà! Cậu với Sâm Trí cẩn thận chút, tớ cúp máy đây!”, nói rồi không đợi Thuần Hạ hỏi thêm, Tình Mỹ liền vội vàng ngắt máy.

Cô ngây người nhìn cánh cửa.

Tiếng đập cửa vang lên thêm một hồi nữa, sau đó yên tĩnh lại.

Anh ấy đi rồi sao?

Tình Mỹ lặng lẽ đi ra ngoài cửa sổ, dõi mắt nhìn theo cái bóng ngồi bên ngoài cửa, cô vội vàng thu mình lại.

Đã là cuối thu, thời tiết rất lạnh, cửa sổ như phủ một lớp sương mù.

Trong phòng tối om, không nhìn rõ năm ngón tay, mưa ào ào xối xả, cả thế giới như bị màn mưa dày đặc bao trùm. Cái bóng cao lớn ấy vẫn cô độc ngồi trong màn mưa, mưa tấp lên người anh chẳng chút thương tình, nhưng anh vẫn ngồi im bất động.

Mưa làm ướt sũng quần áo anh, từng giọt mưa tí tách nhỏ từ tóc anh xuống. Người anh khẽ run lên, đôi môi trắng bệch, đôi hàng mi dài rũ xuống.

Anh ngồi cô độc trên bậc cầu thang, dường như cả thế giới này chỉ còn một mình anh.

Tình Mỹ thấy tim mình đau buốt, cô cố kìm nén bản thân để không ra mở cửa.

Nhưng rốt cuộc tại sao anh lại thành ra như vậy? Ai có thể nói cho cô biết đây?

Tất cả những chuyện này là thế nào?

Màn đêm mỗi lúc một đậm đặc, bên ngoài tối om, mưa to như trút nước, Dục Thụ vẫn ngồi đấy không chịu bỏ đi. Tình Mỹ không chịu nổi nữa, nếu cứ dầm mưa như vậy, anh sẽ ốm mất!

Cô lao đến chạy ra mở cửa, đang định gọi tên anh thì đột nhiên bên ngoài có một ánh đèn xe hắt đến. Một chiếc xe hơi đắt tiền dừng lại, cánh cửa xe mở ra, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng lao ra màn mưa.

Mẹ Dục Thụ.

Tình Mỹ căng thẳng nhìn người phụ nữ ấy, trong tim cô bỗng thấy lạnh ngắt. Ba năm rồi, mẹ Dục Thụ mặc dù vẫn sang trọng và cao quý như năm ấy, nhưng khuôn mặt đã tiêu tụy đi nhiều.

Bà ấy lao đến trước mặt Dục Thụ, xót xa hỏi: “Dục Thụ, con đang làm gì vậy?”

Dục Thụ ngẩn ngơ ngẩng đầu: “Mẹ...”

Người đàn ông mặc áo đen vội vàng đứng che ô cho họ.

“Con đang làm gì thế hả? Tại sao lại ngồi đây dầm mưa? Sức khỏe của con rất yếu, nếu xảy ra chuyện gì thì mẹ biết làm thế nào?”. Mẹ Dục Thụ có vẻ rất kích động, bà quỳ xuống bên cạnh Dục Thụ, đôi mắt xót xa nhìn con trai.

“Mẹ, mẹ mau nói cho con biết, tại sao Tình Mỹ lại nói đã ba năm trôi qua rồi?”

Mẹ Dục Thụ chột khựng người, hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Tình Mỹ đang đứng trước cửa, ánh mắt lại trở nên căm phẫn và sắc lạnh.

Tình Mỹ đoán, chắc chắn bà ấy đang nổi giận vì mình đã để cho Dục Thụ dầm mưa như vậy.

“Mẹ!”, Dục Thụ khẽ lay gọi: “Mẹ nói đi, tại sao? Có phải chính mẹ đã tách con với Tình Mỹ không? Con muốn ở bên cô ấy, nhưng tại sao cô ấy lại không đoái hoài đến con? Tại sao cô ấy lại nói đã ba năm trôi qua, tại sao lại như vậy? Mẹ mau nói đi!”

Mẹ Dục Thụ đứng dậy, nhìn thẳng vào Tình Mỹ, ánh mắt sắc lạnh, tâm trạng kích động, gào lên: “Hai người đã chẳng còn bất cứ quan hệ gì, tại sao cô lại xuất hiện trước mặt con trai tôi, cô hại nó còn chưa đủ sao?”

Dục Thụ lúc này mới phát hiện ra Tình Mỹ đứng phía sau, vội vàng chạy đến: “Tình Mỹ, cuối cùng em cũng chịu ra rồi!”

Tình Mỹ hoang mang nhìn hai mẹ con họ, trong lòng toàn những nghi vấn. Ba năm trước cô đợi Dực Thụ, Thái Vận đã nói với cô rằng anh và cô ta sẽ đính hôn, rõ ràng là Dực Thụ đã bỏ rơi cô, nhưng mẹ Dực Thụ tại sao lại nói cô hại anh ấy?

“Tôi cảnh cáo cô, lần này cô đừng hòng bám lấy con trai tôi! Nếu không tôi quyết không tha cho cô!”

“Thưa cô, Dực Thụ sao thế ạ? Cháu thấy anh ấy có vẻ không bình thường lắm!”, Tình Mỹ bước ra, đứng trước mặt mẹ Dực Thụ và hỏi.

“Không liên quan đến cô!”, mẹ Dực Thụ cắn hận ném ra câu đó rồi quay người an ủi anh: “Dực Thụ, về nhà với mẹ đi, đã muộn lắm rồi, mưa to thế này con chạy ra ngoài làm mẹ lo lắm!”

Ai dè Dực Thụ đẩy mẹ mình ra, xông vào màn mưa, gào lên: “Con không về, con phải dẫn Tình Mỹ ra đi, con không về đâu! Mẹ không cho con với Tình Mỹ ở bên nhau, con nhất quyết không về!”

“Dực Thụ!”. Mẹ Dực Thụ giật lấy cái ô trên tay người đàn ông áo đen, che mưa cho anh, nói: “Mẹ là mẹ con, Dực Thụ, theo mẹ về đi! Nghe lời đi con!” “Con không về!”

Dực Thụ hất cái ô trên tay mẹ xuống, ánh mắt dán chặt vào Tình Mỹ, nước mưa chảy xuống cằm anh, cả khuôn mặt đẹp ướt đẫm nước mưa.

“Tình Mỹ, mau nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tại sao anh lại đau khổ đến thế? Người đau khổ phải là mình mới đúng chứ? Tại sao cả hai mẹ con anh đều tỏ vẻ như mình đã hại anh ấy không bằng? Tình Mỹ như rối tung lên trong một đồng những câu hỏi.

22. Chương 22: Lạc Hướng Trong Kí Ức (2)

Một tiếng phanh xe máy gấp gấp vang lên, Sâm Trí dừng xe trước cổng nhà, bối rối nhìn cảnh tượng này.

Vẻ mặt của Dực Thụ càng thêm kích động, đôi mắt nhìn Tình Mỹ sáng đến mức đáng ngạc nhiên. Toàn thân anh đang run lên, bởi vì hai tay siết quá mạnh, mu bàn tay như đang co giật, những ngón tay như trắng bệch ra.

“Anh đi đi!”

Tình Mỹ nghe thấy giọng nói lạnh băng của mình phát ra. Trong cơn mưa dữ dội, giọng nói của cô gần như bị át đi.

Nói rồi Tình Mỹ nhoẻn miệng cười, đến bên cạnh Sâm Trí, khoác cánh tay anh, hướng về phía mẹ con Dực Thụ, nói: “Tôi với Sâm Trí đã yêu nhau rồi, người tôi thích là Sâm Trí, chỉ có anh ấy mới có thể chăm sóc cho tôi!”

Trái tim đau quá!

Tại sao lại nói ra những câu này, sẽ đau khổ đến nghẹt thở mất, cứ mỗi lần tim đập là cảm giác đau đón lại càng rõ ràng hơn. Tình Mỹ cắn chặt môi, mạnh đến nổi bật máu.

“Em nói cái gì?”

Dực Thụ cứng đờ ra, mặt cắt không còn giọt máu, thậm chí còn trắng hơn cả cánh hoa tường vi. Đôi mắt anh ánh lên vẻ kinh ngạc, gần như không thể chấp nhận những điều Tình Mỹ đang nói.

“Em đã... thích Sâm Trí!”, Tình Mỹ vẫn mỉm cười, dùng tất cả nghị lực và sức lực để mỉm cười.

“Em lừa anh! Sao em có thể ở bên cạnh người con trai khác? Chẳng phải chúng ta đã hẹn rồi sao? Em quên rồi à? Em quên hết rồi sao? Chúng ta từng nói sẽ cố gắng thật nhiều để ở bên nhau, cả đời này sẽ không xa cách. Tình Mỹ, sao em có thể đối xử với anh như vậy?”

Dực Thụ gần như gào lên, tóm chặt lấy tay Tình Mỹ mà lắc. Tình Mỹ nhìn thấy mắt anh rất sáng, mặt toàn nước mưa, hàng lông mi ướt đẫm, ngấm cả vào trong mắt, chảy ra từ khóe mắt.

“Dực Thụ, cậu làm cô ấy đau đấy!”

Sâm Trí đẩy Dục Thụ ra, kéo Tình Mỹ về phía sau lưng mình, nhưng Dục Thụ vẫn cứ xông đến tóm lấy Tình Mỹ không chịu buông ra.

“Tình Mỹ, em hãy thừa nhận là em đang nói dối anh đi. Em hãy nói em sẽ đi với anh, chúng ta sẽ bên nhau trọn đời, không bao giờ chia lìa, Tình Mỹ, em mau nói đi!”

Tình Mỹ đẩy mạnh Dục Thụ ra, quay đầu lại không để anh nhìn thấy cô rơi lệ. Sau một hồi bình tĩnh lại, Tình Mỹ ngẩng đầu lên.

“Dục Thụ, anh đừng đến làm phiền em nữa, anh đã ở bên Thái Vận rồi, hãy biết trân trọng cô ấy. Em và Sâm Trí rất hạnh phúc, anh hãy quên em đi!”

“Quên em đi... quên em đi...”, những lời ấy cứ văng vất bên tai Tình Mỹ.

Chẳng còn gì hết, cả thế giới trống rỗng, chỉ còn một khoảng tối đen, cô đã mất hết rồi, mất tất cả rồi. Trái tim trống rỗng chỉ còn vỏ bọc, đến nỗi đau cũng dần dần tê dại.

“A...”

Tình Mỹ nhìn thấy Dục Thụ điên cuồng lao vào màn mưa, sau đó bị người mặc áo đen giữ chặt. Anh giằng co trong mưa, đau khổ tột cùng. Cô dường như nghe thấy âm thanh gì đó, mà lại dường như chẳng nghe thấy gì hết.

Dục Thụ đang vật lộn trước mặt mình, phần nộ gào thét, nhưng Tình Mỹ chỉ im lặng đứng trong mưa, bất động. Sau đó, thân hình cao lớn ấy như yên tĩnh lại, rồi từ từ đổ xuống.

“Dục Thụ!”

Trái tim Tình Mỹ như thất lại, chẳng nghĩ ngợi được gì nữa, lao đến ôm ghì lấy anh mà lay gọi.

“Dục Thụ, con sao thế? Con đừng dọa mẹ. Dục Thụ, mau tỉnh lại đi!”. Mẹ Dục Thụ thét lên, lao bổ về phía con trai, đẩy mạnh Tình Mỹ sang một bên. Dục Thụ hai mắt nhắm nghiền, hai hàm răng cắn chặt, đôi lông mày nhíu lại đầy đau khổ. Mẹ Dục Thụ hốt hoảng gọi người đàn ông áo đen: “Mau đưa Dục Thụ vào bệnh viện!”

Người đàn ông đó vội vàng đến công Dục Thụ lên. Mặc cho mẹ Dục Thụ ngăn cản, Tình Mỹ vẫn đi theo phía sau khóc lóc!

“Cút đi!”

Mẹ Dục Thụ đẩy mạnh Tình Mỹ ra, cô ngã xuống vũng nước, toàn thân lấm lem bùn đất. Mẹ Dục Thụ điên cuồng gào lên: “Đều tại mày, chính mày đã hại Dục Thụ của tao!”

Tình Mỹ càng khóc to hơn: “Bác ơi, tại sao lại như vậy? Cháu nhớ sức khỏe của Dục Thụ luôn rất tốt, sao vừa mới dầm mưa một tí đã ngất rồi?”

“Chuyện của con trai tao không liên quan gì đến mày hết!”, mẹ Dục Thụ chỉ vào mặt Tình Mỹ, phần nộ như muốn lao đến giết chết cô. Ngón tay bà ta run run: “Giờ nó đang rất hạnh phúc bên Thái Vận, mày đừng có xuất hiện trước mặt Dục Thụ nữa! Mày nhìn thấy chưa? Mày chỉ mang lại đau khổ cho nó thôi!”

Nói rồi mẹ Dục Thụ liền ngồi vào trong xe. Chiếc xe khởi động và lao vào màn mưa.

“Dục Thụ...”

Tình Mỹ đuổi theo được vài bước thì trượt chân, ngã sòng soài ra đất.

“Tình Mỹ, cậu không sao chứ?”

Sâm Trí vội vàng chạy đến dìu Tình Mỹ, nhưng cô chẳng buồn động dậy, nằm sấp trên mặt đất mà khóc nức nở, cô không muốn làm hại Dục Thụ, nhưng tại sao lại thành ra thế này, tại sao? Nỗi đau khổ dồn nén bấy lâu tuôn trào, Tình Mỹ khóc òa, tiếng khóc đau đớn hòa vào tiếng mưa dữ dội.

Sâm Trí ôm Tình Mỹ vào lòng, vẽ mặt vô cùng phức tạp.

“Tình Mỹ, sao lại khiến cho mình thê thảm thế này?”, Sâm Trí dịu giọng nói: “Nếu như không thể từ bỏ cậu ấy, cậu nên hỏi cho kĩ càng, tại sao lúc đó cậu ấy không ra sân bay? Tổ thấy cậu ấy vẫn còn thích cậu, lúc đó không ra sân bay chắc chắn là có nguyên nhân gì đó!”

Những lời Sâm Trí nói dường như đã khiến Tình Mỹ sực tỉnh.

Tiếng khóc tắt dần.

“Tình Mỹ, tin tớ đi, cậu ấy không phải là người tùy tiện bỏ rơi người khác đâu, cậu cũng phải tin vào trái tim của mình. Dục Thụ là người như thế nào bản thân cậu biết rõ hơn ai hết, đúng không nào?”

Tình Mỹ ngẩng đầu nhìn Sâm Trí, ánh mắt cậu dịu dàng như ánh mặt trời mùa xuân.

Đúng thế, cô cứ một mực nghĩ rằng Dục Thụ và Thái Vận đang ở bên nhau, nỗi đau ấy khiến cô mất hết lí trí, thậm chí khiến cô không dám chạm vào Dục Thụ.

Về mặt của anh ấy lúc đó chẳng phải rất rõ ràng hay sao?

Người anh ấy yêu là mình, làm sao có thể ở bên Thái Vận được?

“Tình Mỹ, hãy phấn chấn lên! Cho dù thế nào, cậu cũng nên cho cậu ấy có cơ hội giải thích, cũng là cho mình một cơ hội!”. Sâm Trí nhìn thấy mắt Tình Mỹ như sáng lên, anh khẽ nhoẻn miệng cười, xoa xoa đầu cô rồi dịu dàng cô đứng dậy.

“Vào nhà tắm một cái, sau đó ngủ một giấc, rồi đi tìm Dục Thụ hỏi cho ra lẽ, có như vậy Tình Mỹ mới đúng là Tình Mỹ kiên cường mà bọn tớ quen!”

Tình Mỹ nhìn Sâm Trí mỉm cười, lại lần nữa gạt đi nước mắt.

“Sâm Trí, cảm ơn cậu!”

Bầu trời quang đãng, tầng mây xanh ngắt, rất nhiều loài chim bay qua bay lại trên bầu trời, ánh mặt trời chảy tràn xuống mặt đất, phản chiếu màu sắc lung linh.

Tách.

Một giọt nước rơi từ phiến lá xuống đất.

Tình Mỹ đứng trước cổng nhà Dục Thụ, nhìn khoảnh đất ngập tràn màu xanh trong sân vườn, một màu xanh mát mắt, không khí ban sớm phảng phất mùi của hi vọng.

Cánh cửa sắt khóa kín, xung quanh là những cây dây leo màu xanh mướt, những nhánh dây leo bò dài trên tường, tạo thành những đường vân thật lạ mắt.

Tình Mỹ do dự hồi lâu, cuối cùng quyết tâm ấn chuông cửa.

Chẳng mấy chốc có một chú mặc áo đen bước ra mở cổng.

“Chào chú, cháu tìm Dục Thụ ạ!”

“Thiếu gia và phu nhân đi bệnh viện vẫn chưa về, xin hỏi cô là ai?”, người đó lịch sự hỏi, xem ra ông ấy không hề biết Tình Mỹ. Kể cũng phải, đã ba năm rồi, đương nhiên rất ít người biết đến cô.

“Cháu tên là Tình Mỹ, là bạn của Dục Thụ, chú có thể nói cho cháu biết Dục Thụ nằm ở bệnh viện nào không ạ?”

“Thật ngại quá, chúng tôi không được phép tùy tiện tiết lộ chuyện của thiếu gia và phu nhân cho người khác, xin mời cô về cho! Đợi khi nào thiếu gia về tôi sẽ thông báo cho cậu ấy, hoặc cô có thể chuyển sang ngày khác đến thăm cũng được!”

“Vậy ạ?”, Tình Mỹ do dự một lát rồi gật đầu cảm ơn: “Vậy cảm ơn chú nhé, để cháu đợi cũng được ạ!” “Thứ lỗi!”

Nói rồi người đó đi vào bên trong, cánh cổng sắt nặng nề khép lại trước mặt Tình Mỹ.

Tình Mỹ ngồi bên ngoài cổng chờ đợi, trong lòng bồn chồn mãi về những chuyện ấy, tâm trạng khó tránh khỏi hụt hẫng.

Dực Thụ, có đúng như những gì Sâm Trí đã nói không, giữa mình và anh ấy có sự hiểu lầm gì chẳng?

Nhưng năm đó rốt cuộc anh ấy đã gặp phải chuyện gì? Thái Vận sao lại biết được chuyện hai người định bỏ trốn?

Một chuỗi những câu hỏi hiện lên trong đầu Tình Mỹ, cô chỉ mong được lập tức gặp Dực Thụ hỏi cho rõ ngọn ngành.

Nhưng mãi vẫn không thấy người quay lại.

Tình Mỹ ngồi bên ngoài cổng, nhìn mặt trời từ từ hạ xuống phía đằng tây, bầu trời vàng rực bao trùm lên những công trình kiến trúc màu trắng phong cách châu Âu.

Mãi cho đến tận chiều tối, chiếc xe màu đen sang trọng ấy mới từ từ chạy đến.

Mắt Tình Mỹ sáng lên, vội vàng đứng sang bên đường. Lúc nhìn thấy Tình Mỹ, mắt Dực Thụ như sáng lấp lánh, anh ngoảnh đầu lại, nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trong xe nhìn Tình Mỹ, sắc mặt rất khó coi. Bà vừa khoát tay, chiếc xe đã lái vọt qua trước mặt Tình Mỹ, không buồn dừng lại một giây nào.

“Dực Thụ ơi... Dực Thụ...”

Tình Mỹ vừa vẫy tay vừa chạy theo, xe lái vào trong sân, Tình Mỹ bị bảo vệ chặn lại ở bên ngoài, chỉ biết giương mắt nhìn Dực Thụ xuống xe, đi theo mẹ vào trong tòa nhà màu trắng ấy. Anh không ngoảnh đầu lại.

“Chú cho cháu vào trong đi, cháu muốn gặp Dực Thụ, thả cháu ra, cho cháu vào đi! Cháu phải hỏi anh ấy vài việc! Dực Thụ, anh ra đây, em có chuyện muốn hỏi anh!”

Tình Mỹ cố gắng giằng co, muốn xông vào bên trong nhưng không sao thoát khỏi mấy người bảo vệ. Chẳng còn cách nào khác, cô đành phải gọi thật lớn bên ngoài cổng.

“Dực Thụ, anh mau ra gặp em! Dực Thụ, em là Tình Mỹ đây!”

Đứng từ xa đã nhìn thấy cánh cửa biệt thự nhà Dực Thụ mở ra, chú mặc áo đen Tình Mỹ gấp hóm qua đi lại gần cô. Tình Mỹ vội vàng đứng thẳng người, đợi người ấy đến nơi liền cúi đầu chào: “Chú ơi, chú biết cháu đứng không ạ? Chúng ta đã gặp nhau tối qua, cháu muốn gặp Dực Thụ, chú cho cháu vào có được không?”

Người đàn ông đó nhìn Tình Mỹ vẻ thương hại: “Cô Tình Mỹ, thiếu gia không muốn gặp cô, cô về đi thì hơn!”

Anh ấy không muốn gặp mình ư? Nhưng tối qua rõ ràng...

“Chú ơi, cháu xin chú, chú nói với Dực Thụ giúp cháu, cháu chỉ hỏi anh ấy mấy câu thôi, sau đó sẽ đi ngay ạ!”

“Xin lỗi cô Tình Mỹ, thiếu gia đã nói rất rõ rồi, cậu ấy nói không muốn gặp cô, bảo cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa. Cô mau về đi, phu nhân đang nổi giận đấy!”

Người đàn ông đó nói xong liền khóa cổng rồi đi vào trong nhà.

Không được, cô không thể đi, cô không thể bỏ cuộc, nhất định phải hỏi cho rõ ràng, không thể để mình phải hối tiếc! Tình Mỹ thâm cổ vũ bản thân.

Nghĩ đến đây, Tình Mỹ liền đập cổng, gọi lớn tên Dực Thụ, thề rằng nếu Dực Thụ không ra thì cô kiên quyết không đi.

“Dực Thụ...”

“Dực Thụ, anh mau ra đây, ra đây nói chuyện cho rõ ràng! Em là Tình Mỹ! Anh nói cho em biết tại sao lại đối xử với em như vậy? Anh ra đây...”

“Dực Thụ, em sẽ không đi đâu, anh mà không ra, em sẽ đứng đợi ở đây cả đời! Dực Thụ...”

.....

Cổ họng đau rất, vừa đói vừa khát, Tình Mỹ cảm thấy trên người chẳng còn chút sức lực nào, hai tay bám vào cánh cửa sắt, người từ từ trượt xuống: “Dực Thụ, tại sao lại đối xử với em như vậy, anh mau ra đây!”

Nước mắt trào qua khóe mắt, để lại vết tích trên nền đá men, cô vội vàng gạt đi, tiếp tục gọi Dực Thụ.

Đột nhiên một cái bóng bao trùm lấy người cô.

Tình Mỹ ngẩng đầu, nhìn thấy Dực Thụ đang đứng bên kia cánh cửa sắt, cúi nhìn cô.

“Dực Thụ...”

Tình Mỹ vui mừng reo lên.

“Đừng gọi nữa, anh không muốn nhìn thấy em, em có ở đây cũng chỉ khiến anh ghét hơn thôi! Mau về đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt anh nữa!”

Những lời lẽ lạnh nhạt của Dực Thụ như những chiếc búa tạ giáng vào đầu Tình Mỹ, cô đột nhiên quên mất mục đích đến đây của mình. Cô không dám hỏi, có phải vì sợ tình cảnh này không?

Sợ anh chính miệng nói với mình rằng, anh phải ra đi...

Nhưng cô vẫn phải nghe. Cô không dám tin đây là những lời do chính miệng Dực Thụ nói ra. Anh lúc nào cũng dịu dàng, chưa bao giờ nói ra một lời nào khiến cô buồn bã, nhưng ban nãy anh đã nói...

Ánh mắt căm ghét của Dực Thụ. Cô phải chịu đựng thế nào đây?

“Dực Thụ...”, nhìn thấy anh quay đầu bỏ đi, Tình

Mỹ hoang mang nắm lấy vạt áo anh qua cánh cửa sắt.

Vạt áo bị Dực Thụ giật lại, anh quay đi mà không ngoảnh đầu lại, bỏ Tình Mỹ lạc lõng một mình.

Cô vẫn luôn đợi, đợi đến ba năm trời, nhưng chỉ đợi được một đáp án như thế này.

Đây là đáp án cuối cùng mà cô muốn biết ư?

Tình Mỹ đột nhiên cảm thấy mình thật nực cười, thế nên bật cười sảng sặc, cả con tim như bị xé toạc. Dực Thụ khề khệng người lại, nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, anh lại sải bước thật nhanh.

Khoảnh khắc ấy, Tình Mỹ nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn.

23. Chương 23: Tình Yêu Vẫn Là Vĩnh Hằng (1)

Từ nhà Dực Thụ trở về, Tình Mỹ ngủ li bì suốt ba ngày liền. Thuần Hạ tưởng rằng Tình Mỹ lại rơi vào trạng thái hôn mê, vội vàng đưa cô đến bệnh viện. Nhưng buổi sáng ba ngày sau, Tình Mỹ tỉnh lại, cười rạng rỡ nhìn Thuần Hạ, không còn nhắc một lời nào đến chuyện của Dực Thụ nữa.

Cô bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Tình Mỹ hiện giờ vui vẻ mỗi ngày, trên mặt lúc nào cũng rạng rỡ nụ cười, nhưng chẳng ai biết trái tim Tình Mỹ đã chết trong một ngày nào đó rồi, giờ cô chỉ còn lại cái vỏ bọc mà thôi.

Vì Sâm Trí và Thuần Hạ, Tình Mỹ sống vui vẻ mỗi ngày. Nhưng cô biết, trái tim cô đã không còn cảm nhận được niềm vui nữa.

“Tình Mỹ, mau lên nào, hai suất nướng, hai suất kem! Khách ở bàn đó đang giục đấy!”

“Xong rồi đây! Đến ngay đây!”

Thuần Hạ đeo tạp dề hình con mèo rất dễ thương, bận chổng hết cả mặt, vừa chuẩn bị thực phẩm vừa ngoảnh lại gọi Tình Mỹ. Sâm Trí luôn chân luôn tay trong nhà bếp, Tình Mỹ vội vàng bê hai suất nướng ra một cái bàn ở trong góc.

“Sao điểm tâm của chúng tôi mãi vẫn chưa được thế? Mau lên đi!”

“Đến ngay đây ạ! Quý khách làm ơn đợi cho một lát ạ!”

Tình Mỹ nhoẻn miệng cười thật tươi rồi chạy đi mang hai suất kem đến. Ai dè vừa quay người đã bị một ai đó chặn đường.

“Cô?”

Người phụ nữ xuất hiện trước mặt khiến nụ cười trên môi Tình Mỹ như tan ra.

Chuyện ngày hôm ấy mới được có vài ngày, Tình Mỹ như biến thành một con người khác, ngày nào cũng cười tươi.

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của mẹ Dục Thụ khiến cái mặt nạ vui vẻ giả tạo của cô bị xé toạc.

Tình Mỹ tay bê hai suất kem, hoang mang nhìn mẹ Dục Thụ, không biết nên đối mặt với bà ta thế nào. “Cô đi theo tôi!”

Mẹ Dục Thụ nói rất nhanh rồi kéo cánh tay Tình Mỹ. Bốp...

Cốc kem trên tay Tình Mỹ rơi xuống sàn, vỡ tung thành từng mảnh.

Thuần Hạ và Sâm Trí nghe thấy tiếng động liền lao ra ngoài, khách hàng xung quanh bắt đầu tò mò xì xào. Mẹ Dục Thụ siết tay Tình Mỹ rất mạnh khiến cô đau đớn vô cùng.

Sao bà ấy lại đến tìm mình?

Chẳng phải bà ấy rất ghét mình hay sao?

“Thưa cô, cô đang làm gì thế ạ? Có chuyện gì xảy ra thế?”, Tình Mỹ bị bà ta lôi ra ngoài, không nén được tò mò liền hỏi. Thuần Hạ định chạy đến giúp nhưng Sâm Trí đã kéo lại, Sâm Trí lắc đầu ra hiệu cho Thuần Hạ. Thuần Hạ rất lo lắng, nhưng được Sâm Trí an ủi nên cũng hơi bình tĩnh lại.

“Cô đi theo tôi, đi chăm sóc Dục Thụ!”

“Cháu không đi! Cháu với Dục Thụ đã chẳng còn quan hệ gì nữa! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế ạ? Dục Thụ bị ốm sao? Thái Vận đâu? Chẳng phải anh ấy với Thái Vận đang ở bên nhau sao? Tại sao Thái Vận không chăm sóc anh ấy? Dục Thụ từng nói anh ấy không muốn nhìn thấy cháu nữa...”

Tình Mỹ bám chặt vào lan can không chịu buông tay.

Mẹ Dục Thụ chẳng biết làm thế nào với Tình Mỹ, vẻ mặt kích động dần dần bình tĩnh lại. Bà ta quay lại nhìn Tình Mỹ, lần đầu tiên ánh mắt trở nên áy náy: “Thực ra năm đó, Dục Thụ có đến sân bay, tất cả chỉ là do tôi với Thái Vận lừa cô mà thôi!”

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Tình Mỹ.

“Cô nói cái gì ạ? Dục Thụ có ra sân bay ư?”, Tình Mỹ giật nảy mình, hướng ánh mắt hoài nghi về phía mẹ Dục Thụ.

Mẹ Dục Thụ cúi đầu xuống, ánh mắt hiện lên vẻ hối hận, hai tay siết chặt cái túi xách, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Hôm ấy Dục Thụ giả vờ ốm, trên đường đưa Dục Thụ đến bệnh viện, nó đã nhảy xuống khỏi xe. Lúc ấy ta hồn vía lên mây, chỉ sợ nó làm gì nguy hiểm đến tính mạng nên cho người đuổi theo, sau đó ta đã gọi điện báo Thái Vận dẫn người đi chặn đường nó”.

“Nhảy xe ư?”, Tình Mỹ run rẩy toàn thân, tại sao anh lại làm một việc mạo hiểm như vậy chứ?

“Đúng thế, bọn ta cứ đuổi như vậy mấy tiếng đồng hồ mà không đuổi được, cho đến khi người của Thái Vận chặn đường Dục Thụ. Lúc ấy Thái Vận mới phát hiện ra vé máy bay trên người Dục Thụ rơi ra, lập tức đoán ra Dục Thụ định dẫn cô bỏ trốn, thế nên con bé đã lừa Dục Thụ, bảo rằng nó đã nói với cô là Dục Thụ sẽ đính hôn với nó nên cô đã đi rồi. Dục Thụ nghe xong liền nổi trận lôi đình, nói phải tìm cô quay

lại, thậm chí còn đánh nhau với đám người đó, cuối cùng trong lúc chạy trốn, một chiếc xe đã lao đến đâm đúng vào Dục Thụ”.

“Cái gì? Anh ấy bị tai nạn ư? Thế anh ấy có làm sao không ạ?”. Tình Mỹ nghe xong mà hồn vía lên mây, gần như nhìn thấy bộ dạng liều mạng của Dục Thụ. Trái tim cô đau đớn khôn xiết, nước mắt lại trào ra. Tình Mỹ nắm chặt lấy cánh tay mẹ Dục Thụ, toàn thân run rẩy đứng không vững.

“Dục Thụ bị thương rất nặng, lúc được đưa đến bệnh viện cấp cứu, Thái Vận quyết định sẽ thực hiện dứt điểm lời nói dối của con bé. Vì vậy Thái Vận mới mang vé máy bay chạy đến sân bay tìm cô. Nào ngờ lại làm hại cô bị xe đâm phải!”

Trái tim Tình Mỹ như thắt lại.

Cảnh tượng ngày hôm ấy như một bộ phim quay chậm hiện ra trước mắt Tình Mỹ. Thái Vận sợ mình sẽ cướp mất Dục Thụ nên ngay cả lúc Dục Thụ còn đang trong trạng thái nguy cấp vẫn không quên tìm cách đuổi mình tránh xa khỏi Dục Thụ.

Mẹ Dục Thụ nhìn Tình Mỹ, nói tiếp: “Về sau Dục Thụ được cứu sống, việc đầu tiên nó muốn làm sau khi tỉnh lại là đi tìm cô! Thái Vận nói với nó rằng, cô đã bị tai nạn. Nhưng Dục Thụ không tin, bất chấp tất cả để ở bên cô, thậm chí còn đòi cắt đứt quan hệ với gia đình. Để Dục Thụ từ bỏ cô hoàn toàn, ta đã tìm người làm một tờ chứng tử giả, nói với nó rằng cô đã chết rồi”.

Bịch...

Tình Mỹ ngồi phịch xuống nền đất, ngậy ra nhìn người phụ nữ trước mặt mình.

Chẳng lẽ bà ấy không biết, làm như vậy sẽ khiến Dục Thụ vô cùng đau lòng ư?

Sao bà ấy có thể tàn nhẫn đến như vậy?

“Anh ấy rất đau lòng phải không?”, Tình Mỹ ngậy người hỏi.

“Bệnh tình của nó ngày một nghiêm trọng, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ y tá không dám rời đi nửa bước, ngày ngày ngồi túc trực trong phòng cấp cứu, phải cấp cứu suốt một tuần trời, bệnh tình của Dục Thụ mới từ từ ổn định. Nhưng đến khi Dục Thụ tỉnh lại, nó lại đòi phải đi ra sân bay, nói cô đang đợi nó, đòi đi đảo Benoa du lịch với cô. Bác sĩ nói kị ức của nó đã dừng lại ở cái ngày định đi ra sân bay tìm cô. Ta đã tìm rất nhiều bác sĩ, nhưng không thể chữa trị được!”

Chẳng trách!

Chẳng trách mà hôm ấy nhìn thấy cô, anh đã hỏi tại sao cô không ra sân bay?

Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến tóc mẹ Dục Thụ tung bay, những chiếc lá ngô đồng xào xạc trong gió. Tình Mỹ nước mắt lã chã, nhìn mẹ Dục Thụ, không biết nên nói gì?

Mẹ Dục Thụ vuốt vuốt tóc, tiếp tục nói: “Kể từ hôm ấy, sức khỏe của Dục Thụ có biến chuyển tốt, nhưng ngày nào nó cũng chạy ra sân bay đợi cô, cứ như vậy suốt một năm trời!”

“Ngày nào.... cũng ra sân bay đợi cháu...”. Tình Mỹ lẩm bẩm lặp lại, trong lòng tắc nghẹn như có cái gì bịt chặt, lồng ngực đau tức như muốn nổ tung.

“Một năm sau, ta liền khuyên nó, nói rằng có thể cô đang đợi nó ở một nơi nào đó. Nó tin, từ đó bắt đầu đi khắp nơi tìm cô, chưa bao giờ chịu từ bỏ. Nhưng nó vẫn luôn tự đầy dọa bản thân, nên sức khỏe ngày một kém. Ta nhìn thấy mà đau thất ruột gan, chẳng biết phải làm thế nào”.

“Thế hiện giờ anh ấy ra sao rồi ạ?”, Tình Mỹ căng thẳng hỏi.

Tình Mỹ diu mẹ Dục Thụ ngồi xuống, mặc dù lớp trang điểm trên mặt rất cầu kì nhưng chẳng thể che được vẻ tiêu tụy của bà ta. Khóe mắt bà hơi ươn ướt. Tình Mỹ nhìn thấy bộ dạng ấy liền hiểu được tấm lòng người làm mẹ, đột nhiên cô cảm thấy có thể tha thứ hết mọi tổn thương bà ấy đã gây ra cho mình trước đây.

“Hôm ấy Dục Thụ gặp cô trên đường, nó vui lắm, nhưng về sau cô nói đã yêu người khác. Nó tìm cô lâu như vậy, thế mà cô lại thay đổi tình cảm!”

Giọng nói của mẹ Dục Thụ đột nhiên trở nên kích động, vừa nói vừa nhìn Sâm Trí bằng ánh mắt căm phẫn.

“Hôm đó cháu đến tìm anh ấy, hình như anh ấy đang giận nên đã đuổi cháu đi. Anh ấy yêu cháu như vậy, tại sao lại đuổi cháu đi, không cho cháu có cơ hội giải thích rõ ràng?”, Tình Mỹ bắn khoăn hỏi.

Mặt mẹ Dục Thụ lập tức trở nên đanh lại: “Đấy là bởi vì nó yêu cô! Nó nghe thấy cô đã có người khác, nó hi vọng cô hạnh phúc, không muốn phá hoại hạnh phúc của cô nên mới lạnh lùng với cô như vậy. Dục Thụ là một đứa ngốc nghếch, lúc nào cũng nghĩ cho người khác, còn bản thân nó thì sao chứ?”

Dục Thụ ngốc nghếch, sao anh có thể như thế chứ? Hạnh phúc lớn nhất đời cô chính là được ở bên anh, chỉ có ở bên anh cô mới cảm nhận được hạnh phúc!

Tình Mỹ khóc nức lên, nắm chặt vào lòng bàn tay.

Mẹ Dục Thụ vừa nói vừa gạt nước mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Tình Mỹ: “Hôm ấy sau khi đuổi cô đi, ban đêm nó bắt đầu sốt cao liên tục, mấy ngày liền uống thuốc mà không ăn thua, bác sĩ nói tiềm thức của Dục Thụ đang từ chối sự điều trị!”

Tình Mỹ căng thẳng đứng bật dậy, mặt mày hoảng hốt: “Giờ anh ấy đang ở đâu ạ?”

Mẹ Dục Thụ cũng đứng dậy, khuôn mặt già đi đến cả chục tuổi, chẳng còn vẻ sang trọng như thường ngày, giờ bà chỉ còn là một người mẹ thương con mà thôi.

“Đi theo ta vào thăm nó đi! Nó hiện giờ đang ở trong tình trạng rất nguy hiểm, ta cũng hết cách rồi, mặc dù ta không muốn cô tiếp cận con trai ta, nhưng giờ cô là hi vọng cuối cùng”.

Tình Mỹ đứng ngây ra như chưa thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp.

Mẹ Dục Thụ tưởng rằng cô vẫn không chịu đi, thậm chí còn nhìn cô bằng ánh mắt van lơn. Đúng lúc ấy, Thái Vận đột nhiên từ trong góc tường lao ra.

Phịch!

Thái Vận quỳ phịch xuống trước mặt Tình Mỹ.

“Cô làm cái gì vậy?”, Tình Mỹ giật nảy mình trước hành động đột ngột của Thái Vận.

Thái Vận ngẩng lên khuôn mặt nhợt nhạt nhòa nước mắt, mũi đỏ chót, hai mắt vằn lên những tia máu, trông tiêu tụy vô cùng. Dưới ánh mặt trời, bóng dáng của cô ta bỗng trở nên mỏng manh.

Những người đi qua đường thi nhau nhìn, rất nhiều người đã vây lấy họ. Tình Mỹ vội vàng kéo Thái Vận đứng dậy nhưng Thái Vận một mực không chịu.

“Tình Mỹ, đều là lỗi của tôi, cầu xin cô, hãy cứu lấy Dục Thụ! Mặc dù tôi rất yêu anh ấy, nhưng nếu như anh ấy chết rồi, cả đời này tôi sẽ phải sống trong đau khổ. Tôi hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc, chỉ có cô mới có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy! Tình Mỹ, cầu xin cô, hãy đi gặp anh ấy đi!”

“Cô đứng dậy đi, tôi sẽ đi thăm anh ấy!”

Dục Thụ là người mà cô yêu thương nhất, sao cô có thể không đi thăm anh? Cho dù cuộc đời chỉ còn lại một phút, cô cũng sẽ ở bên anh cho đến cuối cùng.

Chiếc xe lao nhanh trên con đường cao tốc, cảnh vật bên ngoài cửa kính vùn vụt lao qua, người đàn ông mặc áo đen lái xe nhanh như bay, chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện.

Vừa vào đến bệnh viện, một mùi thuốc sát trùng nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Hành lang bệnh viện rất sáng, rất nhiều người nhà bệnh nhân đang dìu bệnh nhân đi lại. Còn họ, đang đi như chạy đến phòng bệnh của Dục Thụ.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra trước mặt Tình Mỹ, ánh mặt trời bên ngoài hắt vào phòng qua cửa sổ, bốn bức tường sạch sẽ, các cỗ máy y tế phát ra tiếng kêu tí tí liên hồi, một chiếc giường trắng tinh lọt vào tầm mắt cô.

Dực Thụ!

Vừa nhìn thấy người nằm trên giường bệnh, Tình Mỹ liền lao đến. Tình Mỹ quỳ xuống bên cạnh giường bệnh, chăm chú ngắm nhìn anh. Cô há miệng định nói nhưng không sao nói ra lời, nước mắt cứ trào ra như mưa.

Mặt anh trắng bệch...

Làn da trắng mịn cắt chẳng còn giọt máu, trắng tới mức khiến người khác có cảm giác như trong suốt, đôi lông mày đen nhú lại, như thể đang phải chịu đựng nỗi đau khổ quá lớn, đôi hàng mi dài rũ xuống.

Tình Mỹ đưa tay ra, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên sống mũi của anh, một cảm giác vô cùng quen thuộc lan tỏa ra các đầu dây thần kinh trên ngón tay cô, một cảm giác man mát, giống như cảm giác lần đầu hôn anh.

Lúc ấy, nụ cười của anh rất rạng rỡ, giống như chứa đựng niềm hạnh phúc của cả thế giới vậy.

Nhưng bây giờ, anh lại nằm đây, một mình chịu đựng nỗi đau đớn.

“Dực Thụ...”

Tình Mỹ run run gọi tên anh, những ngón tay trượt xuống sống mũi, dừng lại trên đôi môi, vẫn vương hơi ấm trên môi anh.

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt anh, trượt xuống khóe mắt.

24. Chương 24: Tình Yêu Vẫn Là Vĩnh Hằng (2)

Tình Mỹ đưa bàn tay kia ra, nhẹ nhàng ôm lấy mặt anh, có hàng ngàn lời muốn nói với anh, thế mà giờ đây chẳng thể thốt ra lời nào.

Những người cùng vào phòng bệnh với cô trông thấy cảnh tượng này đều lùi ra ngoài, cánh cửa phòng bệnh nhẹ nhàng khép lại, chỉ còn một mình cô bên cạnh Dực Thụ. Chậu xương rồng trên bục cửa sổ rất tươi tốt, một màu xanh mướt tràn đầy sức sống. Tình Mỹ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Dực Thụ, nắm lấy bàn tay anh.

“Dực Thụ, em là Tình Mỹ đây! Anh mau mở mắt ra nhìn em đi!”

Hóa ra tất cả chỉ là hiểu nhầm, anh không hề bỏ rơi cô.

Đều là lỗi của mình, mình đã không tin vào tình cảm của anh. Sao có thể dễ dàng tin vào lời Thái Vận như vậy chứ? Nếu như cô tin tưởng anh tuyệt đối, có lẽ kết cục sẽ không đến mức này.

“Dực Thụ, hóa ra chúng ta không ai bỏ rơi ai cả, em nói đã yêu Sâm Trí, đó chỉ là lừa anh thôi! Em sợ mình sẽ trở thành gánh nặng của anh, phá hoại tình cảm giữa anh và Thái Vận, trái tim em mãi mãi chỉ có một mình anh, anh có biết không? Anh mau tỉnh lại đi, em nhớ anh lắm!”

Tình Mỹ gục đầu lên người Dực Thụ, khóc nức lên: “Dực Thụ, anh có nghe thấy em nói gì không?”

Dực Thụ vẫn im lìm say ngủ, chẳng có chút phản ứng gì. Tiếng nước truyền tí tách đều đều dẫn Tình Mỹ quay trở lại với kí ức...

“Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Lúc ấy, anh ngồi ở đó giống như một hoàng tử, khi nhìn thấy anh là nụ cười rạng rỡ của anh đã lập tức chiếm trọn tâm trí em. Dực Thụ, anh nhất định phải kiên cường, em rất muốn được nhìn thấy anh cười một lần nữa, anh mau tỉnh lại đi có được không? Chúng ta sẽ lại đến cửa hàng đó một lần nữa, ở đó bài trí thật đẹp, rất hợp với phong cách của anh... Chúng ta sẽ cùng nấu nướng, cùng giặt ga trải giường, anh phải ngoan ngoãn để em bắt nạt đấy!”

Tình Mỹ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán anh, chẳng biết bao lâu sau, Tình Mỹ khóc một quá liên tục trên ngực anh và thiếp đi, miệng vẫn lẩm bẩm: “Lần này em nhất định sẽ đợi anh tỉnh lại! Em thề, nhất định em sẽ không rời xa anh nữa, cho dù có khó khăn đến đâu em cũng phải ở bên anh...”

Lúc Tình Mỹ tỉnh lại, trời đã tối mất rồi. Bác sĩ đến đo nhiệt độ cho Dục Thụ, lúc bác sĩ kiểm tra nhiệt độ xong, mặt lộ ra vẻ vui mừng và kinh ngạc.

Dục Thụ đã hạ sốt rồi.

Anh đã sốt cao mấy ngày không hạ, bệnh tình ngày một nghiêm trọng, nhưng thật không ngờ anh lại đột nhiên hạ sốt. Hạ sốt đồng nghĩa với việc bệnh tình đã ổn định, bắt đầu có chuyển biến tốt.

“Anh ấy nghe thấy rồi, anh ấy nghe thấy rồi! Anh ấy nghe thấy lời cháu nói rồi cô ơi! Anh ấy nghe thấy thật rồi!”

Tình Mỹ vui vẻ ùa đến ôm chầm lấy mẹ Dục Thụ. Mẹ Dục Thụ lúc đầu còn lảng tránh, sau đó cũng thôi không đẩy Tình Mỹ ra, trên mặt ánh lên vẻ vui mừng.

Mấy ngày tiếp theo, Tình Mỹ đều ở lì trong bệnh viện với Dục Thụ.

Thường ngày cô hay nói chuyện với anh, nói những chuyện vui vẻ của họ, nói đến tương lai của hai đứa, thỉnh thoảng còn thì thầm hát vào tai anh, lúc chán lại ngồi vẽ chân dung anh.

Mặc dù khuôn mặt anh đã khắc sâu trong trái tim Tình Mỹ, nhưng cô vẫn thích nhìn anh, chẳng bao giờ thấy đủ cả.

Tranh vẽ Dục Thụ đã treo kín trong phòng bệnh. Mặt trời chiếu sáng cả căn phòng, những bức tranh càng trở nên sáng rõ, nhân vật trong tranh càng trở nên sống động. Toàn là những điệu bộ thân quen của Dục Thụ: lúc anh nổi giận, lúc anh tươi cười, lúc anh đắm chiêu suy nghĩ... Tất cả những biểu cảm của Dục Thụ đều được Tình Mỹ thể hiện đầy sinh động và chân thật qua từng bức vẽ.

Ba năm rồi, nhưng Tình Mỹ không hề quên, mỗi câu chuyện của họ đều được cô ghi nhớ trong tim, mỗi lần nghĩ lại đều khiến cô càng thêm khẳng định tình yêu của mình dành cho anh.

Hóa ra mình lại yêu anh ấy nhiều đến thế, kí ức đã trở thành sự tồn tại vĩnh hằng...

Dục Thụ đã hạ sốt, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, nhưng Tình Mỹ biết, lần này cho dù anh có hôn mê bao lâu, cô vẫn sẽ ở bên cạnh chờ đợi, cho đến khi anh tỉnh lại.

Mẹ Dục Thụ hàng ngày đều vào thăm con. Bà cũng bắt đầu giảm bớt thái độ thù địch với Tình Mỹ, ánh mắt nhìn Tình Mỹ đã dịu dàng hơn một chút.

Ánh sáng mặt trời buổi sáng nhảy nhót trên khuôn mặt Dục Thụ.

Anh vẫn chìm trong giấc ngủ, giống như một đứa trẻ đáng yêu, tóc mái hơi rối, làn da càng thêm trắng mịn dưới ánh mặt trời. Anh đẹp như một thiên sứ tinh khôi.

Tình Mỹ đang thất thần nhìn anh thì đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra.

Tình Mỹ đứng dậy, thấy mẹ Dục Thụ đi vào liền đưa tay đón lấy túi đồ trên tay bà, đặt lên cái tủ đầu giường.

“Tình Mỹ, vất vả cho cháu quá, cháu mau về nhà nghỉ ngơi đi! Cứ để bác chăm sóc Dục Thụ cho!”, mẹ Dục Thụ nói, do dự một lát rồi đưa tay lên xoa xoa đầu Tình Mỹ.

Tình Mỹ chợt cảm thấy thật ấm áp, bàn tay của bà ấm như bàn tay của mẹ vậy.

Giờ bà ấy đã chấp nhận mình rồi chẳng?

Để che giấu sự mất tự nhiên của mình, Tình Mỹ giả bộ nổi giận, ngoảnh đầu lại nói với Dục Thụ đang say ngủ: “Dục Thụ, em nói cho anh biết, anh mà còn không tỉnh lại nữa là em đi du lịch đảo Benoa một mình đấy nhé!”

“Ha ha, cái con bé này!”, mẹ Dục Thụ lắc đầu, nhìn Dục Thụ bằng đôi mắt đầy yêu thương: “Nó ngủ lâu như vậy, không biết khi nào mới tỉnh lại. Mấy ngày nay thật vất vả cho cháu quá!”

“Cô đừng nói vậy, có thể ở bên Dục Thụ là hạnh phúc lớn nhất của cháu, cháu không thấy khổ tẹo nào!”

Thật vậy, chỉ cần được ở bên Dục Thụ, mỗi giây mỗi phút qua đi cô đều thấy vui vẻ, cho dù có phải lắm bầm một mình, cho dù chỉ im lặng ngắm nhìn anh, hạnh phúc vẫn đầy ắp trong tim cô.

Mẹ Dục Thụ chăm chú nhìn Tình Mỹ hồi lâu, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Tình Mỹ, trước đây cô đã đối xử với cháu không tốt, cháu đừng giận cô nhé, hãy tha thứ cho cô!”

Cảm nhận cái ôm ấm áp của mẹ Dục Thụ, Tình Mỹ chợt thấy sống mũi cay cay. Cô hạnh phúc dang tay ra ôm chặt lấy mẹ Dục Thụ, nước mắt bỗng trào ra.

Ra khỏi bệnh viện, Tình Mỹ đi thẳng đến cửa hàng đồ ăn nhanh của Thuần Hạ.

Cửa hàng đang rất đông khách, Thuần Hạ sắp chạy không xuể rồi, Tình Mỹ đã nói với Thuần Hạ rồi, bảo cô thuê thêm vài người nữa nhưng cái con ranh yêu tiền như mạng sống này cứ dứt khoát không chịu nghe.

Bên ngoài cửa hàng có căng mấy cái ô rất to, trên những chiếc bàn tròn màu trắng, những cốc nước cam bị ánh mặt trời chiếu qua óng ánh, những cái ống hút dài khê rung rinh, mấy tán lá cây lá tả rơi xuống mặt đường.

Tình Mỹ bước đến thu dọn những cốc nước cam uống còn dang dở, lấy khăn lau sạch mặt bàn.

“Tình Mỹ, cậu đến rồi à? Dục Thụ đã khỏe hơn chưa?”. Thuần Hạ chạy đến, cười ngọt ngào với Tình Mỹ, Sâm Trí nhìn thấy hai người thân thiết như vậy cũng thấy vui lắm. Sâm Trí và Tình Mỹ vội vàng chào nhau một cái rồi lại bận bịu tiếp khách.

“Anh ấy khỏe hơn rồi. Thôi đừng hỏi nữa, chúng ta mau đi giúp một tay đi!”, Tình Mỹ nói.

“Mệt chết đi được! Xem ra cậu đến đây rồi tớ muốn lười một chút cũng khó!”, Thuần Hạ chu môi nói: “Hôm nay không ngờ lại đắt hàng thế, bận tới mất tới mũi, sớm biết mệt thế này tớ đã thuê vài người đến giúp theo lời cậu rồi!”

“Cậu đừng có cần nhần nữa, mau đến giúp một tay đi! Sâm Trí một mình làm sao xoay sở kịp?”

Buổi chiều, khách vắng dần, Tình Mỹ và Thuần Hạ ngồi dưới ô tránh nắng, mỗi người tay cầm một cây kem.

Reng reng reng...

Điện thoại đột ngột đổ chuông.

Tình Mỹ nhắc điện thoại lên, là mẹ Dục Thụ gọi đến, trong lòng thoáng chút bất an. Bình thường mẹ Dục Thụ rất ít khi gọi cho cô, chẳng lẽ Dục Thụ lại xảy ra chuyện gì chẳng?

Bệnh tình của anh đã ổn định rồi, lẽ nào?

Lẽ nào anh ấy tỉnh lại rồi?

Tình Mỹ vội vàng ấn phím nghe, cố dè nén niềm vui mừng xuống, áp điện thoại vào tai, nôn nóng hỏi: “Cô ơi, có phải Dục Thụ tỉnh rồi không ạ?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng ồn ào.

Hồi lâu không có lời đáp, Tình Mỹ sốt ruột hỏi: “Cô ơi, có chuyện gì thế? Sao bên đó ồn ào vậy? Dục Thụ thế nào rồi ạ? A lô, cô ơi, cô có nghe thấy cháu nói gì không ạ?”

“Tình Mỹ, cháu đến bệnh viện ngay đi, Dục Thụ biến mất rồi!” Bộp...

Cây kem trên tay Tình Mỹ rơi xuống đất, tan chảy trong ánh nắng mặt trời.

“Dục Thụ biến mất rồi ạ? Cô ơi, rốt cuộc là có chuyện gì? Sao đang yên đang lành anh ấy lại tự nhiên biến mất thế ạ?”

“Ban nãy cô đi lấy thuốc cho nó, mới đi có một lát đã không thấy nó đâu rồi! Tình Mỹ, cháu mau đến đây đi... cô không biết phải làm sao, chẳng phải Dục Thụ đang hôn mê ư? Nó có thể đi đâu được chứ?”

Tình Mỹ vội vàng an ủi: “Cô à, cô đừng lo, không biết chừng anh ấy đã tỉnh lại nên tự ra ngoài hóng gió thôi, như vậy thì tốt quá! Cháu đến bệnh viện ngay đây, cô đừng sốt ruột!”

Nghe Tình Mỹ nói vậy, mẹ Dực Thụ cũng thấy bớt lo hơn: “Ừ, cháu mau đến đi, cô ở đây đợi nhé!”

Tình Mỹ cúp điện thoại, nói với Sâm Trí một tiếng. Sâm Trí lái xe máy đưa cô đến bệnh viện.

Trên đường đi, Tình Mỹ nghĩ đến những nơi Dực Thụ có thể tới, đến bệnh viện gặp mẹ Dực Thụ, tìm hiểu tình hình rồi chia nhau ra tìm. Nhưng tìm đến tận tối mà vẫn không thấy tin tức gì.

Biệt thự nhà Dực Thụ hôm nay bật đèn sáng chói, ánh đèn chiếu sáng cả khu biệt thự rộng lớn. Đáng tiếc là chàng hoàng tử của “tòa lâu đài” này đã mất tích.

Trời đã bắt đầu nhá nhem tối, mây phủ kín bầu trời, cả bầu trời trở thành một bức tranh thủy mặc, trong suốt và sạch sẽ, nhưng nhìn cái gì cũng mờ mờ ảo ảo.

Họ ngồi trên ghế sofa màu trắng sữa trong phòng khách nhà Dực Thụ, chẳng ai nói với ai câu nào.

Mẹ Dực Thụ ngồi một góc, khóc nức lên, người đàn ông mặc áo đen mặt mày lo lắng, liên tục gọi điện. Sâm Trí và Thuần Hạ nhìn Tình Mỹ, đôi mắt ánh lên vẻ lo âu. Tình Mỹ đến bên cạnh mẹ Dực Thụ, nhẹ nhàng ôm lấy vai bà: “Cô ơi, cô đừng lo, cháu nhất định sẽ tìm thấy Dực Thụ, nhất định sẽ tìm được!”

“Dực Thụ...”. Mẹ Dực Thụ khóc òa lên, ôm chầm lấy Tình Mỹ, sức nặng cơ thể bà dồn cả vào người cô: “Không biết thằng bé đi đâu rồi? Bố Dực Thụ đang trên đường từ nước ngoài về, nếu vẫn không tìm thấy Dực Thụ, cô chú biết làm thế nào đây?”

Nhìn thấy mẹ Dực Thụ như vậy, trong lòng Tình Mỹ cảm thấy rất khó chịu.

Dực Thụ, rốt cuộc anh đã đi đâu? Chẳng lẽ anh không biết mọi người rất lo lắng cho anh hay sao? Hay là... anh ấy vẫn đang giận mình, vì vậy khi tỉnh lại liền không muốn gặp mình nên mới bỏ đi?

Chẳng phải anh đã nói sẽ dẫn cô đi hay sao? Chẳng phải anh từng nói sẽ mãi mãi ở bên cô hay sao?

Đột nhiên, có một thứ gì đó lóe lên trong đầu Tình Mỹ, cô đứng phắt dậy.

Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về Tình Mỹ.

Mắt Tình Mỹ mở to dần, những lời cô nói với Dực Thụ lúc buổi sáng trước khi đi dần hiện lên trong đầu cô. Cô nói nếu Dực Thụ mà còn không tỉnh lại, cô sẽ đi đảo Benoa du lịch một mình!

“Tình Mỹ, sao thế, có phải cháu nghĩ ra cái gì không?”, mẹ Dực Thụ gạt nước mắt, hỏi hốt hoảng Tình Mỹ, siết chặt lấy tay cô.

Tình Mỹ nhìn quanh một vòng, thấy họ đang căng thẳng nhìn mình, liền phản kích nói: “Sân bay! Có thể anh ấy đang ở sân bay!”

Tình Mỹ mạnh dạn nói ra suy đoán của mình, chưa đợi họ kịp phản ứng gì, cô đã lao ra ngoài cửa.

Sân bay rất vắng người, trời đã tối, mặt trời đã khuất dần phía đằng tây.

Ra khỏi xe, Tình Mỹ lao như bay vào đại sảnh sân bay.

Dực Thụ!

Không khí bị bao trùm bởi một lớp sương mỏng. Trong màn sương trắng ấy, một cái bóng quen thuộc cô độc đứng đó.

Tình Mỹ như nghẹt thở, bước chân như khựng lại, cô đứng ngẩn ra đó, nhìn anh chậm chậm ngoảnh đầu lại.

Giống hệt như những cảnh quay trong phim truyền hình, nhân vật nam chính từ từ ngoảnh đầu lại, hình ảnh của anh trở nên rõ dần, đôi mắt trống rỗng như sáng bừng lên vào khoảnh khắc nhìn thấy cô.

Khuôn mặt đẹp như tượng trở nên mờ ảo, làn da trắng trong suốt như cánh hoa tường vi, đôi mắt đẹp, sống mũi cao, làn môi mỏng... một vẻ đẹp như không có thực.

Những bông hoa tường vi bắt đầu nở rộ, chỉ trong phút chốc đã lan ra từng góc nhỏ của thế giới.

“Dực Thụ...”, Tình Mỹ lẩm bẩm gọi tên anh, nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

“Dực Thụ... Dực Thụ... Dực Thụ...” Tình Mỹ lớn tiếng gọi tên anh.

Khoé môi Dực Thụ khẽ mấp máy, thân hình cao lớn đang chạy ồa về phía cô.

“Dực Thụ...”. Tình Mỹ reo lên, chạy như bay về phía anh như một chú chim nhỏ sà vào lòng người. Khoảnh khắc ấy, Tình Mỹ cảm thấy thế giới của mình đã hoàn chỉnh, tất cả niềm hạnh phúc và vui vẻ của cô đã trở lại, linh hồn say ngủ bấy lâu nay đã tỉnh giấc...

“Tình Mỹ, cuối cùng anh cũng đợi được em rồi!” Dực Thụ thì thầm vào tai cô.

“Đồ ngốc, ai bảo anh chạy đến đây hả? Ngốc chết đi được! Anh không biết em nói yêu Sâm Trí chỉ là để lừa anh thôi à? Tại sao lại đuổi em đi? Anh là đồ ngốc, anh có biết lúc ấy em đã khó chịu đến mức chỉ muốn chết quách đi cho xong không hả? Dực Thụ...”

Tình Mỹ ra sức đâm vào ngực anh.

Dực Thụ giữ chặt tay cô lại, ánh hào quang trong đôi mắt như tỏa sáng. Khoảnh khắc ấy, những kí ức trong anh bắt đầu hồi phục...

“Tình Mỹ, khoảnh khắc nghe tin em chết, thế giới của anh đã ngừng quay, trong ba năm không có em, thời gian vẫn chỉ dừng lại ở khoảnh khắc anh yêu em sâu đậm nhất. Đến bây giờ, tình yêu của anh vẫn là vĩnh hằng!”

Anh nâng cằm Tình Mỹ lên, dịu dàng lau nước mắt cho cô, khuôn mặt anh mỗi lúc một lớn dần trong đôi con ngươi của Tình Mỹ.

Tình Mỹ cảm nhận được đôi môi anh chạm vào da thịt mình, dịu dàng như ánh hào quang. Cô từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm từ đôi môi anh...

Hồi hết

Trên hòn đảo Benoa xinh đẹp, một chiếc thuyền sang trọng nhẹ nhàng lướt trên mặt biển.

Gió lùa tới, mang theo vị tanh và mặn của biển. Một chàng trai đẹp như hoa tường vi đang quỳ xuống, sự cao quý tỏa ra từ người anh, giống như một chàng hoàng tử hoàn mỹ.

Dực Thụ tay cầm một đóa hoa tường vi, ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt. Những đường nét trên khuôn mặt anh tinh xảo tựa như một bức điêu khắc.

“Tình Mỹ, lấy anh nhé!”

Giọng nói của anh bị gió đẩy ra xa, nhưng vẫn vang vọng mãi bên tai Tình Mỹ.

Tình Mỹ mỉm cười kiêu hãnh, hạnh phúc như được sở hữu cả thế giới này. Đôi mắt cô sáng ngời làm tôn lên khuôn mặt thanh tú, đáng yêu.

Cô bướng bỉnh cúi người, chớp chớp mắt với chàng trai: “Chuyện này ấy mà... đợi khi nào anh học được cách nấu mì hăng nói!”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giay-phut-nay-thuoc-ve-chung-ta>